

“Sorumlu küreselleşmeyi” sorumlu devrimciler yıkacak!

İstanbul’da 1-7 Ekim tarihleri arasındaki IMF-DB Toplantısı anti-emperyalistlerin örgütlediği protestolarla ve polisin şiddeti ile gündemindeki yerini alırken toplantı sonucunda kabul edilen İstanbul Kararları ise kriz ve kriz sonrası dönemde emperyalist-kapitalist sistemin izleyeceği politikaları ve kullanacakları ideolojik argümanları anlamak açısından çeşitli veriler sundu.

İstanbul’daki toplantı ve **İstanbul Kararları** yeni ve özgün bir yaklaşım sergilemedi. Hatta toplantı sonucunda kararları ifade eden somut bir belge de ortaya konulmadı. **IMF-DB Toplantısı**’nda ortaya konulan anlayış, geçen ay içerisinde ABD’nin **Pittsburgh** kentinde gerçekleştirilen **G-20** Toplantısında ortaya konulan tartışmaların devamı niteliğindedir.

Ayrıca son toplantı IMF-DB yetkilileri tarafından bir Halkla İlişkiler faaliyeti olarak değerlendirilmek istenmiş ve IMF-DB’ye yönelik kitlelerde sempati ve beklenti yaratılması istenmiştir. Anti-emperyalist güçlerin ısrarlı ve militan protestolarının belki de en büyük kazanımı bu iki emperyalist kurumun sevimli maskelerle reklam yapmalarının engellenmesi olmuştur. **□ Sayfa 9**

İŞÇİ-KÖYLÜ

Sayı: **50**

* 16-29 Ekim 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

✓ Kent AŞ işçileri: “Direnişe devam”

1 Mayıs 2009 tarihinden bu yana türlü yöntemlerle, işlerine geri dönme mücadelesi veren KENT AŞ işçileri, direnişlerinin 140. gününde başlattıkları Ankara yürüyüşünde sona yaklaştı. **□ Sayfa 5**

✓ Yaşasın İSG direnişimiz

İstanbul Sabiha Gökçen Hava Limanı’nda Hava-İş Sendikası’na üye Hazeran ve Eylül aylarında toplam 247 işçinin işten çıkarılmasına karşı işçilerin direnişi sürüyor. **□ Sayfa 5**

✓ Yılgınlık yok, direniş var!

Belediye-İş 2 Nolu Şube’ye üye oldukları için işten çıkartılan işçilerin sayısı son iki işçinin daha işten atılmasıyla 16’ya ulaştı. Direniş devam ederken, 2 Ekim günü patronun ve polislerin saldırısına uğrayan işçiler ertesi gün düzenledikleri eylemle saldırıları protesto ettiler. **□ Sayfa 5**

✓ Sağlık işçileri işten çıkartıldı

Dev-Sağlık İş’e üye 18 sağlık işçisi, cep telefonlarına gelen mesajla işten çıkartıldıklarını öğrendiler. Kendilerine hiçbir açıklama ya da belge verilmeksizin gerçekleştirilen işten çıkartmaları işçiler, örgütlü olmalarına bağlıyorlar. **□ Sayfa 4**

✓ Gracias a la Vida!

“Latin Amerika’nın sesi” ya da “Latin Amerika’nın Annesi” olarak tanınan Arjantinli devrimci sanatçı Mercedes Sosa yaşamını yitirdi. 4 Ekim’de “Hayata teşekkür ederek” aramızdan ayrılan Sosa, artık halkların yüreğinde yaşayacak. **□ Sayfa 14**

IMF-DB KARARLARINI KABUL ETMİYORUZ!

1-7 Ekim tarihlerinde İstanbul’da gerçekleştirilen IMF-DB Toplantılarının sonucunda alınan kararlar sömürge ve yarı-sömürgelere krizin faturasını daha fazla ödettirme üzerine kurulu. Bu da önümüzdeki süreçte daha fazla işsizlik, açlık, yoksulluk, sefalet demek...

✂ Onlar bir avuç asalak, bizler mil-yarlarız. Onlar kan emiciler, bizler dünyayı yaratıyoruz...

✂ Sömürücü haydutlar İstanbul’da hak ettikleri gibi karşılandı. IMF-DB’ye karşı İstanbul’da ortaya koyulan sokak sokak, barikat barikat örülen direniş ve ortaya koyulan irade önümüzdeki günlerde büyütülmeyi bekliyor!

✂ Her alanda yaşanan hak gasplarına, işsizlik, açlık ve yoksulluğa, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkara karşı sokakları tutuşturan bu çağrıya kulak verelim!

✂ Cüretimizi kuşanalım, cesaretimizi büyütelim, direnişi zulmün ve baskının olduğu her yere yayalım!

“Bu ilk değil! Son olması bizim elimizde!”

“Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK)” -yani polise “öldürme” yetkisi veren ve zaten sınır tanımayan kolluk kuvvetlerinin daha fazla hukuksuzluk yapmasının önünü açan yasa yürürlüğe girdiği **Haziran 2007**’den bu yana onlarca insan polis terörüne maruz kalarak hayatını kaybetti. Onlarca insan hastanelik oldu. Ve binlerce insana soruşturma tacizinde bulunuldu.

Faşizmin korumalığını yapan kolluk kuvvetlerinin bu seferki adresi **Avcılar** oldu. Avcılar’da bir parkta oturan 21 yaşındaki **Güney Tuna** ve arkadaşlarını taciz eden polis, parkı terk etmelerini istedi. Güney, parktan ayrılmayı reddetti. Bunun üzerine “kendisine karşı gelinmesini hazmedemeyen” polis, Güney’in ellerini kelepçeledi ve onu meydanın ortasına sürükledi. 6-7 kişilik polis grubu elleri kelepçeli Güney’i aralarına ararak feci şekilde dövdü. **□ Sayfa 7**

6 Kasım’da temel taleplerimizi alanlarda haykıralım!

Önümüzdeki 6 Kasım’da öğrenci gençliğin talepleri arasında eğitimin ticarileşmesine karşı parasız, bilimsel eğitim; baskılara karşı demokratik ve anadilde eğitim taleplerimizi yüksek sesle ifade edeceğiz.

Bu talepler yalnızca öğrenci gençliğin talepleri veya sorunları değildir. Tüm halkımızın sahiplenmesi gereken ve tüm halkımızı ilgilendiren taleplerdir. Gelinin aşamada mesleki hak gaspları sebebiyle öğrencilerle emekçilerin sorun ve talepleri daha da ortaklaşmaktadır. Bunun en önemli göstergesi Fransa’da, Yunanistan’da olduğu gibi öğrencilerle işçilerin ortak mücadelesi sonucunda önemli kazanımlar elde edebilmeleridir. Bu sebeple 6 Kasım eylemlerinde de tüm ilerici, demokratik güçlerin ortak hareket etmesi oldukça önemlidir. **□ Sayfa 15**

Munzur yasta, Dersim isyanda!

10 Ekim’de ülkenin değişik illerinden, ilçe, köy ve yaylalarından Munzur’un coşkunluğuyla akar bir araya gelen Dersimliler barajlara karşı kitlesel bir miting gerçekleştirdi. Saat 11.00’den itibaren il dışından gelenlerin şehre ulaşmasıyla birlikte **Kışla Meydanı**’nda toplanmaya başlayan Dersimliler su tutulmaya başlanan Uzunçayır Barajı’na doğru yürüyüşe geçti.

“Dersim’de baraj istemiyoruz” ortak pankartı arkasına baraj karşıtı mücadele vurgusu içeren çeşitli sloganların yer aldığı binlerce döviz taşındı. Onbinlerce insanın katıldığı 8 km’lik yürüyüş boyunca “Dersim’de baraj istemiyoruz”, “Dersim onurdur onuruna sahip çık”, “Munzur isyandır isyanına sahip çık”, vb. sloganlar coşkulu bir şekilde haykırıldı. **□ Sayfa 2**

İşçi-köylü’den

Görev bilinci sınıf bilincidir!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Halk Savaşının ilk büyük zaferi
60 yaşında; Başkan Mao
diyor ki:

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfının
örgütlenmesinde
sendikaların rolü -1-

Sayfa 4

Pusula

Sorunları çözmeyen
feminatı mücadeledeki
kararlılık!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Korkunun ecele faydası yok

Sayfa 13

DERSİM ÜZERİNE OYNANAN OYUN

Dersim üzerinde ekonomik ve siyasi baskının devam edip günümüze geldiğini biliyoruz. Bu baskıların son dönemde iki noktada odaklandığını görüyoruz. Biri koruculuk diğeri de Munzur üzerine kurulmak istenen baraj bentleridir.

Uzun yıllardır, Dersim üzerinde ekonomik ve siyasi baskının devam edip günümüze geldiğini biliyoruz. Bu baskıların son dönemde iki noktada odaklandığını görüyoruz. Biri koruculuk diğeri de Munzur üzerine kurulmak istenen baraj bentleridir.

Bütün bunlar Dersim'de yaşayan insanların hayatlarını cehenneme çevirip, canından bezdirip ve aynı zamanda doğayı da tahrip etmeye yönelik devlet politikalarının devamıdır.

Dersim halkı, daha önceki yıllarda kimi zaman mahkeme yoluyla, kimi zaman fiili direnişlerle, kimi zaman da demokratik tepkisini göstererek barajların yapımını durdurmuştur. Ancak devlet, askeri gücünü devreye sokarak yasalar üstü bir tavırla üç adet barajın inşaat çalışmalarını bitirmiş veya bitme aşamasına getirmiştir. Ancak iş bununla bitmemiştir. Dersim'i içine alacak toplamda 18 adet barajın daha yapımı planlanmıştır.

Dolayısı ile bundan sonraki barajlara engel olmak amacıyla tüm Dersimliler ve diğer duyarlı kurum ve kuruluşlar demokratik tepkilerini

ortaya koymuştur.

Ülke genelinde kimi yerlerde basın açıklaması, kimi yerlerde yürüyüşler, kimi yerlerde TV konuşmaları, kimi yerlerde basın açıklaması ve açlık grevleri gibi eylemler bir süredir başlamış ve devam etmektedir. Bursa ve Gemlik Tuncelliler Dernekleri de basın açıklamaları ve açlık grevi ile yoğun bir faaliyet içindedir.

Bu faaliyetlerimizin kitle içinde önemli destek gördüğü, gün geçtikçe ortaya çıktı. Eylemlerin çok somut iki temel amacı vardır. "DERSİM'DE BARAJLARA HAYIR! KORUCULUK DAYATMASINA HAYIR!" Bunun yanında Dersim'deki farklı sorunlara da zaman zaman dikkat çekilmektedir.

"Barajlara ve Koruculuğa HAYIR" şiarı ile 26 Ekim'de Bursa'da bir miting düzenlenecek.

(Bursa ve Gemlik İK okurları)

Dersim'de miting... Dersim'de miting... Dersim'de miting... Dersim'de miting...

Munzur yasta, Dersim isyanda!

10 Ekim'de ülkenin değişik illerinden, ilçe, köy ve yaylalarından Munzur'un coşkunluğuyla akarak gelen Dersimliler barajlara karşı kitlesel bir miting gerçekleştirdi. Saat 11.00'den itibaren il dışından gelenlerin şehre ulaşmasıyla birlikte Kışla Meydanı'nda toplanmaya başlayan Dersimliler, su tutulmaya başlanan Uzunçayır Barajı'na doğru yürüyüşe geçti.

Barajlara karşı gerçekleştirilen miting nedeniyle Dersim merkezde esnaf da kepenk kapatarak mitinge destek verdi.

"Dersim'de baraj istemiyoruz" ortak pankartı arkasına baraj karşıtı mücadele vurgusu içeren çeşitli sloganların yer aldığı binlerce döviz kitle tarafından taşındı. On binlerce insanın katıldığı 8 km'lik yürüyüş boyunca "Dersim'de baraj istemiyoruz", "Dersim onuruna sahip çık", "Munzur isyanıdır isyanına sahip çık", "Munzur

özgür olacak", "Dersim faşizme mezar olacak" vb. sloganlar coşkulu bir şekilde haykırıldı.

DSİ önünden geçerken kitle oturma eylemi gerçekleştirerek devletin kurumları gerzinde tepkisini dile getirdi. Miting alanının girişine arama kabinleri kurarak arama yapmak isteyen polisle kısa süreli bir arbede yaşanmış ve kitlenin kararlı tutumuyla arama yapılmamıştır.

Miting alanına ulaşılmasıyla binlerce Dersimlinin yüzünde Munzur'un ak köpüklerle akan suyunun utanç göletiyile buluşma hüznü belirdi. Uzunçayır Barajı Dersim'in boğulmak istenen geleceğinin utanç göleti olarak on binlerce Dersimlinin haykırdığı sloganlarla bir kez daha protesto edildi.

Yapılan saygı duruşunun ardından konuşmalara geçildi. Bölge milletvekili Şerafettin Halis yaptığı konuşmada bu denli kitlesel katılım karşısında azalan

umudun yeniden çoğaldığını, Munzur coğrafyasının korunmasının böylelikle mümkün olacağını dile getirdi.

Miting organizasyonu adına temsilen konuşan Tunceli Belediye Başkanı Edibe Şahin barajların Dersim'i haritadan silme, insansızlaştırma ve yeni bir göç projesi olduğuna

dikkat çekti. Dersimlilerin yaşam hakkının gaspedilmesi anlamını taşıyan barajların protesto edilmesi için Munzuruların ilçelerden, yaylalardan, vadilerden akarak geldiğini ifade eden Şahin barajlara karşı mücadele çağrısı yaptı. TU-DEF Munzur Koruma Kurulu adına Hasan Şen ve İHD Başkanı Barış Yıldırım'ın konuşmalarının ardından Munzurlu sanatçılar konuşmaları ve türkülerle baraj karşıtı mücadeleye güç kattılar. Yakıcı sığağa rağmen miting alanındaki coşkusu azalmayan Dersimliler zılgıt, alkış ve sloganlarla Munzur'un isyanına ortak oldular.

(Dersim Partizan)

Ali Barmağç (Munzur Çevre Derneği Başkanı):

Bilinen aksine Munzur havzasında 8 (sekiz) değil, 25 (yirmi beş) baraj yapılacaktır. Bugüne kadar baraj çalışmalarını engellemeye çalışan kurumlarımızın ilk kez böylesine kitlesel bir eylem yapmaları önemlidir ve olumludur.

Gelinen aşamada ihtiyaç tek tek kurumsal çalışmaları kolektif çalışma anlayışı ile ortaklaştırmayı dayatmaktadır. Derneğimizin kurumsal düzeyde ortaklaşmasını sağlayacak projeyi Munzur coğrafyasında çevresel tahribatların önlenmesini amaçlayan kurumlara sunmuştur. En kısa sürede bütün kurumlarımızın çalışmalarına süreklilik kazandıracak, dönemsel eylem planlarını çıkararak kitlesel mücadeleyi büyütecek ve sürekli kılacak organizasyonu yapmak gerekmektedir.

Bu amaca hizmet edecek çabamız ve çalışmalarımız devam edecektir.

Miting öncesi çalışmalardan...

Munzur Vadisi üzerinde yapılması planlanan barajlara dikkat çekmek için 10 Ekim öncesi mahallerde, ilçelerde ve kent merkezinde, çeşitli çalışma ve etkinlikler düzenlendi. Çalışmalarına ilçelerden başlayan Dersim'deki demokratik kitle örgütleri, ilçelerde bildiri dağıtımları ve mitingden kısa bir süre önce de afiş çalışması yaptı. Şehir merkezinde ise bir hafta öncesinde kitle örgütlerinin ortak çalışması; Atatürk Mahallesi, Cumhuriyet Mahallesi, Esentepe Mahallesi, Yeni Mahalle ve Dağ Mahallelerinde yürütüldü. Çalışmalarda ağırlıklı olarak bildiri dağıtılmış ve mahalle halkı ile sohbetler edildi.

9 Ekim günü ise MASAP (Munzur Aydın ve Sanatçılar Platformu) Dersim'in kutsal mekânlarından Munzur Çayı ile Harçık Çayının bulunduğu nokta olan "Gola çetü"da bir oturma eylemi yaparak Dersim halkının kutsal mekânlarına dikkat çekti. MASAP üyeleri ve çeşitli kitle örgütleri aynı gün merkez Moğoltay Mahallesiindeki esnafı dolaşarak kepenklerin 10 Ekim'de neden ve ne için kapatılması gerektiğini anlattı. (Dersim Partizan)

Munzur Çevre Derneği üyeleri siyah kefenlerle yürüdü!

İstanbul'dan mitinge katılmak için gelen Munzur Çevre Derneği üyeleri Dersim otogarında toplanarak "Munzur'da barajlara, siyanürle altın işletmeciliğine hayır" pankartıyla Kışla Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Siyah kefenler giyerek, alınlarına siyah bantlar takarak Munzur'un matemini dile getirmeye çalışan dernek üyeleri "Munzur yasta, Dersim isyanda" sloganını haykırarak baraj karşıtı mücadeledeki kararlılıklarını gösterdiler.

Giydikleri kefenlerle barajlara dikkat çekmeye çalışan dernek üyeleri döviz ve sloganlarıyla baraj sahasına kadar yapılan yürüyüşte yerini alarak mitinge katıldı. Munzur Çevre Derneği Başkanı Ali Barmağç mitingde yaptığı konuşmada birleşik ve kitlesel mücadele vurgusu yaparak barajlara ve çevresel sorunlara karşı süreklileşen bir mücadele çağrısı yaptı.

ANKARA İRTİBAT BÜROMUZ TAŞINDI!

Gazetemiz İşçi-köylü'nün Ankara İrtibat Bürosu taşınmıştır. Yeni adresimiz: Sağlık I Sokak No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Telefon no: 0312 430 67 65

İşçi-köylü'den

Görev bilinci sınıf bilincidir!

"Devrim mücadelesi soyut bir kavram değildir. Tüm görevlilerin katılımıdır. Tek bir görevi dahi yapmamak, aksatmak, geciktirmek devrime zarardır." (Mehmet Demirdağ)

Devrim bir müdahaleyse, her müdahale de bir görevin yaşamda somutlanması biçimidir. Bu bakımdan, bir devrimcinin görevleriyle kendisi arasındaki ilişki, aslında birey ile devrim arasındaki ilişkidir.

Ancak devrim bir tek kişinin değil milyonlarca insanın sorunuysa, o halde bir görevin yerine getirilip getirilmemesi de özünde yalnızca bir bireyin değil tüm bir örgütün ve devrime ihtiyaç olan milyonlarca insanın sorunudur.

Saflarımızda yaşanan birçok sıkıntının kökeninde, görevlerin yerine getirilmemesinden kaynaklanan sorunlar, bu sorunların kökeninde de yukarıda çözümlenmiş görevler ve de hedefler arasındaki ilişkinin doğru biçimde çözülmesi, içselleştirilmemesi, kavranmaması durumu yatmaktadır. Görevlerin yerine getirildiği ya da bunun için yoğun bir emek harcadığı durumlarda da elbette ki hatalar olacak, sorunlar yaşanabilecektir. Ancak bunların çözümü için gerekli olan koşullar zaten mevcuttur. Yani görevleri yapma isteği ve yoğun bir çaba, ortaya çıkan yeni sorunları çözmek, yapılan hataları düzeltmek için de olması gerekenlerin en başında durmaktadır.

"Yaşadığımız koşullarda devrime ihtiyaç var mı?" sorusu bir devrimci için sıradan bir soru gibi kolaylıkla "evet" diye yanıtlanırsa da, aslında pratikte hiç de böyle olmadığı yine pratiklerimizle ortadadır. Bu temel soruya verdiğimiz cevap ve pratiklerimiz arasındaki fark bunu gösteriyor. Bu gerçeklik tam da bizim çelişkimizdir. Devrimi "istemiyoruz" ancak görevlerimizi yapmıyoruz. Bu gerçek bir başka gerçek, devrimin gerçekleştirilme sürecini de beraberinde getirmektedir. Bu noktada "o zaman biz devrimci değiliz" gibi kaba, bilimsel olmayan bir mahkûmiyete gerek yoktur. Sorun tek başına isteyip-istememe değil asıl olarak kavrayış sorunudur. Devrimin zorunluğunun bilincine varma ve vardığımız oranda yaşama geçirme sorunudur.

Herkes devrim mücadelesine kendi isteğiyle katılır. Kişiyi ilgi duymaya ihtiyaç hissetmeye iten şey çoğunlukla ezilmiş olma, haksızlığa uğrama gibi nedenlerdir. Ancak sonrasında, örgüt ve bireyin çabaları, bu nedenleri adım adım bilimsel bir zemine bir kavrayışa dönüştürür. Bireyin çabaları arttıkça, süreklileşmeye başladıkça, belli bir sistem ve disiplin kazandıkça örgütle bütünleşme sağlanır. Daha fazla görev alınır, daha ağır sorumlulukların altına girilir. Bu aynı zamanda daha çok emek, daha çok kişisel ihtiyaçlardan vazgeçme anlamına gelir. Tam da bu noktada, bizden istenilenlerle mevcut gerçekliğimiz arasındaki çelişki daha yoğun hissedilir. Hatalar düzeltilmek, yetersizlikler yeterliliğe dönüşmek zorundadır. Bunlar için ise bir saat yerine, on saat düşünmek, bir kitap yerine on kitap okumak, bir sayfa yerine on sayfa yazmak, bir iş yerine on işe kafa yormak, daha az uyumak, daha az "boş zaman" geçirmek, daha az kişisel ihtiyaçlarla ilgilenmek... vs. gerekir. Yani görev ve fedakarlık arasındaki sıkı bağ, yaşamın her alanında karşımıza çıkar ve çabamızı on katına çıkarmak ihtiyacı zorunlu hale gelir. Ya bir şeylerden vazgeçilip, görevlerin yapılması gerekecektir ya da görevlerden vazgeçilip "başka şeyler" tercih edilecektir. Aslında üçüncü bir yol da yoktur. Görevlerin yüzeysel biçimde ele alınması ve layıkıyla yerine getirilmemesi de özünde ikinci yola denk düşmektedir. Görünürde yapılmış gibi görünen işler yeterli özveri, kafa yoruş, derinlik sağlanmadığından devrime hizmet etme düzeyi de düşük olacaktır.

Görev bilinci özünde devrim bilincidir. Umudun, iddianın, kararlılığın zayıf olduğu, "devrimin güçlü istenmediği" yerde görevler aksatılır, önce bilinen, sonra bilinmeyen tarihlere ertelenir, geciktirilir, unutulur, silikleşir ve bir süre sonra böyle bir görev yokmuş gibi davranılmaya başlanır. Görevler geciktikçe/yapılmadıkça sirtımızdaki yük ağırlaşmaya, yaşanan sancılar artmaya başlar. Yük ağırlaşıkça yükün altında ezilme ve yeni görevleri yapmada da şevksizlik yaşanır. Başlarda daha az emekle üstesinden gelebileceğimiz işler, biriktikçe daha çok emekle üstesinden gelebilecek işler haline dönüşür. Doğru sorgulama olmazsa, bahaneler birbiri ardına dizilmeye başlar. Nedenler dışımızda aranmaya, dolayısıyla çözümler de başkalarına havale edilmeye çalışılır. Ancak en nihayetinde devrim için, yapılması gereken her bir iş, ya yapılmamış ya yüzeysel ele alınmış ya da zamanında yapılmadığı için istenen verim elde edilememiştir. Yani zarar devrimindir, halkındır.

Yapılması gereken ise, kendi payımızı tüm açıklığıyla ortaya koyabilmektir. Yerine getirilmesi gereken görevler, öylece dururken, biz neredeydik? Görev yerine neleri yapmayı tercih ettik? Neden "başka şeyleri" tercih ettik? Bir devrimci için doğru olan, önemli olan, gerçek olan, tercih edilmesi gereken hangisidir? Bütün bu sorulara vereceğimiz her "gerçek" yanıt bizim kendimize yüzleşmemizi, hesaplaşmamızı sağlamaktadır. Ve ancak böyle bir hesaplaşma doğru pratiklerin önünü açacaktır.

Kendine güvenen bir devrimci, mevcut durumla yetinmez, kendisiyle barışık yaşamaz. Devrimin ihtiyaçları, beklentileri neyse kendini ona göre donatır, geliştirir. Onun önde yapılamayacak, başarılamayacak görev yoktur. Her geçen gün yoksulluğun, sefaletin ve açlığın arttığı, bundan kaynaklanan, toplumsal bunalımın derinleştiği bir süreçte, omuzlarımızdaki yük de her geçen gün artmaktadır. Tarihin yüzlerinden istediği, görevlerin layıkıyla yerine getirilmemesi ve yürüyüşümüzü hızlandırmamızdır. Önümüze konulan küçük veya büyük her görev buna hizmet etmektedir.

Mitingde "Dersim'de baraj istemiyoruz" pankartı ve barajlara karşı mücadele vurgusu içeren binlerce döviz taşındı.

"Açılım"lar halka değil egemenlere hizmet ediyor

Emperyalistlerin bölgesel projelerinde on yıllardır "Truva atı" rolü üstlenen TC egemen sınıfları bu rollerini değişen konjonktüre göre ve de değişik biçim ve boyutlarda sürdürmektedir.

Emperyalist çıkarları korumada, kendinden önceki hükümetlerden **"daha atak"** davranan AKP hükümeti, emperyalistlerin kendine biçtiği rolün hakkını vermek için görülmemiş bir gayret içindedir. Bu gayret Türk egemen sınıflarının tüm kesimlerinden de tam destek almaktadır. Kliikler arası çatışmalarda, bunun tersi gibi, yani bir kesimi belli noktalarda itiraz ediyor gibi görünse de, bu "itirazların" göstermelik olduğu bilinmektedir.

Tezkereye evet!

Bu gelişmeler sırasında önemli konulardan bir tanesi de faşist TC'nin sınır ötesi operasyonuna fırsat veren tezkerenin Meclis'te onaylanarak süresinin 1 yıl daha uzatılması oldu. TBMM Genel Kurulu'nda tezkerenin bir yıl daha uzatılması için yapılan oylamada 544 sandalyeli Genel Kurul'da 475 oyun 23'ü hayır, 452'si ise evet olarak kullanıldı. Oylama sonucuna göre tezkere bir yıl daha uzatılmış oldu.

Bir yandan açılımla ilgili oldukça iddialı açıklamalarda bulunan **"bu yoldan geri dönüş yok"** naraları atan AKP ile CHP ve MHP temsilcileri, tezkerenin **"teröre karşı milli birlik"** tezile desteklenmesi gerektiğini belirtmek dillerinin altındaki baklavyı çıkarmış oldular.

AKP hükümeti adına konuşan Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu**, PKK'ye karşı yürütülen mücadelede önemli adımlar atıldığını öne sürerek, **"Örgütün tasfiyesini, Kürtlerin sorunlarını gidermek için kararlılıkla uygulayacağız. Kapsamlı ve çok boyutlu tedbirlerin devreye girecek. Tezkerenin uzatılması bu çabalarımızı destekleyecektir"** sözlerini sarfetti.

"Hassas" konularda "Açılım" başlatılıyor

"**Kürt açılımı**" olarak getirilen, gelinen noktada **"milli birlik"** projesinin Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye planından başka bir anlam ifade etmediği, yine aynı süreçte Kürtlere dönük saldırıların artmasından da görülmektedir. Bu sözde "açılım" toplumsal muhalefetin ilerici ve devrimci unsurlarına dönük saldırıların kapsamının da genişletilmesiyle devam ediyor....

TC egemen sınıflarının bu içe dönük "açılımını" sınırların dışına dönük olanlar izledi.

Suriye-İrak-Türkiye arasında yapılan görüşmelerin akabinde imzalanan bir dizi anlaşmanın yanı sıra "Ermenistan Açılımı" da şu sınırlar öne çıkan gündemler arasındaki yerini almış durumda.

"Açılım" Ermenistan'da!

Aslında uzunca zamandır gündemde olan ancak zaman zaman –daha çok da bilinçli olarak- gündemin gerisine itilen "Ermenistan Açılımı" da yine son aylar, haftalar içinde yoğun bir biçimde tartışıldı.

İki ülke arasında yapılan görüşmelerin akabinde 13 Ekim'de bir protokol imzalanması gündeme geldi. Özeld sınırların açılması, karşılıklı olarak ekonomik-siyasi ilişkilerin geliştirilmesi olarak getirilen protokole, genel olarak da Ermenistan ile geliştirilen ilişkilerin bütününe dönük tartışmalar da yine aynı günlerde alevlendi.

İlk önce şunu koymak gerekir ki; Ermenistan ile Türkiye arasındaki bu "yakınlaşma" iki ülkenin egemen sınıflarının hem kendi hem de emperyalist çıkarlar doğrultusundaki yönelimlerinin ifadesidir.

Bunu böyle koyduktan sonra tekrar ülkede bu temelde süren tartışmalara

dönecek olursak;

Tartışmaların bir yanında MHP, CHP gibi ırkçı-faşist partiler diğer yanında ise "Ermenistan Açılımı" pratiğini hayata geçiren egemen sınıfların günümüz temsilcisi AKP vardır. Tartışmalara birçok kesim müdahil olsa da esası bu iki kesim arasında yaşanıyor görünmektedir.

Nitelik olarak birbirinden bir farkı olmayan, bir tek süreçteki rollerde ayrışan bu kesimden, AKP cephesi doğal olarak atığı adımın arkasında durmaya çalışmaktadır. Bölgesel projelerde üstlendiği misyon da zaten bunu gerektirmektedir.

İrkçı-faşist cephe Ermenistan'ın soykırım iddiasını sürdürmesi, Dağlık Karabağ ve "işgal ettiği" diğer bölgelerden çekilmemesi durumunda, protokolün imzalanmasına ve de bir bütün olarak Ermenistan-Türkiye "yakınlaşması"na karşı çıkmayı sürdüreceği yönü açıklamalarına devam ediyor.

Kürt meselesinde de aynı ırkçı-şoven söylemlere sarılan bu cenah hiç kuşku yok ki ırkçı-şoven dalgayı arkasına alarak pozisyonunu güçlendirmenin hesabını yapıyor.

Karabağ sorunu...

Rusya, Kazakistan, Ukrayna, Azerbaycan, Ermenistan, Litvanya gibi toplam 15 cumhuriyetten oluşan Sovyetler Birliği'nin dağılması, egemen güçlerin etnik farklılıkları kısıtıtararak, değişen konjonktürle birlikte ortaya çıkan enerji vb. doğal zenginlikleri ele geçirme çabalarını gündeme getirdi.

Bu yönlü kışkırtmalardan biri de Ermeni nüfusunun çoğunlukta olduğu ancak Azerbaycan'a bağlı Karabağ özgünlünde ortaya çıktı.

Karabağ'ın Ermenistan ile Azerbaycan arasında paylaşımı sonraları ise ya bağımsızlaşması ya da Ermenistan'a bağlanması, Azerbaycan'ın ise buna izin vermeye yanaşmaması üzerinden gelişen kışkırtmaların ilk sinyalleri aslında daha

1988'de yani çöküşün arefesinde verilmişti.

Sonraki yıllarda şiddetli çatışmalara dönüşen kışkırtmalar sonucu yaklaşık 50 bin Azeri ve Ermeni yaşamını yitirdi.

Tüm bu çatışmalar boyunca Karabağ kah Ermeni kah Azeri ordularına ele geçirildi. Karabağ en son 1993'te Ermeni ordusu tarafından ele geçirildi ve Bakü böylece Karabağ'ın tamamı ile çevresindeki yedi bölgeyi kaybetti. En son 2006 yılında yapılan referandumla birlikte Karabağ bağımsızlığını ilan etti.

Ancak Karabağ, Ermenistan ile Azerbaycan arasında sorun olmayı sürdürüyor.

Türk egemen sınıflarının Karabağ "hassasiyetine" gelince; Bölgedeki çöküşle birlikte buradaki Müslüman ve/veya Türk toplulukları üzerinde etkin olma, bölgeye doğru genişleme hayali içinde olan TC, bu sorunda daha başından itibaren Azerbaycan'ın yanında yer aldı. Sadece yer almakla (sözde açıklamada) kalmayıp, Azerileri Ermenilere karşı kışkırtma, askeri destek sağlama, operasyonlara katılma, askeri eğitim verme ve daha bir dizi darbe ve suikast girişimlerini de içeren pratiklerde bulundu ve bu yönlü pratikler bugün de sürüyor.

Ermenistan neden "kıymetlendi"?

Ermenistan'ın bugün "açılım" yapmayı da göze alacak şekilde "kıymete binmesinin" arka planına gelince;

Ermenistan'a verilen önemi her şeyden önce emperyalistler arası rekabetin kızışmasına ve bunun bölgeye dönük yansımalarına bağlamak gerekir.

Rus emperyalizmi ile batı –özellikle de

ABD- emperyalizmi arasındaki rekabette Ermenistan stratejik konumlanmasıyla önemli bir yerde durmaktadır. Bu önemi belirleyen başlıca etken ise, enerji zenginliklerinin yanı sıra enerji hatlarının geçiş güzergahında bulunmasıdır.

Geçtiğimiz yıl yaşanan –kısa süreli- Rusya-Gürcistan savaşı da yine bu ikisi arasında olmaktan ziyade Rusya'nın batı emperyalizminin bölgeye dönük tehdidine karşı bir gövde gösterisi niteliğindedir. Rusya bu savaşla birlikte bölgedeki hakimiyetini kolay kolay kaptırmayacağını ilan etmişti.

İşte Ermenistan meselesinde söz konusu aynı zamanda Rusya'nın hâkimiyet alanının daraltılması ve de batı emperyalizmine bölgede yeni dayanaklar oluşturmalarıdır.

Kısacası, "Ermenistan açılımı" yakın ve uzun vadeli emperyalist projelerin ürünüdür. Tıpkı diğer açılımlar gibi, bu da emperyalist çıkarlara hizmet etmektedir. Tüm bu gelişmelerin kendilerini "bölgesel güç" olma yönünde "ilerlettğini" iddia eden Türk egemen sınıfları ise tek ilerlemeyi, en sadık bölgesel uşak rolünde sağlamaktadır.

Sınıfsal Yaklaşım

HALK SAVAŞININ İLK BÜYÜK ZAFERİ

60. YAŞINDA; BAŞKAN MAO DİYOR Kİ:

Sınıf ve Partinin önderliği...

"Demokratik halk diktatörlüğü işçi sınıfı önderliğindedir. Çünkü en uzak görüşlü, en fedakâr ve sonuna kadar devrimci olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bütün bir devrim tarihi, devrimin, işçi sınıfı önderliğinde başımsızlığa uğradığını, işçi sınıfı önderliğinde zafere ulaştığını kanıtlar. Emperyalizm çağında hiçbir ülkede başka hiçbir sınıf gerçek devrimi zafere götüremez." (Seçme Eserler, Kaynak Yayınları, cilt 4, sf. 399)

"Bu çağda, proletarya ve Komünist Partisinin önderliği altında olmayan, ya da onun önderliğinden çıkan herhangi bir devrimci savaş, yenilgiye uğramaya mahkûmdur." (Cilt 1, sf. 246)

Üç esas silah...

"Pek çok değerli deneyim kazandı. Marksizm-Leninizm teorisi ile silahlanmış, özleştirilmiş yöntemini kullanan ve halk yığınlarıyla kenetlenmiş çok disiplinli bir Parti; böyle bir Partinin önderliğinde bir ordu; böyle bir Partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci grupların bir birlik cephesi: İşte bunlar düşmanı yenmemizi sağlayacak üç esas silahtır." (Cilt 4, sf. 400)

Halk kitlelerini harekete geçirmek...

"Devrimci savaş kitlelerini harekete geçirmek, ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir." (Cilt 1, sf. 189)

"Dr. Sun'un ölümünün üzerinden on yılı aşkın bir zaman geçti. Bu yıllar da eklersek, elli yıldan fazla bir süre eder. Bu yıllar boyunca devrimden çıkan ders nedir? Esas olarak ders şudur: "Halk kitlelerini harekete geçirmek." Sizler ve bütün Çin gençliği bu dersi iyi öğrenmelisiniz. Emperyalizmi ve feodalizmi, ancak, nüfusun yüzde 90'ını oluşturan işçi ve köylü kitlelerini seferber ederek alt edebileceğimizi bilmeliyiz.(...) Temel güç işçiler ve köylülerdir. Genç aydınlarımız ve öğrencilerimiz nüfusun yüzde 90'ını oluşturan işçilerin ve köylülerin arasına girmeli, onları seferber etmeli ve örgütlemelidir.(...) Ancak o zaman olağanüstü bir güç yaratılabilir. Yüz milyonlarca insandan meydana gelen bir güç! Ancak böyle olağanüstü bir güçle düşmanın müstahkem mevkiileri ele geçirilebilir ve en

son kaleleri düşürülebilir. (...) Bir gencin devrimci olup olmadığını neye dayanarak söyleyebiliriz? Bunu nasıl anlayabiliriz? Bunun sadece bir tek ölçütü olabilir, o da onun işçi ve köylü kitleleriyle kaynaşmak isteyip istememesi ve bunu gerçekten yapıp yapmamasıdır." (Cilt 2, sf. 249-250)

Devrimci savaş her şeyde kadirdir...

"Her komünist, 'siyasi iktidarın silah namlusunda olduğu' gerçeğini kavramalıdır. Bizim ilkimiz partinin silaha kumanda etmesidir; silahın partiyi kumanda etmesinde asla izin verilmemelidir. (...) Her şey silahın namlusundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elde tutmak isteyen herkes, mutlaka güçlü bir orduya sahip olmalıdır. Bazı kimseler, 'savaş her şeyde kadirdir' anlayışının savunucuları olduğumuzu söyleyerek bizimle alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın her şeyde kadir olduğunu söylüyoruz; bu kötü değil, iyidir. Marksistler. (...) Emperyalizm çağında sınıf mücadelesi tecrübesi bize, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını ancak silah gücüyle yenebileceklerini öğretiyor; bu anlamda bütün dünyanın ancak silahlı değişirebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın kaldırılmamasından yana, savaş istemiyoruz; ama savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabılır ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur." (Cilt 2, sf. 232)

Uzun süreli ve amansız...

"Böyle düşmanlar karşısında Çin devrimi, uzun süreli ve amansız olmak zorundadır. Böyle güçlü düşmanlar karşısında, ancak uzun bir süre içinde devrimi güçler inşa edilebilir ve ancak böylelikle bu düşmanları ezecek bir kuvvet haline getirilebilir. Çin devrimini bu derece amansızca bastıran düşmanlar karşısında devrimci güçler, kendilerini çelikleştirmediği, bırakın düşmanın mevzilerini ele geçirmeyi kendi mevzilerini bile koruyamazlar. Bu yüzden, Çin devriminin güçlerinin göz açıp kapayınca kadar inşa edilebileceğini ya da Çin'in devrimci mücadelesinin akşamdan sabaha zafere ulaşabileceğini düşünmek yanlış olur. Böyle düşmanlar karşısın-

da Çin devriminin esas araçları ya da biçimi, başlıca mücadele değil, silahlı mücadele olmak zorundadır. Çünkü düşmanlarımız, Çin halkının başlıca bir şekilde hareket etmesini olanaksız kılmış ve onu bütün siyasi özgürlük ve demokratik haklarından yoksun bırakmışlardır." (Cilt 2, sf. 321)

Gerilla savaşı...

"Gerilla savaşı nedir? Silahlı düşmanı yenilgiye uğratmak ve kendi üslerimizi inşa etmek için geri kalmış, geniş ve yarı-sömürge bir ülkede, uzun bir dönem için, halkın silahlı güçlerinin yürüteceği zorunlu ve dolayısıyla en iyi mücadele biçimidir. Bugüne kadar siyasi çizgimiz ve Partimizin inşası bu mücadele biçimine sıkı sıkıya bağlı olmuştur. Siyasi çizgimiz ve dolayısıyla Partimizin inşası, silahlı mücadelede ayrı ayrı olarak ele alındığı zaman doğru biçimde kavranamaz. Silahlı mücadele, siyasi çizgimizin önemli bir unsurudur. On sekiz yılda Partimiz, silahlı mücadele vermeyi yavaş yavaş öğrendi ve bunda ısrar etti. Silahlı mücadele olmadan ne proletaryanın, ne halkın ve ne de Komünist Partisi'nin Çin'de hiçbir varlık gösteremeyeceğini ve devrimin zafere ulaşamayacağını öğrendik." (Cilt 2, sf. 295)

İlerleme taktiği...

"Şu da açıktır ki Komünist Partisi, uzun bir süredir gericiliğin ve karanlık güçlerin hâkimiyeti ve düşmanın işgali altında bulunan şehirlerde ve köylük bölgelerde yaptığı propaganda ve örgütlenme çalışmalarında aceleci ve maceracı olmama, yeraltında çalışan seçkin kadrolara sahip olmalı ve güç toplayarak hücum için uygun fırsat kollamalıdır. Düşmana karşı mücadelede halka önderlik ederken, Komünist Partisi, adım adım ve yavaş ancak emin bir şekilde ilerleme taktiğini uygulamalı, haklı bir zemin üzerinde, faydalı ve ihtiyatlı mücadele ilkesine bağlı kalmalı ve yasa, karamame ve toplumsal geleneklerin izin verdiği her türlü açık faaliyet biçiminden yararlanmalıdır; kuru gürlüğü ve ihtiyatsızlık hiçbir zaman başarısızlığa uğramak... ta ki yok olup gidinceye kadar. Emperyalistlerin ve bütün dünyadaki gericilerin halkın davası karşısındaki tutumlarının mantığı budur ve onlar asla bu mantığa aykırı hareket etmezler. Bu Marksist bir yasadır. (...) Savaşmak, yenilgiye uğ-

ramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... ta ki zafere ulaşınca kadar. Bu da halkın mantığıdır ve halk asla bu mantığa aykırı hareket etmez. Bu da başka bir Marksist yasadır. Rusya halkının devrimi de, Çin halkının devrimi de bu yasağı izlemiştir." (Cilt 4, sf. 407)

Gerçekleri savunmak, hataları düzeltmek...

"Komünistler gerçeği savunmaya her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü gerçek, halkın çıkarlarına uygundur. Komünistler hatalarını düzeltmeye her zaman yatkın olmalıdırlar. Çünkü hatalar halkın çıkarlarına aykındır. Yirmi dört yıllık tecrübe bize şunu öğretiyor: Doğru bir görev, doğru bir siyaset ve doğru bir çalışma tarzı belli bir anda ve yerde دائما kitlelerin taleplerine uygun düşer ve kitlelerle bağlanmayı sağlamıştır." (Cilt 3, sf. 329)

İttifaklar sorunu...

"Şimdi ki birleşik cephe, iki ittifak vardır. Biri, işçi-köylü ittifakıdır; bu temeldir. Öteki, işçi sınıfının milli burjuvaziyle yaptığı ittifaktır. Köylüler, emekçi oldukları ve sömürücü olmadıkları göre, işçi köylü ittifakı uzun süreli bir ittifaktır. Ne var ki işçi sınıfıyla köylüler arasında çelişmeler vardır. Gönüllülük ikisi temelinde bireysel mülkiyetten adım adım kolektif mülkiyete geçmeleri için köylülere rehberlik etmeliyiz. Gelecekte, devlet mülkiyetiyle kolektif mülkiyet arasında da çelişmeler olacaktır. Bu çelişmelerin tümü uzlaşabilir çelişmelerdir. Öte yandan, işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki çelişmeler uzlaşmaz çelişmelerdir." (Cilt 5, sf. 116)

Milli burjuvazi...

"Emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele tarihi döneminin tümünde, emperyalizme karşı halkın safını tutmasını sağlamak için milli burjuvaziye kazanmalı ve onunla birleşmeliyiz. Emperyalizme ve feodalizme karşı koyma görevi esas olarak tamamlandıktan sonra da, belli bir süre için milli burjuvaziye ittifakımızı sürdürmeliyiz. Bu, emperyalist saldırının üstesinden gelmek, üretimi artırmak, pazara istikrar kazandırmak, burjuva aydınlarını kazanmak ve onları yeniden kalıba dökmek bakımından yararlı olacaktır.

Henüz iktidarı ele geçirmediniz, ama bunun için hazırlık yapıyorsunuz. Milli burjuvaziye karşı 'hem birlik hem mücadele' siyaseti benimsenmelidir. Emperyalizme karşı ortak mücadelede onlarla birleşin ve onların bütün anti-emperyalist söz ve eylemlerini destekle-

yin, fakat bir yandan da onların gerici, işçi sınıfına ve komünizme düşman söz ve eylemlerine karşı uygun bir mücadele verin." (Cilt 5, sf. 355)

Küçük ve zayıf olanın mutlak zaferi...

"Çan Kayşek'in Çin'deki iktidarı bütün ülkelerin hükümetleri tarafından tanınıyordu ve yirmi iki yıl sürdü; üstelik onun kuvvetleri herkesinkinden büyüktü. Bizim kuvvetlerimiz ise küçüktü; başlangıçta 50 bin parti üyesi karşıdevrim bastırma harekâtlardan sonra birkaç bin kişiye inmişti. Düşman her yerde karşılıklı çıkarıyordu. Burada da gene şu yasa geçerliliğini korudu: Halktan kopuk olduğu için büyük ve güçlü olan sonunda yenilgiye uğrarken, küçük ve zayıf olan, halkla bağları olduğu ve halkın çıkarları için çalıştığından zafer kazanır. İşte sonuçta olan budur.

Japonya'ya karşı savaş sırasında, Japonya çok güçlüydü, Guomindang birlikleri geri bölgelere sürülmüştü ve Komünist Partisi'nin önderliğindeki silahlı kuvvetler ancak düşman hatlarının gerisindeki köylük bölgelerde gerilla savaşı verebiliyorlardı. Japonya; Pekin, Tientsin, Şanghay, Nanking, Vuhan ve Kanton gibi büyük Çin şehirlerini işgal etmişti. Buna rağmen, Almanya'nın Hitleri gibi Japon militaristleri de aynı yasa uyarınca birkaç yıl içinde yerle bir oldular.

Biz sayısız güçle karşılaştık ve güneşten kuzeye sürüldük; kuvvetimizin sayısı ise birkaç yüz binden yirmi-otuz bine düştü. On bin kilometrelik Uzun Yürüyüş'ün sonunda sadece 25 bin askerimiz kalmıştı.(...)

Direnme Savaşı sırasında birliklerimiz Japonya'ya karşı savaşa savaşa büyüdü ve 900 bin kişilik bir güce ulaştı. Arkasından Kurtuluş Savaşı geldi. Guomindang'ın silahlı bizi kimikilerden üstündü. O sıralarda Guomindang'ın 4 milyon askeri vardı, ama üç yıl savaşarak onların 8 milyon askerini yok ettik. ABD emperyalizminden yardım almasına rağmen Guomindang bizi yenedi. Büyük ve güçlü olan zafere kazanamaz, kazanan daima küçük ve zayıf olandır." (Cilt 5, sf. 333-334)

Marksist bilgi teorisi...

"Toplumsal savaşlarda ileri sınıfı temsil eden güçler bazen yenilgiye uğrarlar. Bunun nedeni, fikirlerinin yanlışlığı değil, savaşma katlan güçler dengesinde, bunların o gün için gerici güçler kadar güçlü olmasındadır. Onun için bunlar, geçici olarak yenilgiye uğrarlar ama eninde-sonunda zafer onlarındır. İnsanın bilgisi, deneme ve pratik yoluyla bir sığırma daha yapar. Bu sığırma öncesinden

önemlidir. Çünkü, ilk sıçramanın doğruluğu ya da yanlışlığı ancak bu sıçırma ortaya koyar. Nesnel dış dünyayı yansıtma döneminde formüle edilen fikirlerin, teorilerin, siyasetlerin, planların ve önlemlerin doğruluğu ya da yanlışlığı şimdi belli olur. Doğruyu aramanın başka yolu yoktur. Ayrıca dünyayı bilmenin tek amacı, onu değiştirmektir. Çoğu zaman doğru bir fikre, maddeden bilince, sonra tekrar pratiğe giden sürecin birçok yinelenmesiyle ulaşılır. Marksist bilgi teorisi, diyalektik materyalist bilgi teorisi budur." (Teori ve Pratik, Sol Yayınları, sf. 126-127)

Mekanik ve dogmatik yaklaşım...

"Çin devriminin tecrübesi, yani köylük bölgelerde üs bölgelerinin kurulması, şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması ve en sonunda şehirlerin ele geçirilmesi ülkelerimizden birçoğu için tamamen geçerli olmayabilir ama bundan yararlanabilirsiniz. Lütfen Çin tecrübesini mekanik biçimde aktarmayın. Herhangi bir yabancı ülkenin tecrübesinden sadece yararlanılabilir, fakat bu asla bir dogma olarak alınmamalıdır. Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeği ve kendi ülkelerimizi somut koşullar; işte bu ikisi kaynaştırılmaldır." (Seçme Eserler, cilt 5, sf. 352-353)

Çin'in renginde değişim...

"Eğer bu hareketler (sınıf mücadelesi, üretim için mücadele ve bilimsel deneyler) mevcut olmadıkları halde, toprak ağaları, zengin köylüler, karşı devrimciler, kötü unsurlar ve iblis ve hortlaklar alabildiğine kendi hallerine bırakılsalardı ve bunun yanı sıra bizim kadrolarımız gözlerini yumsalardı, aralardan birçoğu da düşmanla bizim aramızda hiçbir fark gözetmeksizin düşman tarafından ahlak bozulurak moral çöküntüsüne uğrayıp dağılarak düşmanla birliği yapılsalardı, eğer kadrolarımız düşman tarafına bu şekilde sürüklensin olsalardı veya düşman bizim aramızda sızmayla muvaffak olsaydı ve eğer işçilerimizden, köylülerimizden ve aydınlarımızdan birçoğu da düşmanın yumuşak ve sert manevraları önünde yenilgiye uğrasalardı, durum bu şekilde devam etseydi, çok vakit geçmeden, en az birkaç yıl, ondan fazla yıl, en fazla birkaç on yıl içinde, bütün ülke çapında kaçınılmaz bir restore meydana çıkar, Marksist-Leninist parti, faşist bir parti olur ve bütün Çin'in rengi değişirdi." (Kızıl Kitap, Umur Yayıncılık, sf. 30-31)

"MASAL BİTTİ", SAĞLIK İŞÇİLERİ İŞTEN ATILDI!

Egemenlerin; ezilenleri daha fazla yoksulluğa, açlığa, işsizliğe itmek için fırsat bildiği kriz derinleştikçe, işçilere ve emekçilere yönelik baskılar da artıyor. Son olarak **Okmeydanı Araştırma Hastanesi**'nde taşeron temizlik şirketler aracılığıyla işbaşı yapan 18 sağlık işçisi, sendikali oldukları için işlerinden "hiçbir gerekçe söylenmeden" ve hiçbir belge verilmeden atıldı.

Daha önce 2.5 ay boyunca ücret alamayan sağlık işçileri, anayasal haklarını kullanarak işbaşı yapmayı direnişe geçmişlerdi. Bu süreçte Dev Sağlık-İş'te örgütlenip sendikali olan işçiler, ücretlerini alarak direnişlerini zaferle sonuçlandırdılar. Ancak hastane yönetimi ile işbirliği içerisindeki şirketin işçiler üzerindeki baskıları artmaya başladı. İşçileri tek tek odalara çeken şirket yetkilileri; her birine yeni giysiler vs. vereceklerini ancak

tek şartlarının sendikadan ayrılmaları olduğunu söylemiş, ayrılmayı kabul etmeyen işçileri de tehdit ederek yıldırıma çalışmaya başlamıştı. Ancak emeğine sahip çıkmanın, ekmeğini onurluca kazanmanın tek yolunun **örgütlenmeden geçtiğini** deneyimlerinden öğrenen sağlık işçileri tehditlere kulak asmayarak sendikalarından ayrılmamakta direndiler. Bunun üzerine tüm taşeron işçileri bir araya toplayan hastane idaresi, bir konferans düzenlemiş ve burada "hastane idaresinin bilgisi dâhilinde, yeni gelecek şirketin sendikali işçi çalıştırmayacağı ve sendikadan istifa etmeyenlere işbaşı yaptırılmayacağı" şeklinde konuşmuştu.

Bu konferansın ardından kimi evinde günün yorgunluğunu atarken kimi gece vardiyasında çalışırken alıyorduk "kovulma" mesajını... Sendikadan istifa etmelerini bekleyen emek düşmanlarına inat, işçiler, hastane önünde direnişe geçtiler.

Ne IMF ne DB, bu dünya er-geç bizim olacak!

9 Ekim Cuma günü hastane önünde; DISK Genel Merkezi, SES, Nakliyat-İş ve birçok işçi ile demokratik kurumun da des-

tek verdiği bir eylemle işten atılmalar protesto edildi. Sağlık işçilerinin coşkulu sloganlarının eşliğinde başlayan eylemde ilk sözü DISK Genel Sekreteri **Tayfun Görgün** aldı. Görgün, "özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarının halkın birikimini ve değerlerini sermayeye sunarken emekçilerin mücadelesini sekteye uğratmayı hedeflediğini" söyledi.

Görgün'ün ardından sözü alan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri **Dr. Hüseyin Demirdizen**, işçilerin ve emekçilerin emekleri için mücadele etmesinin sermaye açısından tehlikeli bir duruş olduğunu ama aslında en onurlu duruş olduğunu söyledi. Ardından konuşan SES İşyeri Temsilcisi Hemşire **Semra Ustabas** ise sağlık işçilerinin onurlu mücadelelerini desteklediklerini ve sonuna kadar birlikte hareket edeceklerini belirtti.

Son olarak Dev Sağlık-İş adına konuşan sendika başkanı **Arzu Çerkezoğlu**, işten çıkarmaların tamamen haksız ve hukuksuz olduğunu belirtti.

"Mücadele edeceğiz, hakkımızı kimseye yedirmeyiz!"

İşten çıkarılan sağlık işçilerine yaşadıklarını sorduk;

Nain Tekin: 2.5 ay maaşımızı alamadık, direndik. Sonunda karar verdik, sendikaya üye olduk. Sonra işimize son verdiler, biz de eylem kararı aldık. Buradan o kadar çok şirket geçti ki artık nerede çalıştığımızı bile bilmiyoruz. Mesela ben iki sene "Megapol" şirketinin kıyafetini giydim ama bu arada 10

küsür şirkette çalıştım, kimliklerimiz başka bir şirket adına... Hastane idaresi ile taşeron şirketler kendi aralarında anlaşılıyorlar, bizi oradan oraya gönderiyor, çalıştırıyorlar.

Reyhan Tok: 1.5 aydır sendikalıyım. Geçen gece vardiyasında çalışırken telefon geldi, "yeni şirket sizinle çalışmak istemiyor" dediler. Hemşirelere sorduk, bizi başhemşireye gönderdiler. O da "sizinle ben ilgilenmiyorum" diyerek bizi hiç tanımadığımız bir hemşirenin yanına gönderdi. Onu da bulamadık. Sonra şirkete gittik, "neden işten çıkarıyorsunuz, haklarımız ne oldu?" dedik. Bir şey söylemiyorlar; işten atıldığımızı gösteren belge istiyoruz, vermiyorlar.

"Bu mücadelede sonuna kadar birlikteyiz!"

Aynı yerde çalışan SES üyesi hemşire ve doktorlar, direnen işçileri yalnız bırakmıyorlar. Ancak onlar da sendikali oldukları ve sağlık işçilerinin en büyük destekçileri oldukları için hastane idaresi tarafından baskı görüyorlar;

- Hastane idaresi tarafından daha önce burada çalışan SES üyeleri sürgün edilmişti. Size yönelik baskılar devam ediyor mu?

Semra Ustabas (SES İşyeri Temsilcisi): İlk başta burada, yemekhanede çalışan taşeron işçilerinin maaşları ödenmesi için mücadele etmiş ve işçilere destek olmuşuk. Bunun üzerine yasalara bile aykırı biçimde, istek dışı "tayin" ile Şişli Şube Başkanımız **Rabia Tuncer** ile Şube Sekreteri **Akife Aktaş** sürgün edilmişlerdi. Yine bir

taşeron şirket ve yine işten çıkarmalar var. Ve biz yine buradayız. Bu mücadeleye destek vermeye devam edeceğiz. (İstanbul)

Sağlıkta masal bitti...

Sağlıkta dönüşüm **8 Ekim Perşembe** günü yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. SES Aksaray Şubesinin Cerrahpaşa ve Çapa Tıp Fakültesinde gerçekleştirdiği basın açıklamasında bu politikalar teşhir edildi.

SES adına açıklamayı SES Aksaray Şube Başkanı **Songül Beydilli** yaptı. Beydilli doktorların ve hastaların bu yasa ile bağlarının tamamen ticari bir ilişki düzeyine getirildiğine değindi. Açıklamanın ardından kitle "Susma sustukça sıra sana gelecek, hasta hastane kapısında ölecek" sloganını attı.

(İstanbul)

1. YILINDA SSGSS PROTESTOLARI

IMF ve DB'nin 6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştiği zirve öncesi bir araya gelen **DISK, KESK, TMMOB, TTB** ve **IMF-DB Karşıtı Birlik** hem SSGSS yasının 1. yılını hem de ilerleyen günlerdeki zirveyi protesto etti. Taksim Tünel'de bir araya gelen binlerce kişi "IMF, Dünya Bankası Buyurdu, AKP Uyguladı" ve "Kâr Değil İnsan, Dünya Bankası-IMF Defol" yazılı ortak pankart açtı.

Binlerce kişinin katıldığı eylem oldukça coşkuluydu. Meydana kadar süren yürüyüş burada kitle örgütlerinin isimlerinin okunmasıyla sona erdi.

Basın metnini okuyan TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. **Gencay Gürsoy**, SSGSS'nin 1. yılını doldurması nedeniyle meydanlarda ol-

duklarına vurgu yaptı.

Ardından söz alan TTB Merkez Konseyi üyesi **Ali Çerkezoğlu** da IMF ve DB ile uygulayıcılarını protesto ettiklerini dile getirdi.

(İstanbul)

BURSA

Aile Hekimliği uygulaması 1 Ekim günü yapılan yürüyüşle protesto edildi.

1 Ekim günü Kent Meydanı'nda biraraya gelen "**Bursa Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu**" tarafından organize edilen eylem birçok devrimci ve demokratik kurum da destek verdi. Buradan Sosyal Güvenlik Kurumu ölüme kadar slogan ve alkışlarla yüründü ve platform adına SES Şube Başkanı Dr. **Candan Coşkun** basın metnini okudu.

Coşkun, IMF ve DB direktifleriyle, özelleştirme, piyasalaştırma, ticarileştirme projesi olan sağlıkta dönüşüm de, halka rağmen uygulanıyor diyerek, bu haksızlıklara karşı mücadele çağrısı yaptı.

ELEKTRİK ZAMLARI PROTESTO EDİLDİ

AKP hükümetinin 1 Ekim'den itibaren geçerli olmak üzere elektrik fiyatlarına % 9.8 oranında zam yapmasını Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM), Tüketici Dernekleri Federasyonu (TÜDEF) tarafından Yüksel Caddesi'nde yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Basın açıklamasını TÜDEF Genel Başkanı **Ali Çetin** okudu. Çetin, elektrik zamlarının 2008 yılından itibaren dağıtımın özelleştirilmesiyle hız kazandığını ve halen devam etmekte olduğunu söyledi.

Elektrik fiyatlarına Ocak 2008'de yüzde 19.55, Temmuz 2008'de yüzde 21, Ekim 2008'de yüzde 7.9, Ocak 2009'da yüzde 1, Ekim 2009'da yüzde 9.8 zam yapıldığını hatırlatan Çetin, elektrik hizmetinde özelleştirme ve serbest piyasa uygulamasının iddia edildiğinin aksine verimlilik, ucuzluk ve kalite anlamına gelmediğini anlattı.

Tüketicileri zamlara karşı tepki göstermeye çağıran Çetin, TÜDEF'in son elektrik zammının iptali istemiyle yargıya başvurduğunu hatırlattı.

(Ankara)

Emekçinin gündemi

İşçi sınıfının örgütlenmesinde sendikaların rolü -1-

İşçi sınıfının mücadelesinde ve örgütlenmesinde sendikalar en önemli araçlardan biridir. Dolayısıyla egemen sınıflar bu örgütlenme faaliyetini engellemek veya pasifize ederek sisteme endekslemek için sendikalara dönük bir kuşatma, saldırı hattı oluşturmuşlardır. Bu saldırılarla kimi zaman sendikalar örgütlenmeleri fiilen engellemiş, yasaklamıştır. Ama genel olarak sendikalar içten fethedilerek, yani sendika ağaları vasıtasıyla kontrol altına alınmıştır.

Tabii ki saldırıların düzeyinin belirlenmesinde, esas olarak ezilenlerin mücadele ve işçi sınıfının örgütlülük düzeyi önemli bir faktör olmuştur. Her koşulda egemenler için değişmeyen tek şey, sınıf adına, sınıf çıkarları için mücadele eden, örgütlenen her sınıf hareketinin yaratılmasını önlemek olmuştur.

Dışarıda ve içeride sistemli bir tarzda sürdürülen bu çok yönlü ve kapsamlı saldırıların yanına bir de ezi-

lenler cephesinde var olan örgütlenme bilincindeki zayıflıklar da eklenince, ortaya egemenler için sevindirici, ezilenler için ise umut kırıcı bir tablo çıkmaktadır. Sendika ağalarının izledikleri ihanetçi çizginin yarattığı yıkım, örgütlenme bilincindeki zayıflıkla bütünleşince işçilerde oluşan güvensizlik, işçi sınıfını ekonomik ve demokratik hakları uğruna mücadelede kullandığı sendika aracından yoksun bırakıyor. Örgütlülük ve örgütsüzlük arasındaki bu farkın silikleşmesi, sınıf içindeki örgütlenme-sendikalaşma bilincini daha da geri noktalara taşımaktadır. Bugün yaşanan da budur. Egemenler yaratıkları bu örgütsüzlük cennetini korumak için, sınıf bakış açısına uygun olarak örgütlenme temelinde atılan tüm adımlara karşı tam bir pervasızlık örneği sergilemektedirler. Yasal zeminde yürütülen ve aynı zamanda bir hak olan bu çalışmalar "yasadışı" gösterilerek bir yandan saldırıların hedef tahtasına oturtulurken, diğer yandan hayali öcü-

ler yaratılarak, bilinç düzeyi geri olan kesimler bu örgütlenmelerden uzak tutulmaktadır. Sendikal çalışmalardan dolayı işten atılmalar, kimi sendikacılar hakkında açılan soruşturmalarda yapılan tüm bu saldırıların somut göstergeleri niteliğindedir.

Bugün sınıf adına bu tablodan hoşnutsuz olmak, bu duruma itiraz etmek şu görevler karşısında daha tutarlı bir çizgi izlemeyi dayatıyor. **Birincisi;** Sendikalar içinde devrimci demokratik sendikal anlayışa uygun olarak sarı sendikal ve reformist anlayışlara karşı mücadele etmek. Çünkü işçi sınıfının bu temel örgütlenme araçlarına sınıfsal bir anlayış yön vermedikçe bu örgütler asla gerçek işlevlerini oynamayacaktır. **İkincisi;** İşçi sınıfı içindeki çalışmaları sendikalara hapsedmemek. Çünkü, toplam çalışanların içinde sendikali olanların sayısal düzeyi oldukça geri noktadadır. Dolayısıyla sendikası olan kesimlere yönelmek, bunları örgütlemek güncel bir görevdir.

Bu genel doğruları ifade ederken, elbette ki içinde geçtiğimiz sürecin gerçekliğini göz ardı etmemeliyiz. Nedir o gerçeklik? Dönemsel olarak daha da derinleşen ekonomik kriz, var olan işsizlik ordusuna yeni taze güçler kattı

ve katmaya da devam ediyor. İşsizliğin yoğunluğu, sendikadaki örgütlülük düzeyinin zayıflığı mücadele düzeyinin geriliği, patronların hem kazanılmış haklar ve hem de ortaya konulan talepler karşısında daha da pervasızca bir tutum almalarını sağlamaktadır. Bu pervasızca saldırılar sınıfın geri bilinçli kesimlerini kitle örgütlerine yaklaşımında daha mesafeli bir tutum almaya zorlamaktadır. Bu objektif durum, her halükarda devrimci demokratik sendikal güçlere, ortaya daha yoğun bir emek koyma sorumluluğunu yükler.

Devrimci demokratik sendikal güçler, örgütsüz kesimleri örgütlemenin yanı sıra işsizlere dönük de somut adımlar atmamalıdır. Örgütsüzlük, sendikasılaştırma ve işsizlik emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik politikalarının doğal sonuçlarıdır. Dolayısıyla bu yıkım politikalarına karşı mücadeleli anti-emperyalist mücadeleyle ilişkilendirmek de bir zorunluluktur. Propaganda/ajitasyon çalışmalarında buna mutlaka dikkat edilmelidir. IMF reçetelerini hazırlayanlar ile bu reçetelerin yol açtığı acı sonuçları arasındaki ilişkiyi doğru tarzda kurmak ve okları yönelmesi gereken hedeflere yönlentmek gerekir.

Geniş kitleler tarafından bu emperyalist kurumların ekonomiyi krizden çıkararak, işsizliği önleyen değil, buna neden oldukları gerçeğini düne göre bugün daha fazla görmeleri pratik yaşamda edindikleri tecrübelerdir. Bu tecrübelerle bilinç ögesi katmak, bu sonuçlara yol açan nedenleri bilimsel ve anlaşılır bir yöntemle ezilenlere taşımak, böylece kriz dönemlerinde anti-emperyalist bilincin yeniden ivme kazanmasına yol açar.

İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü, sendikasızlığın, kölece yaşamın dayatıldığı bir dönemde "her işsiz bir işçi adayı, her işçi de bir işsiz adaydır." Bugün işsiz adayları daha çoğulmaktadır. Dolayısıyla işçi sınıfının bir bileşeni, bir parçası olan işsizlere karşı kayıtsızlık, özünde sınıf çalışmasına karşı kayıtsızlıktır. Örgütlenmede çalışanlarla çalışmayanlar karşı karşıya konulmaz. Günnümüş koşullarında bunlar çok çabuk yer değiştirebilirler. Özellikle işsizler lehine. Hal böyle olunca, sendikalar düzeyinde bu kesimlere yönelmek, bu kesimlerin sorunlarını içerecek tarzda toplantılar yapmak, ortaya çözüm önerilerini çıkarmaya çalışmak sınıf sendikacılığın perspektifiyle hareket eden tüm sendika yönetimlerinin ve

çalışanlarının görevidir. Ekonomik sıkıntılar yaratmış olduğu garesizlik içinde kıvranan bu kesimlerin örgütlenmesi, işverenlerin sendikası, sosyal güvencesiz, düşük ücretlerle çalıştırma projelerinin belli oranda boşa çıkarılması anlamına geliyor. Çünkü tüm bu kesimler egemen sınıfların ve sözcülerinin örgütlü kesimlere pervasızca saldırılarına, haklı taleplerine kulaklarını tıkamalarının güvencesi-teminatı gibidirler. Bu güvence, bu teminat ancak bu kesimlere sınıf bilincinin taşınması ve örgütlenmesiyle ortadan kaldırılabilir.

Eğer bugün greve giden, direnen iş yerlerinde işçi önderleri hemen kapının önüne konuluyorsa, bunun nedenlerinden biri de yoğun bir yedek iş gücünün olmasıdır. Çalışma güvencesinin, sınıfsal bilinç ögesinin zayıfladığı bir ortamda, bu yedek güç objektif olarak hem sınıf kardeşlerinin hem de kendisinin lokmasını küçülten, hiçleştirilen bir cellat rolü oynuyor. Emekçiye, emekçiye düşman eden, emek hırsızlığını kolaylaştıran bu karşı devrimci politikaları boşa çıkarmanın yolu sınıfın çıkarlarını koruyacak ve o uğurda mücadele edecek bir bilinçlenme ve örgütlenme eylemi olmazsa olmazdır.

KÖYLÜLÜĞÜN TOPRAK SORUNLARI BAZINDA ANTI-EMPERYALİST MÜCADELESİ

Dünyadaki tarım arazilerini adeta birer şantiye alanına dönüştüren emperyalist şirketler, ucuz işgücünü ise başta topraklarını gasp ettikleri köylülerden oluşturmaktadır. Yarı-sömürge ve sömürgelerde uygulanan bu süreç, doğal olarak Türkiye'de de yaşanmaktadır. Düne kadar köylünün topraklarını gasp eden kesimler sadece büyük toprak sahipleri ve ağalar iken tarımın ticarileşmesiyle birlikte emperyalist tarım şirketleri de direkt patron olarak köylünün karşısına dikilmektedir.

Geçtiği yerlerde, topraklarından koparılan köylüleri, tahrip edilmiş doğayı, tüketilmiş kaynakları bırakan emperyalist şirketlere karşı köylülerin örgütlü mücadelesi de artmıştır.

Bu aşamadan sonra toprak sorunu, daha farklı boyutlar alarak sürmüştür. Topraklarını emperyalist şirketlere ve onların taşeronlarına kaptıran yoksul köylü ve üreticiler bir taraftan sözleşmeli çiftçilik, tarım işçiliği gibi sömürünün ve güvencesizliğin yeni yeni yüzleriyle tanışırken, yeni tarım modelinin getirdiği sağlık ve çevre sorunlarıyla da baş başa kalmıştır. Tüm dünyada sermaye için sınırların kalktığı bu koşullarda, emperyalist şirketlerin gittikleri ülkelerde toprak satın almaları ve kiralama alanındaki artışla birlikte soruna yeni bir boyut daha eklenmiştir.

Sadece şirketler değil

Türkiye'de bu sorunu toprak ve tarım yatırımı yapan emperyalist şirketlerle sınırlı tutmanın da tam olarak doğru olmadığı görülmektedir. Örneğin kendi su kaynaklarını tüketmemek amacıyla Türkiye'den toprak satın alıp tahıl yetiştirme planı olan Suudi Arabistan veya Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerde de mevcuttur. Ancak tarımın tekelleşmesi ve bunun karşısındaki köylü mücadelesi kapsamında değerlendirme yapıldığında en başta kapi-

talist-emperyalist tarım şirketlerinin yatırım alanının olduğu görülmektedir.

Burada İsrail'in Türkiye'deki toprak ve tarım "yatırımlarına" ayrıca değinmek gerekmektedir. Toprak ve su kaynaklarının sınırlılığına rağmen dünyada tarım alanında oldukça iddialı bir yere sahip olan bu ülkenin Türkiye'deki "toprak yatırımları" hızla artmaktadır. Kuruluşundan bu yana askeri ve siyasi olarak da yayılmacılığı her zaman sürdürmüş, emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarması bu ülkeyle Türkiye'nin çok yönlü ilişkileri bulunmaktadır. Temelinde, Türkiye'nin de aynı emperyalist güçlere uşaklığını yattığı bu ilişkiler nedeniyle, pek çok konuda olduğu gibi, toprak satışları noktasında da İsrail'e imtiyazlar verildiği bilinmektedir.

Bu imtiyazların sağladığı kolaylıklarla GAP bölgesi başta olmak üzere İsrail Türkiye'den büyük topraklar satın almıştır. Hatırlanacağı üzere, Türkiye-Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlenip tarım amaçlı işletmeciliğinin verilmesi gündeme geldiğinde İsraili şirket üzerinde neredeyse tek seçenek olarak ısrar edilmiştir.

Şirketlerin taşeronu emperyalistlerdir

Tarımın ticarileşmesiyle birlikte emperyalist tarım şirketlerine ve şirket tarımına karşı çıkarken bu şirketlerin taşeronluğunu yapan komprador kapitalistleri ve irili ufaklı sermaye gruplarını hedef dışında ve gözden ırak tutmamak gerekmektedir.

Sermayenin Türkiye'deki hareketliliğini inceleyen yerli kökenli bazı tarım firmalarının ülke dışındaki toprak ve tarım yatırımlarından da söz edilmelidir. Kazakistan, Romanya, Azerbaycan, Mısır, Sudan, G. Afrika, Bulgaristan, Kırgızistan vb. ülkelerde çalışan bu şirketlerin emperyalist ilişkilerden yalıtık olacağını düşünmek söz konusu olamaz. Kaldı ki sermayelerindeki emperyalist şirket paylarının da sürekli bir artış gösterdiği bilinmektedir.

Kısacası tarımın tekelleşmesi sürecinin bu şirketlerin yerellik, ulusallık özelliklerini her geçen gün daha da azaltması kaçınılmazdır. Daha doğrusu bu şirketlerin adının ne olduğu çok önemli değil, önemli olan uluslararası sermayenin uzantısı, taşeronu olmalarıdır.

Dünyadaki ve ülkedeki sermaye hareketlerinde, büyük balığın küçüklüğü yutma şeklinde (burjuva jargonda ismiyle, şirket evlilikleri) devam eden bu tekelleşme sürecinin emek cephesindeki durumu ise şöyledir:

Geçtiği yerlerde, topraklarından koparılan köylüleri, tahrip edilmiş doğayı, tüketilmiş kaynakları bırakan emperyalist şirketlere karşı köylülerin örgütlü mücadelesi de artmıştır. Özellikle bazı ülkelerde bu mücadeleler emperyalist ülkelere geri adım attırması ve hatta topraklardan, ormanlardan bu şirketlerin kovalduğu örnekler yaşanmıştır.

Bu mücadeleler can bedeli verilerek emperyalist şirketlerin özel güvenlik güçleriyle veya devletlerin kolluk kuvvetleriyle çatışmalarda çok sayıda köylü yaşamını yitirmektedir. Örneğin Mozambik'ten G. Afrika'ya çalışmak için giden bir tarım işçisi haklarını ve parasını istediği için patronlar tarafından aslanlar önüne atılmıştır.

Türkiye'de de artık ekmek kavgasında, geniş halk kesimlerinin karşısında düşman olarak dolaylı değil direkt bulunan emperyalistlerle mücadele kaçınılmazdır. Nitekim ülkenin çeşitli yerlerinde bunun kıvılcıkları da görülmektedir. Köylünün sorununu iyi kavramak ve süreçlerin nabzını iyi tutarak doğru mecra-ya akıtmak görevi ise MLM bilimini rehber edinmiş devrimci ve komünistlerin görevidir.

(Bir İK okuru)

YILGINLIK YOK, DİRENİŞ VAR!

Direniş, egemenlere karşı ezilenlerin elindeki en etkili ve onurlu silahtır. O yüzden de egemenler açısından tahammül edilemez bir durumdur. Sömürücü sınıfların daha fazla kâr hırslarının yol açtığı krizin derinleştiği şu günlerde emek cephesine yönelik saldırılar artarken, direnişler de artmaktadır. Direnişi hazmedemeyen egemenler ve uşakları direnenlere karşı saldırılarında sınır tanımamaktadırlar. Ezilenler, krizin derinliklerine girdikçe saldırganlaşan egemenlerin gerçek yüzünü daha fazla görmeye başlamıştır. Bunun son örneklerinden biri de Esenyurt işçilerinin yaşadıkları olmuştur.

Esenyurt Belediyesi'nde çalışan, ama üyesi oldukları Belediye-İş Sendikası'ndan istifa etmedikleri için işten çıkartılan 14 işçi yılmayarak, işlerine geri dönmek amacıyla direnişe geçmişlerdir. Direnişi hazmedemeyen egemenlerin buradaki "temsilcisi" Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu ise direniş boyunca burada işçileri fiziki şiddete varan boyutlarda taciz etmiştir. Son olarak 2 Ekim günü, yani işçilerin direnişinin 46. gününde, adamları ile birlikte işçilerin yanına gelerek işçilere saldıran Kadioğlu; işçilerin pankartını yırtıp, oturduğu tabureleri kır-

mış ve ağza alınmayacak sözlerle işçilere hakaret etmiştir.

"Saldırgan" işçiler gözaltında!

Egemenlerin emeklerine ve ekmeklerine sahip çıkmak için onurluca direnenlere karşı tahammülsüzlüğünün boyutunu gösteren bu olayın ardından "tabloda eksik kalan kısım da" kısa bir süre sonra tamamlanmıştır. "Makamına" geri dönen Kadioğlu vakit kaybetmeden kolluk kuvvetlerini çağırarak, işçilerin kendisine saldırdığını ve hakaret ettiğini söyleyerek "şikâyetçi olmuştur." Bunun üzerine görevlerine gönülden bağlı olan kolluk kuvvetleri, hemen "saldırgan" işçileri gözaltına alarak karakola götürmüştür. Burada saatlerce bekletilip ifadeleri alınan işçiler, gece yarısı serbest bırakılmışlardır. Olay sonrası belediye çalışan iki işçi daha işten çıkartılmış, işsiz sayısı 16'ya yükselmiştir.

Bu "traji-komik" olay üzerine önce yazılı bir açıklama yapan Belediye-İş 2 Nolu Şubesi, 3 Ekim'de belediye binasının karşısında bir basın açıklaması düzenledi. "Çeteci, belediye başkanı istemiyoruz" diyen işçiler adına basın açıklamasını Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Ha-

san Gülüm yaptı. Gülüm, belediye başkanının işçilerinin direnişine olan tahammülsüzlüğünün arttığını belirterek suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Saldırıların kendilerini mücadele etmekten alıkoymayacağını ifade eden Gülüm, tüm duyarlı insanlara, Esenyurt direnişçilerine destek vermek için her Çarşamba saat 12.00'de yapılan basın açıklamalarına katılmaları için çağrı yaptı.

(İstanbul)

"YAŞASIN İSG DİRENİŞİMİZ"

İstanbul'daki Sabiha Gökçen Hava Limanında; bagaj, trafik, kargo, yükleme, boşaltma, temizlik gibi işlerde çalışan işçiler, grevde!

Daha önce Savunma Sanayi Müsteşarlığı'na bağlı olan bu hava limanı, "Laleli bavul ticareti" nedeniyle kısa sürede gelişmiştir. Sömürülenlerin, toplumu daha "rahat" ezebilmesi için kolları sıvayan devlet, buradaki parayı patronlara aktarmak için, yap-ışlet-devret özelleştirme modelini devreye koymuştur. 2007 yılında, ihaleyi Malezyalı Airport, Hintli GAAR ve Türk firma LIMAK Holding'den (bu holdingin adını Dersim'deki baraj yapımını üstlenmesiyle daha önce de duymuştuk!) oluşan üçlü kazandı. Hava limanının özelleştirilmesinin ardından işçilerinin hakları giderek daha fazla gasp edilmeye başlanmış ve son olarak geçtiğimiz Haziran ayında, Hava-İş Sendikası'na üye olan 550 işçiden 21 işçi işten atılmıştı. Bunun üzerine işçiler, şirketler hakkında çeşitli davalar açarak direnişe geçtiler. Çeşitli oyunlarla işçilerin sendikal haklarını gasp etmek isteyen patron, bunu başaramayınca, Şeker Bayramı'ndan hemen önce 226 işçiyi daha işten çıkarmıştır.

9 Ekim günü Hava-İş Sendikası, havaalanı önünde kitlesel bir basın açıklaması düzenledi. Burada açıklama yapan Hava-İş Genel Başkanı Atalay Ayçın, patronun sendikandan yetkisini tanıyıp masaya oturmak zorunda olduğunu, aksi takdirde bu süreçten onların zararlı çıkacağını söyleyerek, mücadelelerine taviz vermede devam edecekleri sözünü verdi.

(H. Merkezi)

KENT A.Ş işçileri "direniş devam ediyor" diyor

Kent A.Ş işçileri direnişlerinin 140. gününde başlattıkları Ankara yürüyüşünde Polatlı'ya vardılar. 157. günlerinde Afyon'a varan Kent A.Ş işçileri CHP Genel Merkezine seslerini daha yakından duyurmak için bu yürüyüşe başlamışlardı ve gerek İzmir'deki direnişleri gerekse de Ankara yürüyüşleri boyunca maruz kaldıkları baskı ve saldırılara "direniş devam" diyerek cevap vermeye devam ediyorlar.

Kent A.Ş işçilerinin direnişi, yerel seçimler öncesi süreçte getirilen yasa değişikliğinin ardından bazı belediyelerin bölünmesi ve böylece "çalışma alanında daralma" bahanesi ile birlikte İzmir'in CHP'li Karşıyaka Belediyesi'nde 20 yıldır hizmet veren Kent A.Ş işçilerinden yaklaşık 300'ünün işten atılması ile gündeme taşınmıştır.

Kent A.Ş işçileri işten çıkartıldıkları gün olan 1 Mayıs gününden bu yana başlattıkları direnişlerine "devam" demeyi yürüyüşleri ile sürdürüyorlar. Yürüyüşlerine başladıkları ilk günden bu yana polis ya da jandarmanın neredeyse her il ve ilçede "karşılaması" ile karşılaşan işçiler yaklaşık 600 kilometrelik yolun sonuna yaklaşmış durumda. Girdikleri illerde demokratik kitle örgütlerinin destekleri ile karşılanan Kent A.Ş işçileri bu vesile ile kararlılıklarını ve onurlu mücadelelerini dosta düşmana gösterdiklerini dile getiriyorlar.

(İzmir)

Davutpaşa davasında sorumluların yargılanma süreci hızlandırılmalı

Aylardır gerçekleştirdikleri eylemlerle seslerini kamuoyuna duyurmaya çalışan Davutpaşa'da ölenlerin aileleri 15. haftada yine Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelerek çığlıklarını haykırdı.

Kitlesel gerçekleşen eylem kamuoyunun ilgisini bir kez daha çekti. "Davutpaşa'yı unutmamak unutturmayacağız" yazılı pankartın arkasında toplanan kitle 31 Ocak 2008 tarihinde 21 kişinin ölümü 116 kişinin yaralanmasına yol açan patlamının sorumlularının yargılanmasını istedi. Eylemde basın metnini patlamada hayatını kaybeden Gülhan Çabuk'un eşi İdris Çabuk okudu. Çabuk aradan geçen 22 aydan sonra sorumluların "nihayet" ifade vermeye gittiklerini söyleyerek, sorumluların yargılanmaları önündeki engellerin kaldırılmasını istedi.

(İstanbul)

SAMANDAĞ'DA ENERJİ SANTRALLERİNE KARŞI MİTİNG

Türkiye'nin birçok yerinde yaygınlaştırılmaya çalışılan nükleer santrallere karşı ilgili kurumların önerdiği rüzgar santralleri, geniş kitlelerden destek alırken kimi yerlerde tarım ve yerleşim alanları üzerinde kurulmaya çalışılmaları özellikle köylülerin tepki göstermesine neden oluyor. Hatay Samandağ Tekebaşı beldesi de bunlardan biri. Burada da köylüler rüzgar santrali uygulamasını desteklediklerini ancak belde-lerinde çevre ve insan faktörünün dikkate alınmadığını belirterek eylemler yapıyorlar.

3 Ekim tarihinde belde rüzgar enerjisi santrallerinin tarım ve yerleşim alanlarına kurulmasına karşı miting düzenlendi.

Mitingde, "Sermaye defol, bu topraklar bizim", "Şirketlere değil, çiftçilere destek", "Suudi Arabis-

tan'da değil topraklarımızda yaşanmak istiyoruz" dövizleri taşıdı. Mitinge katılanlar adına konuşan Celal Beşiktepe "Türkiye, enerji sorunlarını kendi yerel kaynaklarını kullanarak, doğal gaz ve nükleer enerji kullanmadan çözebilir. Kendine yetecek enerjisi olmasına rağmen yanlış politikalarla Türkiye dışı bağımlı durumdadır" dedi

Çevre ve insan faktörü dikkate alınmalıdır!

Tekebaşı'da seracılık yapan Ata Durgun adındaki köylü ise DIHA'ya yaptığı açıklamada şunları söyledi; "Bizler yenilenebilir enerjiye karşı olmadığımızı, özellikle güneş ve rüzgârdan yararlanarak elde edilen enerjiyi savunuyor ve destekliyoruz. Ancak bu enerjinin üretimi yapılırken ilk önce çevre ve özellikle insan faktörünün dikkate alınmasını talep ediyoruz."

(H. Merkezi)

Kaza mı? Kader mi? Katliam mı?

28 Eylül günü tarlada çalışmak için traktöre binen tarım işçilerinin ölüm yolculuğu sabahın erken saatlerinde başladı. Urfa'dan Konya'nın Çumra ilçesindeki tarlalarda çalışmaya gelen 22 tarım işçisini taşıyan traktör Yayla mevkii hemzemin geçidinde trenle çarpıştı. Üç kişinin hayatını kaybettiği kazada 16 işçi de yaralandı.

(H. Merkezi)

“Biri” Ceylan’ımızı vurdu!

Katil TC, Türkiye Kürdistanı’nda bir kez daha insanlığı kana buladı ve kanlı tarihine bir sayfa daha ekledi.

Diyarbakır’ın Lice ilçesine bağlı Şenlik Köyü’nde yaşayan 12 yaşındaki Ceylan Önkol, 28 Eylül’de hayvanlarını otlatmaya gittiği yerde TC ordusu tarafından katledildi. Abalı Jandarma Karakolu’na 9 kilometre, Tapantepe Üs Bölgesi’ne 8 kilometre yakındaki alanda hayvanlarını otlatan Ceylan’a “nereden geldiği belirlenemeyen” bir havan mermisi isabet etti, küçük çocuğun bedeni paramparça oldu. Olay yerine “güvenlik” gerekçesiyle ne savcı ne doktor geldi! Annesi, Ceylan’dan geriye kalanları eteğinde topladı. Vaşhice katledilen Ceylan’ın ölüsü bile yok sayıldı. Genelkurmay’dan bu katliama neyin neden olduğunu “tespit edemedikleri” ancak “kesinlikle havan topu olmadığı” yönünde bir açıklama yapıldı. “Açılım uzmanları” olayı “duyamayacak kadar yoğunlardı” Ceylan’ın ölümü; Diyarbakır’da, Van’da, İzmir’de, İstanbul’da ve birçok yerde protesto edildi.

Ceylan’ın katledilmesinin üzerinden henüz 2-3 gün geçmeden Mec-

lis’te kabul edilen tezkere, uluslararası emperyalist silah şirketleri ile milyar dolarlık anlaşmalara gidileceğinin ardına açıklanması ile faşist TC’nin “açılım” maskesi artık iyice düşmüştür. Ceylan’ın parçalanmış bedeni, TC faşizminin resmidir.

Benim adım Ceylan,

Yalnızca sefaletin, zulmün, acının, açlığın yetiştiği topraklarda büyüdüm ben. Tıpkı bu Kürdistan topraklarında yaşayan diğer Kürt çocukları gibi, oyuncaklarım yoktu benim de, TC’nin ordusundan kalan silah parçaları, mermiler, mayınlar dışında... Ne “sindy” bebeklerim ne oyun hamurlarım ne de “hanım-cık” fincan takımlarım... Neden durdunuz, şaşırıdınız mı? “Ama çok tehlikeli” diye mi düşünüyorsunuz! Evet, biliyoruz, çok tehlikeli! Biz, bunu, kardeşlerimiz o “oyuncaklar” yüzünden can verdiğinde öğrenmiştik zaten. Başka ne yapabiliriz ki! Bakın, biz daha 7 yaşındayız ya da 10, belki 14... Yani henüz çocuğuz. **TC faşizminin kanla yıkıldığı Mezopotamya top-**

raklarında ancak bu kadar çocuk olunabilir!

Ben henüz 12 yaşında, yoksul bir Kürt çocuğuydum! Yoksulluğun ve geri bırakılmışlığın rengi sinmişti gözlerime, bir de parlayıp sönen direncin ve isyan rengi... Henüz yoksulluğumuzun, bir avuç sömürücünün lüks içinde yaşamak için bizi kemirdiğinden kaynaklandığını anlayamayacak yaştaydım. Üstüne üstlük Kürt’tüm. Kimliğim, dilim yok sayılıyordu; ben yok sayılıyordum ve inadına bu onursuzluğa direniyordum.

Siz kaç gece operasyon yapan askerlerin top-tüfek sesinde uyudunuz? Ya da jandarmalar kapınızı kaç kere kırdı, “terörist” diye? Babanız, kardeşiniz devlet tarafından “kaybedilip” kemikleri bile sizden sak-

landı mı? Zulmün havaya, suya, toprağa karıştığını hiç hissettiniz mi? Ya da her soluk alışınızın başucunuzdaki ölümden bir an daha çalmak anlamına geldiğini belirten dipçiklerle hayatınız zindana çevrildi mi? Faşizmin bu kadar karanlığında kalıp, insan olduğunuz inkâr edildi mi?

Artık bu sorulara cevap verseniz da hi sizi duyamaz! Çünkü... Her sabah olduğu gibi, hayvanları ot-

Kardeşlerim ölüyor kalbimin doğusunda...

Ceylan Önkol’un faillerinin hesap sorulması için; İHD İzmir Şubesi, ÇHD İzmir Şubesi ve TIHV İzmir Temsilciliği 10 Ekim günü bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını kurumlar adına İHD İzmir Şube yöneticisi **İlker Turgut** okudu. İlker Turgut; “Bu olay tam anlamıyla bir cinayettir. Küçük Ceylan’ın hayatı

da, halkın çocukluğu gibi, yıllardır sürmekte olan imha ve inkâr politikalarının yarattığı düşmanlıkla yok edilmiştir. Faillerin belli olmasına karşın hiçbir hukuksal işlemin yapılmaması, Ceylanların kahredici ölümlerini teşvik eder niteliktedir” dedi.

Açıklamadan sonra herkesi bu sürecin takipçisi olmaya davet ediyoruz, denildi. (İzmir)

latmaya son kez götürdüğüm o sabaha kadar hiç düşünmemiştim, sesimin duyulup duyulmadığını... Canımın makarna çektiğini anneye söylediğimde, beni duymuş ve “olur” demişti. Hayvanlarım da sesimi duyuyor gibiydiler. Sonra birden o patlama oldu. Anlamıştım ne olduğunu henüz, bedenim paramparça olmuştu ve her bir yana bir parçam savrulmuştu. Sonra annemin koşa koşa geldiğini gördüm. Ağlıyordum ve beni arıyordu. Çağır-dım, beni duymadı. Kalkmak istedim, ayaklarım yoktu. Uzanıp, annemin gözündeki yaş silmek iste-

dim, ne elim ne parmaklarım yerindeydi. Sonra annem ellerimi, ayaklarımı, parmaklarımı toplama-yaya başladı. Tıpkı, bahar gelince, çiçek toplayan çocuklara benziyordu. Topladıklarını usulca eteğine dolduruyordu zarar gelmesin diye. Annemin kaderini çizenler; ona çiçek değil, ölümün izlerini toplama-yı reva görmüşlerdi! Herkesler geldi yanıma... Ama kimse beni duymadı. İşte ben o an, insanlık beni ne zaman duyacak diye düşündüm! Üstümü örttüler. Sonrası karanlık ve cevapsız sorularım...

Memleketimden çocuk manzaraları;

“159 çocuğa 2 bin 639 yıl hapis...”

12 yaşındaki **Uğur Kaymaz**’i öldüren polisler beraat ederken, 28-31 Mart 2006’da Diyarbakır’da meydana gelen olaylarda polis kurşunu ile yaşamını yitiren 7 yaşındaki **Enes Ata** ve 9 yaşındaki **Abdullah Duran**’ı öldüren polisler hakkında soruşturma bile açılmadı. Cizre’de polis panzeri ile ezilerek yaşamını yitiren **Yahya Menekşe**’nin ölümü ile ilgili polisler yargılanmadı. Son olarak Lice’de taburdan havan mermisinin parçaladığı çocuğun parçalanmış bedeni olay yerinden bekletilerek savcı olay yerine gitmedi. Ancak “slogan atmak”, “taş atmak”, “örgüt bayrağı önünde durmak”, “halay çekmek” iddiasıyla polisler tarafından gözaltına alınan ve yargılanan Kürt çocukları hakkında binlerce yıllık hapis cezaları veriliyor veya isteniyor.

Çocuklar İçin Adalet Girişimi Koordinatörülüğü’nün verilerine göre, Diyarbakır Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri’nde 2008-2009 yılında “zafer işareti yapmak”, “slogan atmak”, “polise taş atmak”, “örgüt bayrağı önünde durmak” gibi iddialarla yargılanan 267 çocuktan 78’i hakkında 240 yıldan 688 yıla kadar hapis cezası istemiyle davalar açıldı ve yapılan yargılama sonucunda toplam 175 yıl hapis cezası verildi. Halen özel yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri’nde yargılanan ve yaşları 12 ile 17 arasında değişen 159 çocuk hakkında ise 2 bin 639 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Tutsak çocuklar açlık grevinde...

Toplumsal olaylara katıldıkları ve polise taş attıkları iddiasıyla tutuklanarak Pozantı Hapis-

hanesi’ne konulan çocuklar, hasta tutsakların tedavisi edilmemesini protesto etmek için açlık grevine başladılar.

Kürt çocukları, aileleri aracılığı ile yaptıkları açıklamada, hasta tutukluların tedavisi edilmemesini protesto etmek amacıyla dönüşümlü açlık grevi başlattıklarını belirttiler.

15 yaşındaki çocuk 3 aydır tedavi edilmiyor

Mardin Hapishanesi’nde tutulan 15 yaşındaki T.N. adlı çocuğun ise boğazında çıkan şişkinliğin 3 aydır tedavi edilmediği ve şişkinliğin giderek arttığı öğrenildi.

Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan İHD Mardin Şube Başkanı **Erdal Kuzu**, T.N. ile yapmış olduğu görüşmede T.N.’nin daha önce Diyarbakır Tıp Fakültesi’ne kaldırıldığını ve boğazından bir parçanın alındığını, daha sonra tekrar götürülmesi beklenirken bir daha tedaviye götürülmediğini belirterek, boğazındaki şişkinliğin devamlı arttığını kaydetti.

Kuzu, T.N.’nin boğazındaki ağrıdan dolayı uyuyamadığını vurgulayarak, “Yaptığımız görüşmede, T.N. uyumakta zorlandığını ve yaklaşık 2 aydır Diyarbakır’daki hastaneye gitmeyi beklediğini söyledi. Yaptığımız tespit, T.N.’nin bitkin olduğu, konuşmakta zorlandığını, boğazının sol tarafından iri bir şişliğin bulunduğu tespiti ettik” dedi. Mardin Hapishanesi’nin koşullarına da dikkat çeken Kuzu, T.N. gibi çocuk yaşta olan 23 tane çocuğun daha hapishanede bulunduğunu belirtti. (H. Merkezi)

Dersim Belediyesi’ne polis baskını

29 Eylül tarihinde DTP Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin’in evi ve belediye misafirhanesi polis tarafından basıldı. Moğultay Mahallesi’nde bulunan Yeni Belediye İş Hanı’ndaki Belediye Misafirhanesi daha önce gözaltına alınıp serbest bırakılan Günlük Gazetesi dağıtıcısı **Savaş Karakuş**’la ilgili olduğu düşünülen bir nedenle basılarak arandı. Arama sırasında bazı dergi ve kitaplara el konulurken gözaltına alınmadı.

Dersim Belediyesi’ne yönelik polis terörü, Dersim halkı tarafından, olayın duyulmasından hemen sonra Cumhuriyet Meydanı’nda yapılan bir eylemle protesto edildi. “**Dersim faşizme mezar olacak**”, “**Baskılar bizi yıldıramaz**” sloganlarını atan kitle, alkış ve ıslıklarla polis terörünü lanetledi. Aramanın sona ermesiyle eylem sonlandırıldı. (Ankara)

Arızlı sakinleri; “Sesimiz yankılanacak!”

19 Ağustos depreminin ardından Arızlı konutları depremde birinci dereceden depremzedelere verilmişti. Gazetemizde daha önce de işlediğimiz üzere bugünlerde “**bu bölge emekçilere yakışmaz**” denilerek depremzedeler konutlarından çıkartılmak isteniyor.

Bu amaçla yapılan çeşitli saldırılar karşısında direniş kararı alan depremzedeler yılmadan direnişini sürdürüyorlar. İnsanlık dışı uygulamalarla karşı karşıya kalan depremzedeler, kolluk kuvvetleri tarafından çöp konteynirlerinin içine sokularak aşağılanmak istendi. Ama tüm bunlar depremzedeleri yıldırmadı. Ve direniş devam etti.

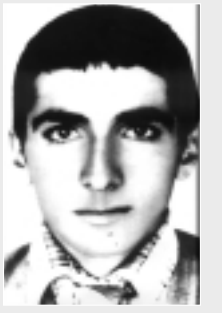
Direniş karşısında konutlarda oturan bürokratlar evleri terk etme kararı aldılar. Yalnız bu iş bununla bitmedi, bu evler depremzedelerinde ve resmi olarak da onların olması gerekiyordu. Bu amaçla Ankara’ya gidecek olan depremzedeler **27 Eylül Pazar** günü Merkez Bankası önünde toplanarak Anıt Park’a kadar yürüdü. Burada bir basın açıklaması yapan kitle, hak arayışlarına Ankara’da devam edeceklerini, evler kendilerine verilinceye kadar eylemlerini sürdürecekleri belirttiler.

Depremzedeler **11 Ekim**’de de eylemlerini sürdürdüler. Yaptıkları açıklamada, yoksul oldukları için kendilerini evden attıklarını ancak evleri için mücadeleye devam edeceklerini söylediler. (H. Merkezi)

“Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!”

19 Ocak 2007... “Bir bebekten karanlık yaratan” eller tetiğe dokundu ve kurşun, arkasından isabet ederek Hrant’ı aramızdan çekip götürdü! Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink’in “yılan hikâyesine” dönen mahkemeleri aradan 2 yıl 9 ay geçmesine rağmen sürüyor. Adalet terazisinin, TC devletinde hep haksızdan yana ağır bastığının örneklerinden biri olan Hrant Dink dosyasının 11. duruşmasının görüleceği 12 Ekim öncesi “**Hrant’ın Arkadaşları**” bir eylem düzenlediler. Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelerek Galatasaray Lisesi’ne yürüyüş yapan kitle adına açıklamayı **Sayat Tekir** yaptı. Tekir, Raket Dink’e ve duruşma sırasında sanık avukatı Kemal Kerinçsiz’e “alçak herifler” dediği için Yücel Sayman’a dava açıldığını, ancak aynı sistemin Engin Çeber, Ceylan Önkol, selde hayatını kaybeden 8 kadın işçi konusunda ise sessiz kaldığını belirtti. (H. Merkezi)

MKP, halk düşmanı “Kulaksız Yüzbaşı”yı cezalandırdı!

1981 yılında, TKP/ML sempaticizmasını **Behzat Firik**; Dersim’in Hülüküşağı Köyü’nde, bölgede “Kulaksız Yüzbaşı” olarak bilinen faşist Yüzbaşı **Aytek’in İçmez** tarafından vahşi biçimde katledilerek öldürülmüştü. Kardeşinin gözü önünde yakılan Behzat yoldaşın katili faşist yüzbaşı, 28 yıl aradan sonra, Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Bursa’nın Yıldırım ilçesindeki evinde, eşi tarafından cede bulunan faşist Yüzbaşı’nın cezalandırılması, devrimci öfkenin, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, azalmadığını ve egemenlerinin kabusu olmaya devam ettiğini göstermektedir. Halk düşmanı katiller, er-geç cezalarını çekeceklerdir!

Savaş politikalarına karşı

avukatlar sokaktaydı!

Devletin “sınır ötesi operasyon için süre uzatan tezkere”si, **6 Ekim** tarihinde 425 “milletvekilinin” oyuyla Meclis’ten geçirilerek kabul edildi. (Ret oyu verenler yalnızca DTP milletvekilleri ile Ufuk Uras...)

Daha önce 2007 yılının Ekim ayında gündeme getirilen ve 2008 Şubat’ında ise Genelkurmay’ın 8 gün süren ve bu süre zarfında resmi kayıtlara göre 135 kişinin ölümüne neden olan “kara harekâtı” ile sonuçlanan operasyonların süresinin uzatılması için kabul edilen bu tezkereyi Meclis’e sunulduğu saatlerde İstanbul’da tezkereye karşı öfke vardı. IMF-DB karşıtı protestoların sürdüğü İstiklal Caddesi üzerinde, “**Savaş politikalarının devamı olan tezkereye ve ayrımcı yargı kararlarına hayır diyoruz**” şiarıyla biraraya gelen İstanbul Barosu’na mensup **Çağdaş Avukatlar Grubu** (ÇAG) yürüyüş ve basın açıklamaları düzenlediler. Grup adına açıklamayı yapan **Av. Ercan Kanar**; 2002’de çatışmada ölen insan sayısının 30’a düştüğü halde tezkereyi çıkartıldığı 2007’de 424’e, 2008’de 432’ye kadar ulaştığını belirterek, sınır ötesi operasyonların daha çok ölüm, daha çok yıkım, yokluk, pahalılık, işsizlik ve halklar arası düşmanlık demek olduğunun altını çizdi. (İstanbul)

"BU İLK DEĞİL! SON OLMASI BİZİM ELİMİZDE!"

"Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK) -yani polise "öldürme" yetkisi veren ve zaten sınır tanımayan kolluk kuvvetlerinin daha fazla hukuksuzluk yapmasının önünü açan yasa- yürürlüğe girdiği Haziran 2007'den bu yana onlarca insan polis terörüne maruz kalarak hayatını kaybetti. Onlarca hastanelik oldu. Ve binlerce insana soruşturma tacizinde bulunuldu.

Ayakları kırıldı, beyin kanaması geçirdi; doktor "sağlam" dedi!

Faşizmin korumalığını yapan kolluk

kuvvetlerinin bu seferki adresi **Avcılar** oldu. Avcılar'da bir parkta oturan 21 yaşındaki **Güney Tuna** ve arkadaşlarını taciz eden polis, parkı terk etmelerini istedi. Güney, parktan ayrılmayı reddetti. Bunun üzerine "**kendisine karşı gelinmesini hazmedemeyen**" polis, Güney'in ellerini kelepçeledi ve onu meydanın ortasına sürükledi. 6-7 kişilik polis grubu elleri kelepçeli Güney'i aralarına alarak feci şekilde dövdü.

Avcılar Polikliniği'ne götürülen Güney'e kapıdan "**nasılsın?**" diye soruldu, yanındaki polislerden korktuğu için "iyiyim" deyince doktor, Güney'i "dikkate aldı" ve ona "**sağlam**" raporu verdi. **Oysa polis, Güney'i feci şekilde döverken onun "vurmayın" çığlıklarını "dikkate almamıştı!" Güney'e "işkence görmediğine" dair belge imzalatılarak, babasına teslim edildi.**

Babası tarafından özel bir hastaneye götürülen "sağlam" Güney'in ayaklarında kırık tespit edildi. Tedavi altına alınınca aslında beyin kanaması da geçirdiği öğrenilen Güney acilen yoğun bakıma alındı.

"Güney'in arkadaşları, Alexis'in kardeşleriyiz!"

Bu olay üzerine Güney'in arkadaşları ve olayı duyanlar "**Güney'in arkadaşla-**

rı, Alexis'in kardeşleriyiz" şiarıyla bir basın açıklaması düzenledi. Güney'in dövüldüğü parkta **9 Ekim** günü akşam saatlerinde bir araya gelen 50 kişilik grup: "**Polise inat yaşasın hayat**", "Polis defol, parklar bizimdir", "**Avcılar'da polis şiddetine son**" sloganları ile polis terörünü protesto ettiler.

Kitle adına açıklamayı okuyan Güney'in arkadaşlarından **Çağla Çalışkan**; "ülkenin her yanından ölüm, işkence ve dayak haberlerinin peş peşe gelmeye devam ettiğini" belirterek **Ceylan Önkol'un, Jehat Kaplan'ın, Feyzullah Ete'nin** yaşadıklarını hatırlattı.

Çalışkan'ın ardından söz alan Güney'in avukatı **Efkan Bolaç**, "olaydan dolayı tutuklanan polisin 'kasten yaralama'dan yargılandığına ama aslında yargılanması gereken maddenin 'işkence ve eziyet' olması gerektiğine" dikkat çekti.

Açıklamaların ardından olay ve düzenlenen eyleme ilgili ayrıntılı bilgi almak için Güney'in arkadaşı Cem'le görüştük. Bu olayın üzerine bir şeyler yapmanın gerekliliğini düşünerek Facebook'ta bir grup oluşturmakla işe başladıklarını söyleyen Cem, "duyarlı herkesle ortak bir toplantı düzenledik. Bir şeyler yapmalıyız diyerek basın açıklaması yapma kararı aldık. Açıklama için il ilanları çıkararak sokaklarda dağıttık" dedi. (İstanbul)

ÇEBER DAVASI SİL BAŞTAN...

"Türkiye cezaevlerinde insanlar öldürülüyorsa, aynı şeyler Avrupa'da da oluyor."

"Yapılan başvuruların hepsi iddia düzeyinde. Bunların gerçekleşmiş gibi yanıtlanması doğru değil. Van'da nezarethanede gözaltında tutulan bir kişiye işkence yapıldığı iddiaları vardı. Ancak sonra kişinin kendisini jilette kestigi ortaya çıktı."

"Cezaevinde en rahat Kürtçe konuşulan yer Diyarbakır Cezaevi'dir."

"Kanser hastaları ve sağlık problemi yaşayan tutsaklar ile ilgili birçok yazışmam oldu. Ben komisyon başkanı olduğumdan beri, özellikle ağır sağlık koşulları olan cezaevi kampuslarına hastane kurulmasını istedik. 5 binden fazla tutsağın bulunduğu cezaevlerine poliklinikler kurulacak. Hastane kurulma çalışmalarını da ileriiki dönemde yapılacak. Güler Zere olayını bazı gruplar siyasal istismar olarak kullandı. Bazılarının amacı üzümler yemek mi bağcıyı dövmek mi?"

Şaşırtıcı değil mi? Ama gerçek! Tüm bu iddialar 2. Türkiye-Avrupa Demokrasi Forumu'nda konuşan **TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Prof. Dr. Zafer Üskül'e** ait! Üskül gerçekten de işkence söylemlerinin iddia düzeyinde kaldığını, hasta tutsaklar için ellerinden geleni yaptıklarını, hapisanelerde Kürtçe yaşama olmadığını, Çeber "olay" ile ilgili üzerlerine düşeni yaptıklarını savundu.

Yakın tarihlere ise **Engin Çeber'in** işkenceyle ölümüyle ilgili davanın en kritik duruşmasında ses kayıtları "yok olduğu" için duruşma sil baştan görüldü ve daha önce Çeber'in ölümüne ilişkin önemli ifadeler vermiş olan tanıklardan sadece biri duruşmaya geldi.

Çeber'le aynı koşuşa kalan ve son duruşmada önemli ifadeler veren **Murat Gevrek, Adem Halil, Rasim İtaş ve Gıyasettin Şakiroğlu** duruşmaya katılmazken,

Ahmet Aksu ve Avukat **Ömer Kavili** tanık olarak yeniden dinlendi. Çeber'den geriye kalan mektubu ayakbağının içine saklayarak müfettişlere ulaştıran Ahmet Aksu, bir önceki duruşmada söylediklerini tekrarlayarak, sayım için koşuşa gelen gardiyanların Çeber'i nasıl dövdüklerini, Avukat Ömer Kavili de Şehit Muhsin Bodur Polis Merkezi'nde gördüklerini anlattı. 5-6 polisin Çeber'in arkadaşlarını yerde yatırarak, elleri ve dirsekleriyle dövdüklerine dikkat çeken Kavili'nin ardından **Av. Taylan Tanay**, "bir duruşmamız kayıp ve açıkçası bu durum yarının ihlalidir" dedi. (H. Merkezi)

Çeber'in işkenceyle ölümüyle ilgili **22 Temmuz'da** Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada, Çeber'le aynı koşuşa paylaşan **Murat Gevrek, Ahmet Aksu, Adem Halil, Rasim İtaş ve Gıyasettin Şakiroğlu** ile avukat **Ömer Kavili** davayı önemli derecede etkileyecek ifadeler vermişlerdi. Tanıkların ifadeleri sesli ve görüntülü olarak kayda alınmasına rağmen duruşma sonrasında mahkeme, ses kayıtlarının "bilinmeyen" bir sebeple silindiğini açıklamıştı.

DİYARBAKIR E TİPİ HAPİSHANESİ'NDE KADIN TUTSAKLARA TACİZ

Hapishanelerde her geçen gün artan bas-kalara bir yenisi de **Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapishanesi**'nde eklendi. Hapishanedeki kadın tutsakların spor yapmak için çıktıkları havalandırmada askerlerin, sözlü cinsel ve siyasi içerikli tacizine uğradıkları öğrenilirken, olaya ilişkin soruşturma başlatan savcılığın ise, kadın tutsaklara, "**Bu olay doğru çıkmazsa sizin hakkınızda soruşturma başlatırım**" şeklinde tehditvari bir üslup kullandığı belirtildi.

Tutsakların Baro Cezaevi Komisyonu'na verdiği bilgilere göre, hapishanede bulunan B 2 ve B 3 koşuşunda tutuklu bulunan kadınlar, 30 Eylül günü sosyal etkinlikler kapsa-

mında spor yapmak üzere havalandırmaya çıktı. Havalandırmaya çıkan kadın tutuklular voleybol topunu almak isterken, bu sırada nöbetçi kulelerinde bulunan askerler kendi aralarında "**Bakın kızlar gelmiş, Gelin seyredin...**" şeklinde taciz edici cinsel içerikli sözler sarf etmeye başladı. Bununla da yetinmeyen askerler, bu kez tutsaklara daha sesli olarak, "S....." şeklinde küfür etti. Bunun üzerinde tutsaklar bu duruma tepki göstererek, durumu gardiyanlara bildirdi. Tutsakların yaşananlara sert tavırları üzerine askerler kulelerden indirilerek, yerlerine yeni askerler yerleştirildi. Olaya ilişkin kadın tutsakların başvurusu üzerine Cezaevi Savcılığı

soruşturma başlattı.

Ancak, yapılan soruşturma sırasında kadın tutsakların ifadelerini alan savcılık, kadın-

lara "Sizin anlattığınız gibi değilse olay, hakkınızda soruşturma başlatırım" diyerek tehditvari bir üslup kullandı.

"Adalet askere kaldı..."

Kadın tutsaklara dönük sözlü taciz iddiasının bununla da sınırlı olmadığı öğrenilirken, yaklaşık bir buçuk ay önce Z.A adli tutuklunun duruşma dolayısıyla götürüldüğü Diyarbakır Adliyesi'nden dönüşü sırasında, bindirildiği ring aracında askerin taciz edici

ve rahatsız edici hareketlerine maruz kaldı. Kadın tutsak, bunun üzerine askere tepki göstererek durumu orada bulunan askeri komutana bildirdi. Ancak, komutan kadın tutsakların askerlere iftira attığı iddiasıyla soruşturma açılması talebi ile Cezaevi İdare-si'ne başvurdu. Bunun üzerine Z.A. adli tutsak hakkında soruşturma açıldı ve soruşturma daha tamamlanmadan Cezaevi İdare-si'nin Z.A.'ya "ortak alana çıkamaz" cezası verdiği öğrenildi. (H. Merkezi)

BENİM ANNEM DEMLİKTE BİR ÇAY TANESİ

236. hafta

1984 yılında devletin saldırılarını artırdığı bir dönemde gözaltına alındı **Nurettin Öztürk**. Götürüldüğü işkencehanede yapılanlar insanlık onurunun nasıl ayaklar altına alındığını gösterdi. Yapılan vahşi saldırılar sonucu Öztürk yaşamını yitirdi.

Öztürk'ü Cumartesi Annelerinin **3 Ekim**'de gerçekleştirdikleri eylemlerinin 236. haftasında Grup Bandista'nın solisti **Seçkin Erdi** anlattı. Açıklamanın ardından Grup Bandista Cumartesi anneleri için besteledikleri "**Benim Annem Cumartesi**" adlı parçayı seslendirdi. (İstanbul)

237. hafta

10 Ekim'de gerçekleştirilen eyleme Cezayir'den gelen kayıp yakınları da destek verdi. Eylemde "Failler belli kayıplar nerede?" pankartı açılarak, gözaltında kaybedilen ya da faili meçhul şekilde katledilenlerin fotoğrafları taşındı. Bu hafta Murat Yıldız ile Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşlerin kaybediliş hikayeleri yakınları tarafından anlatıldı. İlk olarak söz alan **Murat Yıldız**'ın annesi **Hanife Yıldız**, Başbakan Erdoğan'a seslenerek, "Sesimizi duyun, polisin görevi nedir? İşkence yapmak mı? Çocuklarımızı kaybetmek mi? Bize açıklansınlar" dedi. Ardından İHD Gözal-

tında Kayıplara Karşı Komisyon Üyesi **Özgür Göktaş**, 1992 yılında İstanbul'da kaybedilen Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşlerin hikayelerini anlatarak akıbetlerini sordu.

Eyleme Cezayir'de kayıp yakınları tarafından kurulan Akdeniz Kıyısındaki Ülkeler ve Avrupa Zorla Kayba Karşı Federasyonu (FEMED) Başkanı **Nasira Dutour** da destek verdi.

YARGI+TECRİT+ADLİ TIP= ÖLÜM

9. Hafta

Güler Zere'nin tahliye edilmesi için Cuma akşamları Taksim tramvayda toplanıp Galatasaray Lisesi'nin önüne kadar yürüyüş düzenleyen "**Güler Zere İçin Özgürlük Platformu**" üyeleri eylemlerinin 9. haftasında hasta tutsakların yaşamlarını yitirmesinin hukuki, ahlaki, vicdani tüm sorumluluğunun AKP hükümetinde olduğunu belirtti.

9. haftasına giren eylemde platform üyeleri, Zere'nin fotoğraflarını taşıdı ve beyaz kefen giyerek, hasta tutsakların isimlerini saydı ve "**Öldürtmeyeceğiz**" dedi.

Sloganlar, ısıklar ve alkışlarla meydana kadar yürüyen kitle yürüyüş güzergahının ortasında kısa bir oturma eylemi yaparak hep birlikte Çavbela Marşı'nı okudu. Liseye gelindiğinde burada açıklamayı Müzisyen **Ercan Aydın** okudu. Hazırlanan bilimsel raporlar dışında, görsel-yazılı medyada gazete yazarlarından futbol tribünlerine kadar Zere'nin serbest bırakılması çağrılarının dile getirildiğini ifade eden Aydın, "Peki hiçbir yetki ve sorumluluğu yokmuş gibi umarsızlığını sürdüren siyasi iktidar bu çağrıları duymadı, yapılan eylemleri görmedi mi?" diye sordu.

Yapılan açıklamanın ardından eylem, alkış ve sloganlarla son buldu.

10. Hafta

Güler Zere için her hafta Cuma günü saat 19.30'da Taksim Tramvay Duragından Galatasaray Lisesine yapılan yürüyüş 9 Ekim Cuma günü de gerçekleşti. Yürüyüşte yüzler, hasta tutsaklar için özgürlük sloganını haykırdı. Galatasaray Lisesi önünde yürüyüş sonlandırıldı. Burada yapılan basın açıklamasında Güler Zere'nin ölümüne izin verilmeyeceğine değinildi. (İstanbul)

MALATYA

1 Ekim Perşembe günü saat 18.00'de İHD önünde toplanan kitle Soykan Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "**Güler Zere serbest bırakılsın**", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "**Tecride son, hasta tutsaklar serbest bırakılsın**", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada hapishanelerdeki hasta tutsaklara değinilerek duyarlılık çağrısı yapıldı. Eylemi örgütleyen kurumlar; **Eğitim-Sen, SES, ESP, EMEP, Halk Cephesi, DTP, PSAKD, İHD ve Partizan.** (Malatya İK okurları)

DHF Dersim çalışanlarına polis saldırısı

Demokratik Haklar Federasyonu Dersim çalışanlarına saldıran JITEM elemanları, **Evrım Konak** isimli bir faaliyetçiyi yüzünden neşterle yaraladı. Cumhuriyet Mahallesi Kayabaşı bölgesinde akşam saatlerinde bildiri ve gazete dağıtımını yapan DHF çalışanları askeri araçtan inen kişilerin saldırısına uğradı. JITEM elemanları tarafından taciz edilen arkadaşlarının yanına gitmek isteyen **Evrım Konak**'ın önünü "nereye gidiyorsun, ne dağıtıyorsun?" diyerek kesen kişilere kimlik soran Konak'a "**yasaları sen mi bize öğreteceksin, senin kafanı ezeceğiz**" diyen polisler yüzüne neşter attılar.

Üzerindeki önlüğü, bildiri ve gazeteleri yırtan JITEM elemanlarının kendisini arabaya bindirip kaçırmalarına direnen Konak, bu kez de kaba dayağa maruz kaldı. Çevredeki insanların durumdan haberdar olmaları üzerine oradan uzaklaşan saldırganların JITEM elemanları olduğunu dile getiren Dersim DHF çalışanları saldırıyı **Sanat Sokağı**'nda yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Yazılı bir açıklamayla saldırıyı kınayan DHF, saldırının Dersim halkına yönelik gözdağı olduğunu vurguladı. Faaliyetlerinin yaygınlaşması nedeniyle saldırıların hedefi duruma geldiklerini belirten açıklamada DHF'nin tüm bu saldırılara rağmen faaliyetlerine devam edeceğini altı çizildi.

BİR GECE, BİR VEDA...

*Derin acılardan geldik,
Ateşli buhar gibi soluduk öfkemizi.
Bereketli yağmur gibi yağdık sonra yere
Yeşerip yettik yeniden
Bin verdik bire.
Genişlettik ufkumuzu.
Ve gördük parlak ışığını kutup yıldızının
Geceleğin ateş yanan dağlarda yürüdüğü
Yürüdüğü*

İsrail'in katliamcı saldırılarının bağrından yükselen, Filistin direnişi ve bu direnişin gözbebeği taş generaller... Radyo haberlerinde emperyalizmin Ortadoğu'daki kanlı oyunlarını dinlerken kamp yerinden uzaklaşmış çocukluğuma gidiyorum. Bir kış akşamı sobanın etrafında oturmuş nenemin bize masal anlatır gibi anlatmış, ruhunda ve anlarında derin izler bırakan çocukluk yıllarını dinliyoruz. Bizi alıp '38'e götürüyor. Nenemin sözleriyle; "**Kemal Mustafa'nın askerleri Dersim'i toplu mezara çeviriyordu. Beyler böyle ferman buyurmuştu. Dersim'de taş üstünde taş bırakmayacaklardı. Ele geçirilen herkes mutlaka öldürülecekti. Ana rahmindeki bebeler bile nasibini alacaklardı. Öyle ya bu soyu devam ettirecek kimse kalmamalıydı.**"

Biz çocuk yüreğimizle nenemizin gözlerinden süzülen yaşlara bakar üzülürdük. Yüreğimiz acır ve öfkelenirdik. Nenem bizi teselli eder, anlatmayı sürdürürdü.

- Her ca vesnay, riznay. Zaf Milet kırkerdi. Aşire Sey Rıza, Aşire Demenan, yani caye Dersim'de ceng Eştbl!

Nenem buruk bir gülümsemeyle ve gözlerinde yaşla devam ederdi. Yakılıp katledilme sırası onlardaydı. Yakınları olan bir aileyle birlikte, köylerini terk edip tutmuşlar dağ yolunu, kadın ve çocuklar için sığınak bulmaya. Köyden çok uzaklaşmadan babası gelip onları almış, düşmanın yaklaştığını, gitmek istedikleri mağaranın yerinin iyi olmadığını söylemiş. Ancak aile gitmek istememiş. Ve vedalaşmışlar. Birkaç gün sonra o korkunç haberi almışlar. O mağaranın önünü kapatıp ateşe vermişler.

- Serba ma Waxta mardayna onca...

Dersim şir şivan

Dersim yine '38'i yaşıyor gibiydi. Köyler yakılıyor, insanlar katlediliyor, tutuklamaların ardı arkası kesilmiyordu. Ama tarih '38 değildi. '94'ü gösteriyordu. Bir ihtiyar kadının yaralı yüreği ve yaşı hiç eksik olmayan gözleri bir kez

daha tanıklık ediyordu, Dersim'in yakılıp yıkılmasına. Derin bir iç çekerek dalıp giderdi uzaklara;

- "Ah Xeribiye ah..." derdi mırıldanarak. Çünkü Dersim yine Şir Şivan Dersim. Köyleri yakılan, yıkılan, boşaltılan... İnsanlar yine göç yollarında. Per perişan. Dersim Şir Şivan. Dereköylü Babo'nun operasyon güçlerince götürüldüğü ve cenazesinin köyün yakınlarında görüldüğü, Dürütlü Müslüm Amca'nın ölüsünün dahi bulunmadığı, ibret-i alem olsun diye davranın hepsinin tek tek bacaklarından ağaçlara asılıp kurşunlandığını, kara kovanlarının yakıldığını, halk arasında "kibritlettiler" olarak anılan Bolu Komando Tugayı'nın yetiştiği her yeri yakıp yıktığı, birçok köylünün canını zor kurtardığı andı. Sadece bu muydular yaşadıkları? Kurttarabildikleri eşyalarını, malını, davarını haraç mezat satmak zorunda kaldıkları, insanların, spor salonlarına, çadırlara yerleştirildikleri ya da başka şehirlere akrabalarının yanına göç etmek zorunda bırakıldıkları, ağır bir ambargoydu...

Dersimlinin yüreği yangın...

Dar gelir büyüyen çocuğa gömek

Özgürlük için ölmek

Bir güzel yaşamaktır

Biz hep güzel yaşadık

Bakır telde akım gibi taşadık

Onurumuzu

Düşmedi üzerimize gölgesi utancın

Ezmedik karıncayı

Güvercine değmedik

Direndik saldırgana

Zulme boyun eğmedik

Çıbanbaşıydı Dersim. Öyle buyurmuştu Kemal Mustafa'nın faşist devleti. Çünkü Dersimli muhalifti devlete, el veriyordu göz bebeği, yarını için umut olan gerillaya. Dersimli biliyordu ki, bu kahpe düzeni yıkmamanın yolu gerilla ile omuz omuza savaşmaktan geçiyordu. Ve yine biliyordu ki; köylerinin, ormanlarının yakılıp yıkılması, yaylalarının yasaklanması, katledilmeleri, topraklarının insansızlaştırılması, onurundan, devlete muhalif köylüden, özgürlük mücadelesinden, gerillasından koparılma iste mesiydi.

Dersim ayakta, Dersimlinin yüreği yangın yüreği. Susmadı, susmayacaktı. Örgütleyip muhtarlarını gönderdiler hükümete. Derman umduklarından değildi gidişleri. Baş eğmediklerini göstermek içindi. Cevaben aldıkları yine zulüm, yine işkence, yine yoksulluktu.

Faşist TC devleti, tıpkı '38'de yaptığı gibi ilmek ilmek örüyordu halkın arasına, güvensizliği yayarak örgütsüzlüğünü derinleştiriyordu. Bundan bir sonuç alacağını umuyordu. '38'de de böyle olmamış mıydı? Aşiretler arasındaki ilişkileri derinleştirerek, bir araya gelip örgütlenmelerine engel olmamışlar mıydı?

Bir kader değil bu...

Ve bu gün devlet yine oynuyor mu bu oyunu? Yine yanyor Dersim'in ormanları, zaman zaman üstü kapalı uygulanan ambargolar, köy bekçiliği adı altında yaymaya çalışılan koruculuk sistemi... Halk arasında

yaygınlaştırılan ajan-işbirlikçi ağı ve evlerimizin en üca köşesine kadar sızdırılan güvensizlik, birahaneler ve fuhuş, bali-esrar çeteleri... Ve bu toprakları insansızlaştırmanın diğer bir yolu olarak başvurulan barajlar. Gençlik üzerinde oynanan kimliksizleştirme-kişisizleştirme. Devrimden, gerilladan, mücadeleden, muhalif kimlik ve köylüden uzaklaştırıp, lümpen, ne istediğini bilmeyen maddi-manevi sadece tüketen bir insanlık yaratmak...

Bu nenemin dediği gibi, bir kader değildi. Değişmeliydi. Bunu değiştirecek olan da, bu halkı kendi çatısı altında örgütleyip, halka kendi davalarına sahip çıkma bilincini taşıyacak olan da **PARTİZANLAR**'dı.

Bu süreç içinde Partizanlar Dersim'den uzak kalmanın yakıcılığını her dönem hissetmiş, bunu için bir dizi adımlar atmış, 2000'de imha olan güçlerinin ardından 2004'te yeniden güç çıkmıştı. Yıllardır örgütsüz, öncüsüz kalan Dersim halkı yeniden öncüsüyle buluşmuştu. Bu buluşma bir başlangıçtı. Bu başlangıçlardan birisi de üyesi olduğum gerilla birliğini, yakılıp yıkılan köylerine yaylacı olarak gelmek zorunda bırakılan halkımızın çadırlarına gitmesiyle gerçekleşmiş oluyordu.

Halk sorunlarını anlatıyor

Gerilla birliği yeniden Dersim halkıyla kucaklaşacak olmanın heyecanı ile bir yolu kısa zamanda aşarak temkinli bir şekilde çadıra yaklaşıp denetimi sağladıktan sonra çadırlara giriş yaptı. Çadırın sakinleri şaşırılmıştı. Kimdi bunlar? Öyle ya uzun zaman olmuştu gerillayı görmeyişleri. Birliğin öncüsü "**Ma bi xar. Ma Partizanım**" deyince karşı tarafta kaygı ve tereddüt olmasına rağmen bir sevinç görmek bizi hem sevindirmiş hem de rahatlatmıştı. "**Xerbi silamet**" diyerek kucakladılar. Ve oturmamız için yer gösterdiler. Temkinli bir yaklaşımla birlikte koyu bir sohbet başlamıştı. Gerillaların yaşadıkları sıkıntıları sormasıyla birlikte başladılar anlatmaya. O kadar doluydu ki ve o kadar çok acıları vardı ki, hangisinden başlamalıydı? İçlerinden biri elini uzakta gecenin karanlığını aydınlatarak dehşetle yanan ormanları, hüznünü karıştırdığı öfkeyle göstererek "Biliyor musunuz, 93-94'te de böyle yaptılar. Yakıp yıktılar. Neyimiz var, neyiz yok her şeyimizi talan ettiler. Bizi topraklarımızdan, köylerimizden kopardılar. Bakın şimdi, yaylacı olarak gelmeye çalışıyoruz. Bu da öyle kolay olmuyor. Bazılarımız köylerine yaylacı olarak bile giremediği için, buraya bizim yanımıza geliyor."

Bir diğeri, yaylaya gelmenin bile çok zorlaştırıldığını anlatıyor. "İzin almak için önce ilçe kaymakamlığına başvurmak gerekiyordu. O da gidecekleri bölgenin karakoluna gönderiyordu. Aileden kaç kişi gideceği, ne kadar davarının olduğu, nereye gideceğine dair bilgi verip beklemesi gerekiyordu. Bir de bağış adı altında, Mehmetçik Vakfı, ilçe tarım, kaymakamlık gidecekleri bölgenin karakolları milyarla lira alıyordular. Bunu vermek zorunlu" diyor.

"Bütün ailenin çoban kimliği olmak zorunda. Davar sayısına göre ilçe tarıma para yatırılıyor. Ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de işbirlikçilik dayatılıyor. Yayla izni Mayıs'ta olmasına rağmen, bütün bunlar geciktirilerek yapılan işlemler yüzünden Haziran'da ancak yaşam buluyordu. İş izin almakla bitmiyordu. Yayla yerine gitmek de bir eziyet ve külfettir. Özellikle uzak yerlere gidecekler için. Araziden gidilmesine izin verilmiyordu. Mecburen kamyonların kiralanması gerekiyor. Her şeye rağmen tehlikeyi göze alıp araziyi kullanırlar da oluyor" diye ekliyor.

Halkı katleden devlettir

Bu tehlikenin bir örneği geçtiğimiz yıl yaşandı. Odun ihtiyacını karşılamak için Amutka Karakolu (Yenibaş) yakınlarında orman kesimi yapan **Bülent Karataş** operasyon güçlerinin "terörist" diye infaz ettiği bir köylüydü. Arkadaşı yaralı olarak kurtulmuş ama daha sonrasında, düşmanın türlü baskılarına maruz kalmıştı, neden kurtuldu dercesine. Düşman onların sivil olduklarını bildiği halde yapmıştı bunu. Tıpkı **Kırmızı Köprü** yakınlarında ava giden köylüyü vurdukları gibi. Bülent'in bakmak zorunda olduğu iki çocuğu vardı. Ama bu onları katledenlerin umurunda bile değildi. Çünkü onlar da tıpkı babalarına benzeyecekti. Var-

sın bakacak kimseleri olmasındı, varsın ölsünlerdi. Düşmanın '38'den beridir bizlere yaptığı bu. Nenemin ağıtlarını duyar gibi oluyorum yine. Babaları katledilen çocuklar, sürgün yollarında ölüme gidenler... Ailelerinden topraklarından, dilinden, költüründen kopartılıp yabancı memlekete gönderilen mahsun çocuklar.

Köylünün sesinin yükselmesiyle yeniden odaklanıyorum anlattıklarına.

"Ayrıca zaruri ihtiyaçları karşılamak da sorun ediliyordu. Un, şeker, çay, tuz, yağ vs. almak şüpheli sayılıyordu. İçeden ya da il merkezinden çıkmak için kontrolden geçmek ve bilgi vermek gerekebilirdi. Sız bunları gerillaya götürüyorsanız diyerek el konulabilir, geri çevrilebilirdi."

İki torba un aldığı için durdurulup sorgulandığını söylüyordu bir diğeri. Yine bir diğerin şeker yüzünden ceza yediğini ekliyordu. Hepsini de yaşamın düşman tarafından bilinçli zorlaştırıldığını anlatıyorlardı. Bütün bu yaşadıklarının örgütsüzlüklerinden kaynaklı olduğunu göremiyorlardı. Diğer yaylalara da giden gerilla birliğimiz, sorunlarının ortaklığını gördüğü gibi örgütsüzlüğü de görüyordu. '94'te yapmadığını şimdi yapması gerektiğini çok iyi biliyordu, bunun için buradaydı. Ve bunu nasıl yapması gerektiğini de bizzat halkın kendisi gösteriyordu. Gerillanın gittiği yayla sakinleriyle aralarında bir güven oluşmuş, gerilla bu insanların yaşamına girmiş, hanelerinin vazgeçilmezleri olmuştur. Gerillanın söyledikleri onlar cephesinden ilk önceleri çok zor görünse de. (Çünkü kendi güçlerinin henüz farkında değillerdi.) Konuşuldukları, tartışıldıkları yavaş yavaş kabul görüyordu. Bunun için de her sorunlarını rahatlıkla konuşuyorlardı.

Direnmekten başka yol yok!

Yine gerillaların çadırlarına konuk olduğu bir akşamda düşmanın keyfi bir uygulamasını anlatıyorlardı. Genel Kurmay Dersim'de iki gün içinde çadırları kaldırıp, yaylaları boşaltmalarını buyurmuştu. Tedirgindiler, '94'ü yeniden yaşayacakları düşüncesine kapılmışlardı. Bir yandan tekrardan emeklerinin karşılığını geri alırken, "nereden çıktı bu?" diyorlardı. '94'ün kibritlettiler olarak nam salmış, yerleştiler her köyü, yakıp-yıkarak Bolu Tugayı'nın Dersim'e geldiğini ayrıca Tokat ve Kayseri'den de güç getirildiğini duymuşlardı. Bunun doğru olup-olmadığını bilmedikleri halde etkilenmişlerdi. Bizi bırakıp gitmek zorunda kaldıkları için çok üzgündüler. Bunun özellikle gerillayı çok etkileyeceğini düşünüyorlardı.

- Operasyonlar olursa, hareket etmekte de, erzak tedarik etmekte de çok zorlanırsınız.

Bir diğeri de;

- "Köylere gitmek de zorlaşır. Ne yapacaksınız?" diyerek endişesini dilendiriyor.

Ama gerilla, savaşın kuralları gereği her zaman hazırlıklıydı.

"Biz düşünmenizi bizi hem sevindirdi hem de onure etti. Ama biz bu konuda hazırlıklıyız, endişelenmeyin. Düşman bizim sizlerle olan bağımızı koparamaz. Çünkü biz haklı bir davanın ortaklarıyız. Onların gelme durumunda karşılamak için planlarımız var."

- Düşman bu panik havasını bilerek yaratıyor. Sizin üzerinde korkunç hakimiyetini kurmaya, bizden koparmaya çalışıyor. Sizin birlik olmak yerine dağınık olmanıza çalışıyor, aranızdaki güvensizlikten yararlanıyor. (ki bu güvensizlik, düşmanın bilinçli yarattığı bir durumdur.)

Bir yayla sakini;

- Bu halka güven olmaz. Birlikte hareket etmez. Kimse kimsesi istemiyor.

Gerilla;

- Bunu siz yapın öyleyse. Bu, bir araya gelmenin adımı olsun. Çünkü bu sizin ortak bir sorununuz. Birlikte düşmana iyi bir cevap olabilir.

- Biz ne yapabiliriz ki?

- Sız düşmanın bu haksız yaptırımlarına karşı durup, haklarınızı savunabilirsiniz. Bunun için verilen sürede diretebilirsiniz. Eğer bu gün bu karşı koyuşu yapmazsanız, yarın köylerinizi, dağlarınızı, meralarınıza yaylacı olarak bizlerle gelemesiniz.

- Tamam diyelim ki biz komşularımızla bunu yaptık. Diğer yaylacılar yaparlar mı? Onlar giderse, düşman gelir. Bize burada eziyet eder, belki de öldürür. O zaman ne olacak,

buna değer mi?

- Bu o kadar kolay değil. Her şeye rağmen, bunu o kadar kolay yapamaz. Bakın yaylalarda ocak ateşlerini görüyorsunuz. Onlar da sizi görüyorlar. Eğer siz giderseniz, onlar da gider. Kalırsanız bu onlara da cesaret verir. Ve unutmayın ki, sizlerin burada atacağınız olumlu bir adım, hepimizin kazancı olacak. Bizim savaşmaktan ve direnmekten başka yolumuz yoktur.

Bir diğeri;

- Hem kendinizi demiyor musunuz emeğinizi karşılığını yeni almaya başladık diye. O zaman emeğinize sahip çıkın. Düşmanın emeğinizi böyle hoyratça talan etmesine izin vermeyin. Bugün bunun adimlerini atarsanız, yarın daha güçlü bir birlik olursunuz.

Bir diğeri;

- Bakın siz böyle endişe içindeyken, devletin kolluk güçleri, yataklarında rahat rahat uyuyor.

- He ya raşt vane (he doğru söylüyorlar) ma kutimtertili ina çefe hodere (biz telaşa girmişiz onlar keyiflerindedir).

- Doğru söylüyorsunuz. Biz onlardan böyle korktukça onlar bize her şeyi yaparlar. Bizim kaybedecek neyimiz var. Her şeyimiz borç. Aldığımız davarın parasını bile ödeyemiyoruz. Birlik olmamız lazım.

"İçimize ateş düşürün!"

Konuşmaların seyri böyle devam ederken, bize her sarılışında sevgisini yüreklerimizden derinliklerinde hissettiklerimiz, elleri öpülesi, emektar anamız çıka geliyor.

- "Biz de sizden bahsetmiştik. Sizleri görmeden gideceğiz diye çok üzülmüştük. '94'teki gibi, geldiğinizde, çadırları görmeseydiniz, durumdan haberdar olmasaydınız ne olurdu? Çocuklarımız aç susuz nerelere giderdiniz?" diyerek efkarlanıyordu. "Elleri öpülesi ... gerillanın canı. Yine o çıkarsız, sade sevgisiz yapılmıştı yapacağımı. Sarıp sarmalamış, duygulandırmıştı emektar anamız bizi. İlerleyen saat artık gerillaya, hareket zamanının geldiğini haber veriyordu. Vedalaşma zamanıydı. Bu bizim için de, onlar için de zordu. Her iki taraf da birbirimizi bir daha görebilir miyiz diye düşünüyorlardı. Gerilla onların, düşmanın engellemeleri sonucu, yaylaya çıkamayabileceğini, onlar da vurulanlar olabileceğinin endişesini taşıyorlardı vedalaşırken. İhtiyar amca "**seneye ne yapıp ne edip yine geleceğimi. Size ulaşacağımı**" diyordu. Gençler on destekliyorlardı. Ayrılrken onlar, vurulmaması için gerilladan söz istiyor, gerilladan devletin bütün engellemelerini boşa çıkarıp, yine yaylalarına gelmelerini istiyordu. Çadırlardan ayrılıp, yola koyulurken, her bir gerilla, bu sorunu çözmenin tek yolunun, onların kendi güçlerini görmelerini sağlamak ve örgütlü bir güç olduklarında başarmayacakları şeylerin, çok az olduğuna inan-dırmak olduğunu düşünüyorlardı.

Evet devletin korku iktidarı, belki göreceli olarak bir kazanım elde etmişti. Belki yaylacılar gidecekti. Ama gerçek olan bir şey vardı ki, o da dipten gelen dalgalayla, uyuyan bu dev uyan-dığında, düşmanın korku devletini yerle bir edecek. Dersim halkı yalnız değil, maddi-manevi olarak onunla birlikte olan ve onunla geleceği büyütecek öncüsü, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu, bu dağları mesken eyledi. Ve nasıl ki, düşmanın Seyit Rızaları idam etmesi bu haklı isyanı durduramasa da, '94'teki köy yakmalarını, operasyonlarda köylüleri katletmesi de durduramaz. Çünkü '94 sürecinin çocukları da Seyit Rızalardan sonrakilere gibi bu dağları mesken eyledi ve zalimin zulmüne karşı isyan ateşini daha da büyütüyorlar. Şimdi köylere yaylacı olarak gelmek zorunda bırakılan, yanan ormanlarını gören, ailesinin emeğinin nasilsiz talan edildiğini, açlığı ile iliklerine kadar hissedilen çocuklar öfkeyle bileniyor öncüsünün önderliğinde halkın bir neferi olmak için.

Ve Partizanlar biliyorlar "**İçimize ateş düşürün**" diyen gençlerin içine ateş düşürdüklerini, bizi bir daha bırakıp gitmeyin diyen, yine gelin diyen ananın onları beklediğini. Ve ulaştıkları her yerde kiş sohbetlerinin vazgeçilmez olduklarını...

Ve ezilen emekçi halkımız da şunu bilsin ki; biz bu haklı davanın ortakları hep birlikte kendi ellerimizle kuracağız yarın!

(Dersim'den bir İK okuru)

“SORUMLU KÜRESELLEŞMEYİ” SORUMLU DEVRİMCİLER YIKACAK!

İstanbul'da 1-7 Ekim tarihleri arasında gerçekleşen **IMF-DB Toplantısı** anti-emperyalistlerin örgütlediği protestolarla ve polislerin yığın gaz bombaları ile hem ülke hem de dünya gündeminde yer alırken toplantı sonucunda kabul edilen **İstanbul Kararları** ise kriz ve kriz sonrası dönemde emperyalist-kapitalist sistemin izleyeceği politikaları ve kullanacakları ideolojik argümanları anlamak açısından çeşitli veriler sunmuştur.

İstanbul'daki toplantı ve İstanbul Kararları yeni ve özgün bir yaklaşım sergilememiştir. Hatta toplantı sonucunda kararları ifade eden somut bir belge de ortaya konulmamıştır. IMF-DB Toplantısı'nda ortaya konulan anlayış, geçen ay içerisinde ABD'nin Pittsburgh kentinde gerçekleşen G-20 Toplantısında ortaya konulan tartışmaların devamı niteliğine sahip olmuştur.

G-20 Toplantısında dünyanın en büyük 20 ekonomisine sahip devletlerin ortaklaştığı konuların IMF-DB Toplantılarına gelen 186 ülkenin temsilcilerine aktarılmasından, onların desteğinin alınmasından başka bir anlama gelmemektedir İstanbul Kararları. Bunun yanı sıra son toplantı IMF-DB yetkilileri tarafından bir "PR" (Halkla ilişkiler) faaliyeti olarak değerlendirilmek istenmiş ve IMF ve DB'ye yönelik kitlerde sempati ve beklenti yaratılması istenmiştir. **Anti-emperyalist güçlerin ısrarlı ve militan protestolarının belki de en büyük kazanımı bu iki emperyalist kurumun sevimli maskelerle reklam yapmalarının engellenmesi olmuştur.**

G-20 Toplantısında yapılan tartışmalarda küresel krizden en fazla etkilenen ABD emperyalizminin kriz yönetimi ve kriz sonrası dönemin örgütlenmesi açısından öncülük-önderlik rolünü sergilemeye devam etmesinin yanı sıra Fransız ve Alman emperyalistlerinin rahatsızlıklarını daha açıktan ifade etmelerine tanık

olmuştur. G-20 Toplantılarında en çetin pazarlıkları yapan, en kârlı çıkan ve kriz sonrası dünya ekonomisinde daha güçlü bir şekilde konumlanmak için hamleler yapan ülke ise Çin olmuştur. Çin'in **"gelişmekte olan ülkelerin"** sözcüsü pozisyonuna bürünmesi ve dünya ekonomisini gözlemleyen ve yönlendiren IMF ve DB'de daha fazla söz sahibi olmayı prensip-te kabul ettirebilmesi kendisi açısından bir başarı sayılmalıdır. Bunun yanı sıra dünya ekonomisini yönetme misyonunu Bretton Woods sisteminin 1971'de çöküşünden bu yana sürdüren G-7, yerini G-20'ye bırakmayı kabul etmiş, dünya ekonomisini yönlendirmede **"daha işbirlikçi, daha kolektif, daha adaletli"** bir modele gidildiğinin propagandası yapılmış, G-7 ise daha çok güvenlik konuları ile ilgilenmeye karar vermiştir.

İstanbul Toplantısı'nda da gelişmekte olan ülkelerin krizden toparlanma sürecinde lokomotif rolünü üstlenecekleri ve emperyalistlere destekte bulunacakları bir kez daha ifade edilmiştir. Bunun asıl anlamı ise krizin faturasının yarı-sömürgelere daha fazla yıkılacağıdır. Bir diğer anlamı ise Çin ve Çin'le birlikte Hindistan, Brezilya gibi ülkelerin küresel ekonomide daha fazla ön plana çıkacağıdır.

IMF ve DB'den vaatler ve aba altından gösterilen sopa

İstanbul Toplantısı'nda krizden henüz çıkılmadığını, krizden çıkılması için daha uzun bir süreye ihtiyaçlarının olduğu ifade edilmiştir. Ancak çözümün kendi ellerinde olduğunu, her şeyin kontrol altına alındığını ve gerekli derslerin çıkarıldığı mesajını verebilmek açısından da artık toparlanma "işaretleri" gördüklerini, uçurumun kıyısından döndüklerini, krizden bir gün çıkılacağını ileri sürerek umut tarcılığına de sunmuşlardır.

Tabii bu da bir şarta bağlıdır. **Krizden çıkış için kabul edilen önlemlerin ülkeler arasında "tam bir işbirliği ve uyum" içinde uygulanması "şart"tır.** Bunun meali ise yarı-sömürge ülkelerin IMF ve DB'nin kendilerine dayattığı yeni politikaları harfiyen uygulaması, bağımsız-alternatif politikalara prim vermemesidir. Aba altından sopa gösteren bu yaklaşım deşifre edildiğinde yarı-sömürgeler yeniden hizaya çekilmekte, IMF ve DB üzerinden emperyalizme tabii oldukları gösterilmekte ve uyulmaması veya yürekten uygulanmaması halinde ise krizden çıkılmayacağı, krizden çıkılmazsa da, birazdan değineceğimiz üzere, siyasal istikrarsızların, iç savaşların, sosyal huzursuzluklarının artacağıdır. Çünkü halen "zafer" ilan edilmemiştir ve kapitalizmin krizden çıktığı "müjdesini" vermesine daha çok uzun zaman vardır.

Hem IMF hem de DB Başkanları konuşmalarında Toplantıya 186 ülkeden gelecek katılan işbirlikçi-uşak temsilcilere bu uyarı ve tehdidin iç içe geçtiği söylemleri sevimli ve güler yüzlü pozlarla dikte etmiştir.

IMF ve DB'nin Başkanları kriz sonrası ekonomi yönetimi açısından ise yeni bir büyüme modeline ihtiyaç olduğu vurgusunda ortaklaşmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin her ciddi krizden ardından yeni dönemde kendisine en uygun politikaları ve taktikleri belirlediği bilinmektedir. Bu nedenle mevcut kriz sonrasında dair yeni politikalarından bahsetmeleri şaşırtıcı değildir. Bu ve benzeri toplantılar da yeni dönemin politikalarının şekillendiği ve propagandasının yapıldığı forumlar işlevini görmektedir.

Bir diğer konu ise Dünya Bankası Başkanı tarafından ifade edilen **"sorumlu küreselleşme"** vurgusudur. Bundan da anlaşılacağı üzere neo-liberal politikalarla iç içe kullanılan küreselleşme kavramı kriz sonrasında da etkinliğini ko-

IMF ve DB "sosyalist" mi, soğukkanlı bir seri katil mi?

İstanbul Toplantısını halkla ilişkiler açısından değerlendirmek isteyen IMF ve DB yetkilileri toplantı süresince halkların nezdinde yerin dibinde gezinen imajlarını da düzeltme uğraşısı içine girmişlerdir. IMF Başkanı Strauss-Kahn, IMF'nin değiştiğini, eskiden yalnızca zenginlerin jandarması olarak faaliyet yürüttüğünü ancak artık herkesin örgütü olacağını ifade edip "özeleştiri" vermekte, kendisinin gençliğindeki devrimci günlerine ve günümüzdeki Sosyalist Parti üyeliğine atıfta bulunmaktadır. Yine, kendisine yönelik protestoları esriyle ve anlayışla karşıladığını göstererek "demokratlık" gösterisi yapmaktadır.

Bununla beraber her iki kurumun başkanı konuşmalarında yoksullar için ağıtlar yakmayı da ihmal etmemişler, krize lanetler yağdırarak gelecek üzerine kötümser tespitlerle bulunmuşlardır. Buna göre işsizlik önümüzdeki yıl da artacak, krizden sonra 90 milyon kişi ağır yoksullukla karşı karşıya kalacak, Afrika'da krize bağlı bakımsızlıktan kaynaklı 30 bin ile 50 bin bebeğin öleceğini soğukkanlı bir seri katil gibi sıralamıştır. Bununla da kalmamış, düşük gelirli ülkelerde insanların ölüm-kalım meselesi ile karşı karşıya kalacaklarından toplumsal huzursuzlukların, siyasal istikrarsızlıkların ve savaşların artacağı öngörüsünde bulunmaktadır. Bu vurgularında yukarıda bahsettiğimiz gibi yarı-sömürge ülke yöneticilerine tehdit ve IMF'ye koşulsuz itaat çağrısı bulunmaktadır.

Bununla beraber 65 yıldır dünya kapitalist ekonomisini kendileri yönlendirmiyormuş, son krizin ve ülkelerde çıkan diğer krizlerde bire bir kendi parmakları yokmuş gibi büyük bir yüzsüzlükle kendilerini kurtarıcı olarak takdim etmektedirler. Komünistlerin, devrimcilerin bu yalanlara karnı toktur, söylediklerinin altındaki mesajları deşifre etme kabiliyetine sahiptir. Devrimciler bu saldırılara ve tehditlere karşı dünya çapında devrimci mücadeleyi yükselterek rüyalarını kabusa çevirecek ve emperyalist-kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne yollamak için mücadelelerini yükseltecektir.

KÜÇÜK OMUZZLARINDA DÜNYANIN YÜKÜYLE; ÇOCUKLAR

Her yıl Ekim ayının ilk pazartesi günü olarak kutlanan **"Dünya Çocuk Günü"** Türkiye'de buruk bir şekilde karşılandı. Yaşları 18'den küçük olan yüzlerce çocuk, çeşitli protesto gösterilerinde "polise taş atıkları" gerekçesiyle yaşlarından daha fazla cezalara çarptırılıyor, asker ve polis tarafından öldürülüyor, sağlıksız ve güvencesiz koşullarda oldukça az ücretlerle çalışarak ailelerinin geçimini sağlamaya çalışıyor. En son Diyarbakır'da 12 yaşındaki çoban **Ceylan Önkol'un**, Tapantepe Taburu'ndan atılan havan topu sonucu yaşamını yitirmesi ülkemizdeki çocukların özellikle Kürt çocuklarının yaşadıklarının görülmesi açısından oldukça net veriler sunuyor.

Kriz çocuk işçileri de vurdu

Emperyalist kapitalizmin bir sonucu olan ekonomik kriz, her yaşta emekçiyi girdabına almaya devam ediyor. Krizi kendileri için fırsata çeviren egemenler, bunu, halkı daha fazla soyarak ve sömürerek yapıyorlar. Krizin sonuçlarından en fazla etkilenen kesimlerden biri olan ancak bir o kadar da gözlerden ırak olan bir kesim var: **Çalışan çocuklar.**

Yalannın bini bir para

Çalışan çocuklara dair kapsamlı araştırmalar yok. Bu da anlaşılabilir; zira egemenler, kendi yarattıkları yoksulluk, yoksunluk, sefalet ve her türlü felaketi daima gizlemeye çalışırlar. **Uluslararası Çalışma Örgütü** (ILO) ve **Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu** (UNICEF) tarafından açıklanan verilere göre dünyada 200-280 milyon arasında çocuk çalışıyor. Yine aynı kaynaklar, çalışan çocukların tamamına yakınının Asya, Afrika, Latin Amerika'da bulunduğunu belirtiyor. Ancak çalışan çocukların ezici bir bölümünün kayıt dışı çalıştırıldığını, konunun pek önemsenmediğini ve adı anılan kurumların manipülasyonu hedefledik-

lerini göz önüne alırsak; bu verilerin kesinlikle çok eksik olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Emperyalist tekeller, ucuz işgücünün yoğun olduğu yarı-sömürge ülkelere işletmeler kurarak buralarda özellikle en ucuz emek kaynağı olan, aynı zamanda ince, kıvrak parmakları nedeniyle maharetli olan kadın ve çocukları çalıştırıyorlar. Adidas, Nike gibi yıllık ciroları milyarlarca dolar olan dev emperyalist şirketlerin, henüz 4-5 yaşındaki çocukları çok ağır koşullarda, çok düşük ücretle çalıştırdıkları birkaç kez burjuva medyaya da yansımıştı hatırlanacağı üzere.

Türkiye'de durum dünyadakinden farklı değil. Çeşitli kaynaklar ülkemizde çalışan çocuk sayısını 950 bin ile 4.5 milyon arasında değişen rakamlarla ifade ediyor. Mayıs 2008'de ILO'nun düzenlediği "Çalışan Çocukların Sorunları" sempozyumunda konuşan ILO temsilcisi Prof. Dr. Nejat Kocabay **"Türkiye'de 10 yıl önce 2 milyon 500 bin çalışan çocuk sayısı yürütülen uluslararası projelerle 950 bine indi"** demiştir. (16.05.2008/Evrensel) Ancak yine Murat Işık'ın aktardığına göre, aynı ILO, Türkiye'yi çocuk işçiliğinin yoğun olduğu ülkeler arasında saymaktadır. ILO Türkiye temsilciliği sömürücülerin çarklarına ne yöntemle çomak sokup da çalışan çocuk sayısını nasıl düşürmüş(!) bilinmez ama burada doğru olan tek şey çalışan çocuk sayısının gerçekten de Türkiye'de hayli yoğun olduğudur.

Ve gerçekler...

Dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de 14 yaşından küçüklerin çalışması yasak. Yine 18 yaşından küçüklerin gece vardiyalarında, ağır işlerde ve fazla mesailerde çalışması da yasak! Bunlara uymayanlara ceza öngörülüyor. Güya... Bu göstermelik yasa ve yasaklar bir yana çalışma yaşının 6'ya indirilmi-

şir, sanayi, hizmet, yeraltı, maden, sualtı dahil her tür sektörde bütün işlerde çalışıyorlar.

Ülkemizde çalışan çocukların büyük bir kısmı tarımda çalışıyor. Aileleriyle birlikte kamyonların kasalarında göç yollarına düşüp yetişkinlerle beraber günün ağarmasından başlayarak geç saatlere dek, yağmur-çamur,

da, sanayide çalışıyorlar. Özellikle küçük ve orta ölçekli sanayi sitelerinde çocuk işgücü yaygın olarak kullanılıyor. Ancak, İstanbul-Ümraniye'deki İMES gibi büyük sanayi sitelerinde de çok sayıda çocuk işçi kölece çalıştırılıyor. Son derece sağlıksız, iş güvenliğinin olmadığı ortamlarda çalıştırılmaları yetmezmiş gibi hasta olduklarında da genelde izin verilmiyor. Üstelik hakaret, aşağılanma ve şiddete hatta cinsel taciz ve tecavüzlere de maruz kalıyorlar.

Ayrıca meslek, staj, çıraklık okulları gibi "pratik mesleki eğitim" adı altında, bu defa da yasal olarak çocuk işgücü, devlet eliyle patronlara altın tepside sunuluyor.

Sokakta çalışan çocukların durumu da daha iyi değil. Çocuklar sokaklarda simit, mendil, sakız vb. satıcılığı, hamallık, ayakkabı boyacılığı, araba camı silme, tırtıcılık, çöplerden artık madde toplama gibi işler yapıyorlar. Genelde potansiyel suçlu olarak görülen bu çocuklar, en çok polis ve zabıtan korkuyorlar. Dayak, hakaret, tehdit, cinsel istismara maruz kalıyorlar; sürekli risk altındalar.

Çocukların çalışmasını önlemeye çalıştığını iddia eden devlet, çeşitli resmi kuruluşlar, patron örgütleri ve sözde bağımsız kurumlar suçlu, çalışan çocukların ailelerine yıkma gayretindeler. Ailelerin çocuklarını sömürdüğünü, okula yollamak yerine sırtından kazanç sağlamak peşinde olduklarını, sorumsuz, sorunlu vs. olduklarını öne sürerek kendilerini ve sistemlerini aklama çabasındalar. Oysa çalışan çocukların tamamı yoksul ailelere mensup. Aile yetişkinleri ya işsiz ya geçici, günlük işlerde çalışıyor ya da ge-

si sıcak-soğuk demeden alinteri döküyorlar. Geçtiğimiz yıllarda Urfa'nın Ceylanpınar ilçesinde, kamyon kasasında süt sağmaya giderken ölen işçilerden 10'unun çocuk olduğu haberi hafızalardadır.

Pek çok çocuk da atölyelerde, fabrikalar-

liri aileyi geçindirmeye yetmiyor. Böylece ailenin geçimine katkıda bulunmak için çocuklar da çalışmak zorunda kalıyor.

Çalışan çocukların çok büyük bir kesimi gecekonduya yaşayan ve göç mağduru çocuklardır. T. Kürdistanı'nda yürütülen haksız savaş sonucu köyleri, tarlaları, yakılıp kurşunlanmış, böylece ekonomik açıdan da her şeylerini yitirerek göçe zorlanmış veya artık yaşadıkları köy ve kentlerde geçimini sağlayamayarak iş ve aş umuduyla büyük şehirlerin yollarına düşmüş ailelerin fertleri onlar.

Çocuklar hapishanede...

Yine ülkemizde çeşitli etkinliklere katıldıkları ve taş atıkları gerekçesiyle çok sayıda çocuk şu an hapisanelerde tutulurken, halen tutuklu bulunan çocukların çoğunluğu ilköğretim öğrencisi. Tutuklanan çocuklar hakkında TCK'nın değişik maddeleri çerçevesinde toplam 23'er yıla kadar hapis cezaları isteniyor.

Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları Grubu'nun hazırladığı rapora göre, 1989 yılından 2009 yılına kadar son 20 yılda polis ve askerler tarafından 415 çocuk öldürüldü. Raporla, 10 ile 17 yaşlarında olan çocukların başta Şırnak, Mardin, Hakkari, Diyarbakır, Muş, Van, Ağrı olmak üzere özellikle bölgede birçok il ve ilçede kolluk güçleri tarafından öldürüldüğü belirtildi.

Çocukların kurtuluşu devrimde

Görüldüğü gibi çocukları ezen, çocuk emeğini sömürenler yine emperyalizm ve onların işbirlikçi-uşakları komprador kapitalistler ve büyük toprak ağalarıdır. Bugün dünyanın en gelişmiş ülkeleri de dâhil tüm dünyada, sömürücü asalak sınıflar **çocukların ucuz ve uysal emekleri** ile kasalarını doldurmaya devam ediyorlar. Kürt halkını yerinden yurdundan edip göçe sürükleyenler; işsizliği, yoksulluğu, açlığı, çaresizliği, büyütecek bunları kâra çevirenler yine onlardır. Emekçiden alıp zengine veren; krizin faturasını halkın sırtına yıkan; işsizlik fonları, "kurtarma paketleri" vb. emekçilerin alinterileriyle oluşturup sermaye sahiplerine sunanlar; savaşçı, milliyetçiliği, zulmü yaranan çalışan çocukların ve tüm çocukların da ortak düşmanıdır.

İŞKENCENİN BİR PARÇASI OLARAK CİNSEL ŞİDDET

Cinsel şiddet, birçok kadının sıkça karşılaştığı, fiziksel ve psikolojik boyutlarıyla birlikte sonuçları ağır bir şekilde yaşanmasına rağmen çoğunlukla susarak boyun eğdiği, kabullendiği; şiddetin bir türüdür. Kabullemeyenler de vardır elbette tek tük de olsa. Tacize, tecavüze yeltenenleri çekip vuran, yaralayan ya da "cezasını çekmesi için" hukuki yollara başvuran kadınlar da vardır. **Fakat kısa bir süre önce Yargıtay'ın verdiği kararda görüldüğü gibi tecavüzü engelleyecek şekilde kurşu koymadığı için tecavüzcünün değil kadının suçlu bulunduğu hukuk sistemiyle karşılaşılmaktadır.** Tecavüze uğrayan bu saldırıyı reva gören bir anlayış mevcut olduğu için tecavüzcünün yaptığı yanına kâr kalmaktadır.

Bunlar dışında halkına, sınıfına uygulanan baskıya, zorbalığa, sömürüye karşı başkaldıran, direnen kadınlar da vardır ki, bunlara bu süreçlerinin karşılığı, gözaltında, hapisanelerde çeşitli işkencelerle ödettirilmektedir. **En çok başvurulan işkence yöntemlerinin başında da taciz ve tecavüz gelmektedir.** Sadece kadınlar değil elbette erkekler de cinsel saldırılara maruz kalmaktadırlar. Ama çoğunlukla kadına yönelik uygulandı da bir gerçekliktir. Bunun nedeni, kadının en başta geleneksel düşünüş tarzıyla yani cinselliğin tabu olduğu ataeril sistemle şekillenen kadın kimliğinden daha geç sıyrıldığı için işkenceciler

tarafından bilinmesidir. Kadının değişip dönüşmesi, feodal geri yanlarından kurtulup devrimcileşmesi daha uzun bir süreç sonunda gerçekleşmektedir. Mücadele içinde karşılaşılan gözaltı, tutuklama süreçlerinin yaşanması ise her zaman eski değer yargılarından kurtulduktan sonra olmamaktadır. Hatta örgütlenmeden önce çok kısa bir süre sonra kadının karşısına devletin her tür şiddeti çıkabiliyor. Ve haliyle egemen sistemin yarattığı cinsel tabuları aşmamış bir kadının bu işkence karşısındaki durumu da fiziksel işkence karşısındakinden daha farklı olabiliyor. Cinsel işkence biçimine direnilse de bu saldırı-

nın yarattığı travmadan kurtulması hiç de kolay olmayabiliyor.

Cinsel saldırı da işkencenin bir biçimidir. Bu işkence çeşidi de kadının bedenine, cinselliğine yönelik olarak belli bir amaç doğrultusunda sistemli bir şekilde uygulanmaktadır. Kişinin cenderesinden kurtulmadığı gerici, zayıf yanlarına saldırarak iradesini teslim almak, kişiliğinde, psikolojisinde tahribat yaratmak hedeflenmektedir.

Yaşanan kimi örneklerde de görüldüğü gibi gözaltında tecavüze uğrayan kişi bu işkence karşısında bir direniş gösterip bu saldırıdan direnerek çıksa dahi sonrasında gerek kafasındaki cinsel tabuları aşma noktasında zayıf kalındığından, gerekse yoldaşlarının -çevresindekilerin- yaşananların özgünlüğüne göre davranmamaları, aşılma-yan zaafı yanları görmeyip, diğer işkence türleriyle özdeşleştirip ele almalarından dolayı, kişinin yaşadığı sorunlar çözülmemektedir.

Elleri, ruhları, düşünceleri kirli

Toplumda herhangi bir kişi tacize-tecavüze yeltendiğinde cinsel saldırıya uğrayan kişinin üzerinde yaratacağı tahribatları hesaba katarak hareket etmez çoğu zaman. Oysa devlet tam da karşısındakini çökertmek, aşağılamak, tüketmek hedefiyle saldırır. Tecavüz sonrasında kişinin kendisini güçsüz hissetmesi, özgüvenini yitirmesi, işe kapanması, asabileşmesi, ikili

ilişkilerden uzak durmaya çalışması, en ufak bir fiziksel temasa tahammül edememesi, kendini kimsenin anlamadığı duygusuna kapılıp, kendini yalnız hissetmesi gibi durumlar yaşanabilmektedir. Hedeflenen de budur aslında, kendini güç olarak görmeyen kişinin mücadeleden elini ayağını çekip köşesine çekilmesi beklenmektedir. Hatta bu işkenceye dayanamayıp çözülenlerin kendilerini bir işe yaramayan, kirli olarak görmelerini sağlamak için saldırılır. Orta da bir kirlilik olduğu gerçek. Cinsel işkence yöntemini gerçekleştiren sistemin ve uygulayıcılarının elleri, ruhları, düşünceleri alabildiğine kirlidir. Ama onlar ne kadar kirli olurlarsa olsunlar bu kirlilikleri bizim ne bedenimizi, ne ruhumuzu ne de düşüncemizi kirlilemeye yetebilir.

Devrim mi yapacaksınız?

Faşizmin hüküm sürdüğü tüm ülkelerde tehdit olarak görülen kesimler üzerinde cinsel işkence etkin bir silah olarak uygulanmaktadır. Temmuz ayında İran'da gerçekleşen rejim karşıtı protestolar sonrasında gözaltında, sorguda ve hapisanelerde "Allah için" diyerek defalarca tecavüz edilen çocuklardan 15 yaşındaki Rıza'nın Times Gazetesine yaptığı açıklamadan kendini öldürmeyi düşündüğünü öğreniyoruz. Sorguların, gardiyanların "Devrim mi yapacaksınız?" diyerek dövdüğü, tecavüz ettiği çocukların birbiriyle de

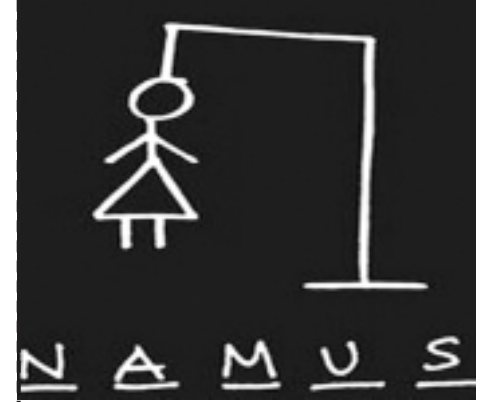
cinsel ilişkiye girmeye zorlandıkları, bunun sonucunda çocukların birbirlerinin yüzlerine dahi bakamayacak duruma getirilmeleri bu işkence silahının nasıl amansızca kullanıldığının da bir göstergesidir aynı zamanda.

Türkiye Kürdistanı'nda yaşlı, genç, çocuk demeden bölgede Kürt Ulusal Hareketine olan desteği bitirmek, Kürt ulusunun iradesini teslim alarak, kendi iradesini hâkim kılmak için binlerce taciz, tecavüz, toplu tecavüz saldırılarının gerçekleştirilmesi, yine yaralı ya da ölü olarak yakalanan kadın gerillalara tecavüz edilmesi onların zulüm, işkence politikalarının bir parçasıdır.

Son günlerde mücadele içinde etkin olarak yer alan devrimci, demokrat ve yurtsever kimi kadınlara yönelik taciz ve saldırıların artması da boşuna değildir. Kadının mücadele içinde aktif olarak yer alması onların korkularını daha da büyütmede ve acizlik içinde kalan sistem kadının cinsel kimliğine yönelik saldırılarını artırmaktadır. Bu saldırıların hiçbir şekilde kadının yükselen sesini boğmaya yetmeyeceğini haykırmak, ellerindeki cinsel saldırı silahını etkisiz hale getirmek için daha geniş birliktelikle karşılarında olduğumuzu göstermeliyiz.

(Gebze Hapishanesi'nden bir kadın tutsak Partizan)

YORUMSUZ

■ **Elazığ'a bağlı Kuyulu Köyü** yakınlarında kimliği tespit edilemeyen ve bir kadına ait olduğu belirlenen ceset bulundu. Alınan bilgilere göre, Kuyulu köyüne 8 kilometre uzaklıktaki kum ocağı yakınlarında, kum taşıyan kamyon şoförleri, dere kenarında ceset görüp durumu jandarmaya bildirdi. Bölgeye gelen jandarma ekipleri, tanınmaz halde olan ve vücudunun çeşitli yerleri hayvanlar tarafından parçalanan cesedin bir kadına ait olduğunu tespit etti.

■ **26 Mayıs'ta Adana'nın Yüreğir İlçesi Afetevleri Mahallesi'nde** evli olduğunu öğrenince ayrılarak, savcılığa suç duyurusunda bulunan eski nişanlısı **Mutlu Özyeşilbaş'**ı vücudunun çeşitli yerlerinden bıçaklayarak öldürdüğü iddiasıyla tutuklanan Yalçın K. hakkında başlatılan soruşturma tamamlandı. Zanlı Yalçın K. hakkında savcılık tarafından hazırlanan iddianamede "tasarlayarak cinayet işlemekten" müebbet hapis cezası istemiyle Adana 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı.

■ **3 Ekim'de Kahramanmaraş-Kayseri** karayolunun 12. kilometresindeki Hasancıklı Köprüsü'nün altında 4 kadın cesedi bulundu. Jandarma cesetlerin bulunduğu yerde "güvenlik" tedbiri alarak, kriminal inceleme başlatırken basın mensupları bölgeden uzaklaştırıldı. Cesetlerin 18-20 yaşlarında 4 kız kardeşe ait olduğu ortaya çıktı. Kardeşlerin en büyüğünün istemediği biriyle evlendirilmeye çalışıldığı ve bu yüzden intihara zorlandığı, ancak diğer kardeşlerin de onunla birlikte ölüme gittiği sanılıyor.

■ **5 Ekim'de Konya, Akşehir'de** kadın işçileri taşıyan kamyonetin şarampole devrilmesi sonucu meydana gelen kazada biri ağır 15 işçi yaralandı. Kadın işçilerin, Isparta'nın Yalvaç ilçesine bağlı Gelen-dost Beldesi'nden elma toplama işinden döndükleri öğrenildi.

■ **Şırnak'ın Uludere İlçesi'ne** bağlı **Yemişli (Merghe)** Köyü'nde hayatını kaybeden **Aliye Ap'**ın (35), korucu olan eşinin silahıyla intihar ettiği iddia edildi.

■ **Batman'da Songül Pekgenç** (50) adlı kadın evinde 6 yerinde bıçaklanarak öldürülmüş şekilde bulundu.

■ **İstanbul Bahçelievler'de Nihal Ak** isimli kadın ayrıldığı eşi tarafından çocuğunun gözü önünde vurularak öldürüldü. Zanlı eşi daha sonra intihar etti. Olay görgü tanıklarının ifadelerine göre şöyle gelişti: Şirinevler Mareşal Fevzi Çakmak Caddesi'nde **Gürsel Gül** isimli şahıs 2 ay önce boşandığı eski eşi **Nihal Ak** ve 4 yaşındaki çocuğu ile buluştu. Bir süre sonra Gül ve Ak tartışmaya başladı. Ardından yanındaki tabancayı çıkararak Gül, eski eşi Ak'ı kurşun yağmuru tuttuktan sonra kafasına silahla bir el ateş ederek intihar etti.

■ **İzmir'in Çiğli ilçesinde,** 10 Ekim günü, lise öğrencisi 14 yaşındaki **Buse Han,** kendisini taciz etmesine karşı koyduğu için dayısı tarafından 21 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

KADINLAR HER SEBEPLE ÖLDÜRÜLEBİLİR!

Adana Kadın Platformu, sadece son iki ayda onlarca kadının katledildiğine, işkenceye maruz kaldığına dikkat çekerek, yetkili makamlara başvuran kadınların kolluk güçlerince göz göre göre cellatlarına teslim edildiğine, yargılama makamlarının da "Tecavüze yeterince direnmemiş" gibi gerekçelerle kadınların katledildiğine vurgu yaptı.

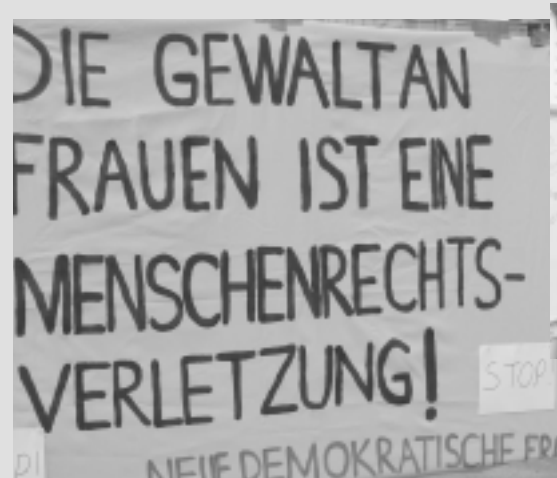
Kültür Sokağı girişinde yapılan açıklamada "Kadın katliamlarına son" pankartı açıldı ve "Tacize, tecavüze hayır", "Sen kimsin? Emegi-me, bedenime dokunma", "Ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz, kimsenin namusu olmayacağız", "Sisteme kul, babaya kul, kocaya kul, yaşama hakkımız tümünden küll" vb. dövizler taşındı. Açıklamayı Adana Kadın Platformu üyesi Avukat **Reyhan Kayışlı** okudu.

Kayışlı, medyada her gün yeni bir kadın katliamı veya kadına yönelik bir şiddet haberi yer aldığını belirterek, Ağustos ve Eylül ayları içerisinde de yine onlarca kadının katledildiğine, işkence görüp şiddete maruz kaldığına dikkat çekti. 2 ay içerisinde meydana gelen kadın katliamları ve kadına yönelik şiddetin sadece basına yansıyanlarını tek tek okuyan Kayışlı, şunları kaydetti: "Biliyoruz ki kadına yönelik şiddet olaylarının daha binlercesi basına ve adli makamlara yansımamaktadır. Çünkü güvenlik güçleri ile yargı makamları, kadına yönelik özellikle aile içi şiddet olaylarında erkek egemen düşünce tarzıyla yaklaşmaktadırlar. Aileyi korumaya yönelik tavır ve verdikleri kararlar, kadınların hayatlarına mal olmaktadır. Bu nedenle de kadınlar bu makamlara güven duymamaktadır" dedi.

Şiddetten korunmak için yetkili makamlara başvuran kadınların kolluk güçlerince göz göre göre cellatlarına teslim edildiğine vurgu yapan Kayışlı, "Kadınlar yargılama makamlarınca tecavüze yeterince direnmemiş olmalarından, beyaz pantolon giymekten ya da tanımadığı adama saat sormalarından dolayı haksız bulunup, incitilmektedir" şeklinde konuştu. (H. Merkezi)

Kadına yöneltilen sessiz kalmak onaylamaktır!

Yeni Kadın'ın başlatmış olduğu merkezi faaliyeti "Kadına Yönelik Şiddet, İnsan Hakları İhlalidir" adlı kampanyasını, 1-2 Ekim'de Innsbruck'ta, 2-3 Ekim'de Viyana'da, 9 Ekim'de Wörgl'de ve Avrupa'nın diğer bölgelerinde, 2 günlük sokak eylemiyle gerçekleştirdik. Sokak eylemimizi, **Yeni Demokratik Kadın** olarak örgütledik. Sokaklara sesimizi taşımak, kadına yönelen şiddetin meşruluğunu yok etmek, kadınlarımızı bilinçlendirmek, edilgenliklerini rahatsız etmek, öz güvenini kazanmasına yardımcı olmak için çığlıklarımızı yükseltip, sesimizi her yere ulaştırmaktır hedefimiz. Kadının, insanlık dışı olan bu durumu artık yaşamaması, dik durmayı öğretip, cesaretini toplamasını, cinsel şiddete dikkat çekerek, kendi sorunlarına sahip çıkmasını sağlamaya çalışmayı, kadınlar arasında bilinçli dayanışma güçlendirmeyi için yola çıktık. Öyle ki direkt erkeğin değil, sistemin karşısında durup hem değişmeli hem de değiştirme görevine soyunmalıdır. Onun içindir ki insan haklarının ihlaline hayır diyoruz ezilen bir sınıfın ne kadın ne de erkek olmasını istiyor, susmuyor savaşıyoruz.

Kampanyamız yoğun ilgi toplamıştır. Hem yerli hem göçmen halkın desteğini gördük. 2 gün boyunca imza kampanyamızı yürüttük, basmış olduğumuz bültenlerimizi dağıttık, insanların görüşlerini aldık.

Gittiğimiz yerlerde ilgiyle karşılandık - fakat ırkçılığı tekrar yaşamış da olduk kimileri şiddetin sadece Türklere ve Müslümanlara ait olduğunu iddia ediyor, burada bir işimizin olmadığını savunuyorlardı.- Wörgl bölgesinde örgütlediğimiz sokak eylemimiz, yoğun ilgi toplamıştır. Yerli ve göçmen halk bu çalışmayı sahiplendi, ortak sorun olan şiddetin sorgulandığı için imzalarını onaylamamızı savundular.

Avusturya'da, şiddetin boyutunun yüksek olduğu kabul edilmiyor, aksine medeni ve eşitlikçi olunduğu iddia ediliyor. Oysa Avusturya'da sığınma evlerinde şu an 3240 kadın var, 1600 çocuk aynı kaderi paylaşarak orda geçici ikamet etmekte. Bilinmez mi ki kadın kurban seçmişler kimi fiziksel kimi daha başka şiddet türlerini uygulayıp, kadının yaşamını cehennem çevirip çok yönlü sömürmektedirler. Sistemden kaynaklanan bu sorunu ancak kadın ayaklanınca yok edebilir. Dünyanın her yerinde yaşanmakta olan şiddet, dilsiz, ırksız, kimliksiz, ulusuz olarak şekli aynı olmaktadır, yani kadının en büyük ortak benzerliği şiddettir ve uydurulan 2. sınıf masalıdır. Haydi kadınlar, dünyada her yıl 55 bin şiddete uğrayan, hayatını kaybeden, 1 milyar dövülen kadın, her 6 dakikada bir tecavüze uğrayan kadın olmak istemiyor-sanız göz yumma, aynı kaderi paylaşmamak için mücadele et.

Kampanyamız Linz, Vorarlberg, alanlarımızda olmak üzere sokak etkinlikleri ve panellerin örgütlenmesi devam edecektir.

Kadınlar olarak maruz kaldığımız şiddete karşı isyandayız! Kadına yöneltilen sessiz kalmak onaylamaktır! Susma isyan et!

(YENİ DEMOKRATİK KADIN)

Kim diyor sen öldün yoldaş, sormuşlar mı yemyeşil ormanlarına Karadeniz'in?

Küresel ekonomik krizin tüm dünyada önemli değişiklikler yarattığı/yaratacağı sürecin devam ettiği günümüzde sınıflar mücadelesinin ivmesi giderek artmakta, ezenle-ezilen arasındaki savaş giderek kızışmaktadır. Emperyalizmin içine girdiği bu krizin sonucunda dünyanın geniş bir bölümünde işçi sınıfı ve emekçiler daha fazla açlık ve yoksullukla tanıştı, milyonlarca işçi işten atıldı, kazanılmış haklar gasp edildi. Çıkarılan yeni yasalarla örgütlenmenin önüne yeni engeller çıkarıldı, sendikali işyerlerindeki örgütlülükler dağıtıldı. Çıkarılan yasalarla özgürlük alanları daraltıldı. Krizden etkilenenlerin başında gelen ülkemizde geniş işçi ve emekçileri daha da zor günler beklemektedir. TCK'da yapılan değişiklikler, birçok alanda gerçekleştirilen özelleştirmeler, köylülüğün tasfiyesi yolunda atılan adımlar yeni halklarla devam ediyor.

Tüm bu saldırılara karşılık işçilerin, köylülerin, kamu emekçilerinin, gençliğin tepkisi de büyümekte. İçinde barındırdığı bir dizi zafı, eksikliğe ama en başta da devrimci önderlikten yoksunluğuna karşın yığınların bu saldırılara karşı öfkesi alanlarda yankısını da bulmaktadır.

Tüm bu tabloya bakıldığında sınıf mücadelesinin gelişim seyrinin, hareketli, her an değişim ve dönüşüm içindeki yapısı dikkatleri çekmekte. Kitle hareketleri ve direnişler boyutu ile önemli bir düzeyin yakalandığı

açık iken bunların birleştirilebildiği, süreklileştirilebildiği ve önemli mevzilerin kazanılabildiği söylemek ise oldukça zor. Diğer yüzlerce fonksiyonun yanında devrimci, komünistlerin önderliği noktasındaki geriliğin bunun nedenlerinden biri olduğunu söylemek mümkün. Birçok alanda devrimciler bu hareketlerin ihtiyaçlarına yanıt olmaktan eksik kalmakta, bu da sürece yön verilmesinde daha geri bir noktada kalınmasına neden olmaktadır. Peki, bu nasıl aşılacaktır?

Bilgili, fedakâr ve atak...

Oldukça kapsamlı olan sorular, aynı şekilde kapsamlı çözümler gerektirmektedir. Bununla birlikte; örgütlenme, örgütlenme düzeyimizin geliştirilmesi, siyasal yetkinliğimizin artırılması, sınıf mücadelesine müdahale gücümüzün geliştirilmesinin çözümünün önemli halkaları olduğu söylenebilir.

Çeşitli kesimlerden ezilenlerin oldukça karmaşık olan bu mücadelesine yanıt olmak gelecekte yeni sürece uygun politikalar üretmek ve bunun pratik gereklerini yerine getirmek militanların önündeki görevlerin sadece birkaçı.

Tüm bunlar aşılabılır mi?

Sayırsız yoldaşımız yaşamı, duruşu, sorunları ele alışını, bize bu sorunların aşılabileceği-neve bunun yol, yöntemlerine dair zengin

bir miras bırakmıştır.

20 Ekim 1997 tarihinde Amasya Taşova'da son nefesine kadar çatışarak toprağa düşen **Özgür Kemal Karabulut** yoldaşın yaşamı tam da bu soruya yanıt olmaktadır.

15 yaşında mücadele ile tanışan Özgür yoldaş (Bakış) kısa sürede kendini geliştirerek 1992 yılında profesyonel faaliyete katılmıştır. Gençlik içinde üniversite komitesi, il komitesi gibi birçok görevler üstlenen yoldaş 1994'te yaşanan darbeye karşı amansız bir mücadele yürüttü. 1995'te tutuklandığında tereddütsüz bir şekilde direnişi seçti. 1996'da hapishaneden çıkar çıkmaz soluğu gerillada aldı. Tokat İl Komitesi'nin bir üyesi olarak görev yaparken Karadeniz 2 Nolu Bölge Komutanlığı'na bağlı olarak çalışır, aynı zamanda şehirde ve kırdada hesap sorucu birçok eylemin altında imzası olan bir **militandır**.

Özgür yoldaşın kendini sürekli geliştiren, okumaktan-araştırmaktan bıkmayan, canlı, üretken ve yaratıcı yaşamı bizim için önemli bir kaynaktır.

Gece gündüz ayrılmı ortadan kaldıran Bakış yoldaş, tüm yeteneklerini devrime, halka sunmanın güzel bir örneğini sunmuştur. Kurduğu kitle ilişkilerini kısa sürede politikleştirerek onları faaliyetin bir parçası yapar. 48 saat uykusuz kalacağı bir faaliyetin sonunda okuyamadığı tüm gazeteleri tek tek inceleyerek okur. Ülkedeki en küçük politik

gelişmeye duyarlıdır. Bergama köylülerinin çığığını ilk duyanlardan ve buna ses verenlerdendir. Partizan öfkesini düşmanın beyininde patlatma onuruna sahip olanlardandır.

Şehitlerimizden öğrenerek geleceğe yürümek...

Özgür yoldaş bize militanlığın; yaşamı sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun bir şekilde örgütlemek olduğunu göstermektedir.

Düşmandan hesap soran ve onun karşısında net duran bir noktaya dikkat çekmektedir. Bakış yoldaşın diğer birçok özelliğinin yanında günümüz açısından en önemli yanı sorumluluk almaktan kaçınmamasıdır. **Mücadelenin ihtiyaçları onun görev alanını da belirlemektedir**. Aldığı her sorumluluk ile eksiklerinin daha fazla farkına varıyor, bunu gidermek için araştırıyor-okuyor-inceliyordu. **Mücadelenin hızlı yapısına ayak uydurmak; girişken, canlı bir pratiği de zorunlu kılmaktadır**. Bakış yoldaş, sorumluluklarını layığı ile yerine getirmek ve gelişimin sadece paralelinin değil içinde ve merkezinde ona yön veren olan olmak için emeğini sakınmaz. Onu tanıyanların dile getirdiği en önemli özelliğinin çalışkanlık olması bir tesadüf değildir. Çalışkandır emekçidir, görevin büyüğü, küçüğü yoktur.

Bakış yoldaşın yaşamı birçok sorunumuzun çözümlemeler getirecek yanıt-

larla doludur. Sadece bununla değil bir faaliyetin, faaliyetçinin nasıl gelişebileceğine dair mütevazı örneklerle de doludur yaşam öyküsü.

Faaliyetçilerin, militanların gelişimi yapının, dolaysız bir şekilde sınıf mücadelesine yön veren iradenin gelişimi anlamına gelecektir.

İyi birer öğrenci olmak belki de gelişimin ilk, basit ancak önemli bir adımı olacaktır...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kahraman ailesi

Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı **Meral Kahraman** ve 22 yaşındaki kızı **Zeynep Kahraman** Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından öldürüldü.

Mehmet Yeşil

1960 Dersim Ovacık Balıkan köyünde dünyaya geldi. 1980 yılında mücadeleye başlayan Mehmet Yeşil, 12 Eylül AFC koşullarından sonra Partizan saflarında yerini aldı. Cunta ile aranır duruma düştü. 1986 yılında gözaltına alınan ve her türlü işkenceye rağmen buradan başı dik çıkan Mehmet Yeşil'in gözaltı sürecinde çenesi ve beş kaburgası kırılmıştı. Millis faaliyeti yürüten Mehmet Yeşil, 1993 yılında üç yakını ile birlikte PKK gerillaları tarafından kaçırıldı. Diğer üç kişiyi kaçırmayı başarırken Mehmet Yeşil, 24 Ekim 1993'te devrimci ilkelere sığmayan yöntemlerle katledildi.

Aslan Yıldız

Yüreği Partizanlarla atan Aslan Yıldız,

Dersim Ovacık Karaoğlan köyünde dünyaya geldi. 1994 Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Huriye Çıtak

1968 yılında Çorum Alaca'ya bağlı Keşlik köyünde dünyaya gelen Huriye Çıtak, maddi sıkıntından dolayı ilk ve ortaöğrenimini yatılı okulda yapmıştır. Devrimci

mücadele ile ilk tanışması İbrahim Kaypakka'ya duyduğu sempati sonucu olmuştur. Örgütlülüğe gençlik faaliyeti içinde başlar. 1989 yılında kavuştuğu Dersim dağılarında bir savaşçı olarak halkla bağlarını kısa sürede geliştirir. 28 Ekim 1991'de onun da içinde bulunduğu bir gerilla birliği Hozat'ın Kurukaymak (Koçeri) köyüne iner. Gerillaları fark eden düşman ateş açar, çıkan çatışmada şehit düşer.

Mustafa Tekin

Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. 6 Ekim 1987'de Edirne'de Meriç nehri geçmeye çalışırken boğularak yaşamını yitirdi.

Tekin Çakmak

Dersim Hozat Tavuklar köyünde 1959'da doğdu. 30 Ekim 1983 tarihinde Hozat İncığı köyü kırsalında çatışmada şehit düştü.

Kemal Özgül, Salih Kaynar, Abdullah Yıldır

Fransa'da ırkçı-faşistler tarafından katledildi.

Yaşar Yiğit

1963 yılında Erzincan Refahiye ilçesi Lententler köyünde dünyaya geldi. Küçük yaşta beri yoksulluk ve sefalet içinde büyümüşü. İlköğrenimini köyünde bitirdikten sonra Sivas Yıldızeli Öğretmen Lisesi'ni kazandı. Mezun olduktan sonra yoksulluktan dolayı öğrenimini daha fazla sürdüremedi. Öğrencilik yıllarında devrimci mücadele ile tanışan Yaşar Yiğit, 1977'de Partizanlarla tanıştı. Al-

çakgönüllülüğü, fedakârlığı ve çalışkanlığı ile İstanbul Gülsuyu halkının yüreğine taht kurmuştu. Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi'nin karşısındaki ormanlık alanda 30 Ekim 1980 tarihinde yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları sırada elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Mustafa Kemal Alpınar

1959 yılında Afyon'da dünyaya gelen Alpınar çocukluk yıllarını hem okuyarak hem de babasının yanında çalışarak geçirdi. Daha gençlik yıllarında zengin ile yoksul arasındaki ilişkileri görerek mücadeleye başladı. Afyon Sandıklı'da anti-faşist mücadelenin içinde aktif olarak yer aldı. 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Hasan Yaşar

Dersim-Mazgirt'in İbi Mahmut köyünde doğdu. Lise yıllarında "**Halkın yoluyla**" birlikte hareket etti. Mezun olduktan sonra ailesinin

ekonomik yükünü paylaşabilmek için 1978'de İzmit'e gitti. Burada Partizancılarla tanıştı. Hızlı bir gelişim gösteren Hasan Yaşar, İzmit-Gebze arasındaki otoban yapım şantiyesi olan Bahattin Gören firmasında puantör olarak işe başladı. Yürüttüğü faaliyet sonucunda işyeri temsilcisi seçildi. İşyerinde yürüttüğü faaliyetin yanı sıra Kocaeli bölgesindeki yarı-legal ajitasyon, propaganda faaliyetlerinin içinde yer alıyordu. 24 Ekim 1979'da muhasebeye maaşını almaya gittikten bir saat sonra "**Hasan tren kazasında ölmüştür**" haberi geldi. Tüm işçiler hemen işi durdurdu. Saatlerce E-5 yolunu trafiğe kapattılar. Her tarafta protesto sloganları yankılanıyordu. Hasan Yaşar, muhasebe odasında başına vurulan darbelerle katledilip 20 metre uzaklıktaki tren yoluna atılmıştı. Hasan Yaşar'ın katledilmesi İzmit'i siyasal eylemlerle çalkaladı. İki gün sonra cenazesi hastaneden alınırken E-5 yolu trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. 30'u aşkın işçi gözaltına alındı. Cenazesi Dersim'e götürüldü. Toprağa verilisinin üçüncü günü şantiye binası yoldaşları tarafından kurşunlandı. Şantiyenin muhasebecisi kayıplara karıştı.

Pusula

Sorunları çözenin teminatı mücadeledeki kararlılıktır!

Bugün her fırsatta altını çizdiğimiz inceleme ve araştırma pratiğinin istenilen düzeyde bir başarı çizgisi yakalamamız için sürecin sorunlarını çözmeye aday olan devrimin kadro ve militanlarının ideolojik-teorik derinliklerini geliştirmeleri olmazsa olmazdır. Bu yönlü sağlanacak her gelişme, çalışmalarda önceliklerin belirlenmesi ve buna göre güçlerin konumlandırılması sürecine de hizmet eder. **Daha da önemlisi, sürecin sorunlarını çözmeye aday olacak olan yeni kadroların açığa çıkarılması da bu eksenli gelişmelerden bağımsız değildir**.

Bugün tüm alan çalışmalarının değerlendirilmesinde karşımıza önderlik ve örgütlülük sorunlarının çıkması tesadüfi bir durum değildir. Bu, ideolojik-siyasal-örgütsel boyutuyla kadro ve militanların sahip olduğu nitelik ile direkt ilintili bir durumdur.

Hiç şüphesiz tüm eksikliklere ve yetersizliklere rağmen, önderlik ve örgütlülük problemlerinin aşgari düzeyde çözümü diğer birçok sorununun sorunların çözümünü de beraberinde getirecektir.

Yukarıda ortaya koyduğumuz anlayış çerçevesinde hareket ettiğimizde aşağıda altını çizmeye çalıştığımız sorunlarda adımlar atmada da hızlanmamız gerekir: Örneğin tüm komitelerin, birimlerin nitelikli hale getirilmesi, ilişkilerimizin olduğu ama komitelerimizin olmadığı alanlarda, aşgari düzeyde disipline uyan, gelişmeye açık militanlarda komitelerin oluşturulması gibi.

Örgütsüzlük militanları, taraftarları ögüten bir değirmen gibidir. Bugün olan, yarın ya yok olur ya da atıl bir duruma düşer. Çünkü; **örgütlülük, sorumluluk alma temelinde ortaya konulan**

bir irade beyanıdır. Örgütlenmeye karşı ortaya konulan her isteksiz duruşun temelinde ise bireyin sınıf savaşımında kendisine biçtiği misyon yatar. Elbette ki örgütlü olmak, her örnekte, olması gereken misyonu oynama anlamına gelmez. Ama bu örgütlü olma ile örgütsüzlük arasındaki farkın silikleştirilmesi anlamına da gelmez-gelmemelidir. Bu anlamıyla tüm çalışmalarımızı örgütlenme bilinciyle yürütmeliyiz.

Bu, örgütlenme bilincinden, disiplininin yoksun insanlarla şekilsiz komiteler kurma anlamına gelmez. Bilakis aşgari düzeyde örgütlülükler oluşturma koşullarının olmadığı yerlerde bunun ön çalışmalarını yapmak gerekir. Yani, insanların tespiti, tespit edilen insanlarla daha özel ilişkilerin sürdürülmesi, eğitim çalışmalarının yapılması vb. kısacası bir plan dahilinde ortaya bir irade konulmazsa, bir emek yoğunluğu yaratılmazsa yeni taze güçlere ulaşmak da zorlaşır. Yeni taze güçlerle kendini sürekli yenilemeyen bir hareket düzenli ve sistemli bir çizgi yakalayamaz. Mücadelede sürekliliğin sağlanması sınıf bilincini proletaryanın ideolojik-politik-

örgütsel çizgisine uygun olarak yeni enerjik güçlerin sürece katılmasıyla mümkün olur. Bu güçlerin katılımı düşmana yönelimde, canlı bir tartışma ortamının yaratılmasında, iş bölümü ve kolektif çalışmanın oluşturulmasında daha ileri düzeyde bir noktaya varılmasını sağlar. Geline aşamada bu görevin sürekli hatırlatılmasından çok, her çalışma alanı kendi koşulları çerçevesinde mutlaka pratik adımlar atmaya yönelmelidir. Zayıf da olsa bu adımlar atılmalıdır. Atacağımız pratik adımlar bizi yeni olanaklarla-imkanlarla güçlendirecektir.

Bize yakın olan herkesi sürecin bir parçası haline getirmek temel hedefimiz olmalıdır. Bunun için onlara gitmek, onlarla sorunları tartışmak, eleştiriyi ve önerilerini sabırlıca dinlemek ve hatalarımız noktasında özelleştirel bir tutum takınmak, güven-sizliği güvene dönüştürme bakımından atılması gereken ilk adımlardır. Ama bu her şey değildir. Bunun için, bu adımlara bir **süreklilik kazandırmak** gerekir. Kalıcı ve örgütlü bir ilişki yaratmak, sorunların çözümü noktasında sorumlulukları paylaşmak için bu gereklidir.

Devrimin, militan özelliklerini içselleştiremeyen faaliyetçiler kitle çizgisini de uygulayamazlar. Örgütlü yaşamı içselleştirmek, bütünleşmek, devrimin yaratıcısı olan kitlelerin gücünün farkına varmaktır. Onlarsız devrim olmayacağına göre, kitleleri örgütlemeye siyasetinde uzmanlaşmak, çalışmaların ana merkezine bunu oturtmak kaçınılmaz hale gelir. Son süreçlerde, teorik düzeyde kitle çizgisi anlayışında olumlu bazı gelişmelerden söz etmek mümkündür. Ama şüphe da bir gerçek ki, **düşünsel plandaki bu değişim güçlü devrimci bir pratikle bütünleşmezse tüm bu tartışmalar sonuçsuz kalma-ya mahkumdur**. Yaşanan tartışmaları sonuçsuz bırakmamak için tüm enerjimizle kitle çalışmasında yoğunlaşmalıyız. Gerilla alanında bu yönlü yürütülen tartışmalar ve bu tartışmalar ışığında atılan adımlar önemsenmelidir. Aynı pratik adımlar büyük şehirlerde barınma hakkı, zamlar, işsizlik vb. somut sorunlar üzerinden atılmalıdır.

Sonuç olarak; teorik ve pratik görevler noktasında yapacağımız tüm belirlemelerin sınıf mücadelesi içinde

somut bir maddi güce dönüşmesi için, devrimin militan öznelere ihtiyaç vardır. Ve tüm bunları da sınıf mücadelesi içindeki düzeyimiz belirleyecektir. Yani, devrimin en iyi kadroları sınıf mücadelesinin pratiği içinde ortaya çıkacaksa -ki öyledir- o halde sınıf mücadelesinin geri düzeylerde olduğu bir dönemde yeni militanların açığa çıkarılması süreci de ağır ve sancılı olur. Bu gerçeği görmek, bu yönlü zayıf duruşlara meşru- luk kazandırmak anlamına gelmez/gelmemelidir.

Evet, gerçekleri görmeliyiz. Ama gerçeklerin arkasına saklanarak yapılması gerekeni de yapmama hatasına asla düşmemeliyiz. Sınıf mücadelesinde her eksikliği her yetersizliği mutlaka giderecek bir çıkış yolu vardır. Tüm mesele bu yolu bulabilecek öngörüydü, kararlılığı ortaya koymaktır. Bugün birçok bakımdan ortaya çıkan dezavantajlı durumlar devrimciler, komünistlere daha özgün ve her şeyden önce daha kararlı bir mücadele çizgisinde yürümlerini zorunlu kılıyor. Bu zorunluluğu bilince çıkarılan koşullara teslim olmadan kararlıca savaşımını sürdürürler.

BNKP (Maoist) Başkanı Prachanda ile Röportaj

Anad Swaroop Verma tarafından 7 Ağustos'ta yapılan röportaj Hindistan'da basılan Samkain Teesari Dünya dergisinin Ekim 2009 tarihli sayısında yayınlanmıştır. Gazetemizde röportajın bir bölümüne yer veriyoruz.

rın somut tahlilini analiz ederek ilerlediğimizi anlattık. Sosyalist ve komünist ideallerimizi ve aynı zamanda halk devrimi stratejimizi göz önüne alarak ilerlemekteyiz. Bir taraf bu görüşü savundu. Diğer taraf ise devrimi doğru ilerlemek yerine uzlaşmacılığa ve parlamentarizme düştüğümüzü düşünmekteydi. Bu, tar-

miyorum. Üs alanları ve PLA ile ilgili olarak da, PLA kısaltmasında ve silahları yanlarında. Silahların tutulduğu kutuların anahtarları PLA'da. Bu da açıkça gösteriyor ki silahları teslim etmedik. Diğer taraf barış sürecine uymak isterse biz de orduların bütünleşmesi için hazır oluruz. Ancak teslim olmuyoruz. Bu nedenledir ki bizi bu temelde eleştirenler yanıftır. Onlar Nepal'deki gerçek koşullarını anlamakta eksik kalyorlar. Devrimin gelişimini ve dinamiklerini algılayamıyorlar. Mevcut duruma dar ve mekanik şekilde bakıyorlar.

Üs alanlarımız sağlamdır ve buradaki halk kararlıdır. Buralardaki örgütümüz güçlüdür. Aslında ben üs alanlarımızı genişletmede başarılı olduğumuza inanıyorum. Üs alanları tüm ülkeye yayıldı. Şu an tüm ülke bizim üs alanımız haline geldi. Zaferimiz ve halkla birliğimiz, benim için işte bu, üs alanlarının genişlemesidir. Bu nedenle üs alanlarımızı terk ettiğimize inanmıyorum.

- Orduların birleşmesi sağlanırsa ve eğer Nepal Ordusu ile PLA'nın birleşmesinin sonucu olarak birleşik Ulusal Ordu kurulursa, bu durumda olası tehlikelerin farkında mısınız? Demek istediğim, bu ordu size karşı, sizi iktidardan uzaklaştırmak için kullanılmaz mı? PLA'nın devrimci kadrolarıyla feodalizmin hizmetindeki düzenli askerlerin oluşturacağı ordunun halktan yana tavır alacağı konusundaki güvenceniz nedir?

Tehlike vardır fakat bizim halka inancımız mevcuttur. Ordunun bütünleşmesine inanıyoruz. Eğer ordular birleşirse bu, halkın mücadelesinin sonucunda yaratılan koşulların zaferi olarak görülecektir. Açık ki bu ordu halktan yana tavır alacaktır. Ve partimizin önderliği altında ülkeye daha iyi şekilde önderlik edebiliriz. Bu benim düşüncem.

Kısa bir süre önce Hindistan Büyükelçisi Bay Rakesh Sood ve Nepal Kongre Partisi'nden Bay Girija Prasad Koirala ordunun bütünleşmesine karşılar. Şayet gerici güçler birleşik ordunun gerici güçlerin yararına olacağını düşünseler karşı çıkarlar mıydı? Birleşme bir kez gerçekleştiğinde ordu onların olmaktan çıkacaktır. Bu, tamamen halkın ordusu olacaktır. Niçin bunun karşısında konuşuyorlar ve sorun yaratıyorlar? Anlaşılmaktadır ki orduların bütünleşmesi Maoistlere karşı değildir. Bu halka karşı değildir. Bu halkın çıkarıdır. Bu nedenledir

ki dışarıdaki ve aynı şekilde içerideki gericiler buna tamamen karşıdır. Bu anlaşılmalıdır.

- Ayaklanma için programınız nedir? Ve nasıl bir karaktere sahip olacaktır?

Nepal'in ne Rusya'da Lenin'in önderliğindeki ayaklanma ile ne de Çin'de Mao'nun önderliğindeki halk devrimi ile aynı doğaya sahip olmayacağına inanıyorum. Nepal'de yeni bir biçimde ve yeni bir türde ayaklanma mümkündür. Mekanik bir şekilde devrim ithal edemeyiz. Bunu geliştirecek cesaret ve gücü göstermeliyiz. Bu yönde ilerlemekteyiz. Ve bu nedenle, tamamen yeni bir biçimde, kendi yolumuzda ve küresel koşulları da göz önüne alarak doğru yönde ilerliyoruz.

Nepal Devriminin stratejisini ve programımızı çizerken küresel ve bölgesel güçler dengesini ve aynı şekilde Çin ve Hindistan'la ilişkilerin arka planını göz önüne almalıyız. Bu yönde çabalıyoruz. Biz ayaklanmayı mekanik şekilde ele almıyoruz. Bu aşamada bu konuda daha fazla konuşmayı uygun bulmuyoruz.

- Başlatacağınız hareket ülkede düzen sorunu yaratabilir, hükümet baskıcı uygulamalara başvurabilir ve halk direniş hareketine geçebilir. Bu temelde hareketin şiddete dönüşeceğini bekliyor musunuz? Koşulların öyle bir aşamaya vararak sizleri halk savaşı günlerinde olduğu gibi silahlı mücadeleye zorlayacağını düşünüyor musunuz?

İlan ettiğimiz hareketin programı barışçıl bir içeriğe sahip. Parlamentonun içinde ve dışında barışçıl ve anayasal bir biçimde sürdüreceğiz. Şayet hükümet ezmeye kalkarsa, bu koşullarda halk, Maoistlerin görüşlerini barışçıl şekilde ifade etmek istediğini ancak buna izin verilmediğini anlayacaktır. Maoistler anayasal çerçevede demokrasi ve sivil üstünlüğü için mücadele ediyorlar. Halk aynı zamanda Maoistlerin bu konuyu parla-

mentonun içinde de tartışmak istediğini görecektir. Eğer hükümet baskı uygularsa halk direnmenin yolunu bulacaktır. Üçüncü Halk Hareketi'nden bahsediyoruz. Halk hareketiyle ilerleyeceğiz ve onlar halkın taleplerini kabul etmek zorunda kalacaklar. Şiddete veya silahlı mücadeleye başlamayı planlamıyoruz. Devlet şiddete ve baskıya başvurursa halk kesinlikle direnecektir. Bu koşullarda Maoistler halkın direniş hareketinin yanında olacaktır.

Parlamentonun içinde ve dışında barışçıl ve anayasal bir biçimde sürdüreceğiz. Şayet hükümet ezmeye kalkarsa, bu koşullarda halk, Maoistlerin görüşlerini barışçıl şekilde ifade etmek istediğini ancak buna izin verilmediğini anlayacaktır. Maoistler anayasal çerçevede demokrasi ve sivil üstünlüğü için mücadele ediyorlar. Halk aynı zamanda Maoistlerin bu konuyu parlamentonun içinde de tartışmak istediğini görecektir (...) Üçüncü Halk Hareketi'nden bahsediyoruz. Halk hareketiyle ilerleyeceğiz ve onlar halkın taleplerini kabul etmek zorunda kalacaklar.

Parti parlamentarizme mi batmaktaydı? Reformizme doğru mu ilerlemekteydi? Bu sorular nedeniyle oldukça rahatsızdılar. Kadrolarımız ciddi şekilde kaygılıydılar. Bu daha büyük bir sorundu.

Onlara, Marksizm'in temel ilkelerini; somut koşulların somut tahlilini analiz ederek ilerlediğimizi anlattık. Sosyalist ve komünist ideallerimizi ve aynı zamanda halk devrimi stratejimizi göz önüne alarak ilerlemekteyiz. Bir taraf bu görüşü savundu. Diğer taraf ise devrimi doğru ilerlemek yerine uzlaşmacılığa ve parlamentarizme düştüğümüzü düşünmekteydi. Bu, tartışmanın özüyü.

- Partinizde iki çizgi mücadelesi sıkça görülmekte. Kimin hangi çizgide olduğunu anlamaya çalışmadan, bu iki çizgiyi size sormak istiyorum.

Bunun cevabı karışıktır. Kolay olmamasına karşın iki çizgiyi size açıklamaya çalışacağım. Açık ki partimizde iki çizgi mücadelesi yaşanmıştır ve yeni sonlanan merkez komite toplantısında uzun tartışmalar yapılmıştır. Bu toplantıdaki tartışmalar sayesinde iki çizgi mücadelesi çözümlenmiştir. Şimdi partimizde yeni bir temelde yeni bir birlik sağlanmıştır.

Aslında, çok sayıda yoldaşımızın partinin UML'nin çizgisini takip ettiği konusunda kuşkuluları vardı. Parti parlamentarizme mi batmaktaydı? Reformizme doğru mu ilerlemekteydi? Bu sorular nedeniyle oldukça rahatsızdılar. Kadrolarımız ciddi şekilde kaygılıydılar. Bu daha büyük bir sorundu. Onlara, Marksizm'in temel ilkelerini; somut koşulla-

tışmanın özüyü.

Ancak (başbakanlıktan-çev) istifa edişimden sonra yoldaşlarımız partide sapma olmadığına inanmaya başladılar. Partinin doğru bir hatta, yanına halkı da alarak, devrime doğru ilerlediğini hissettiler. Dışarıdan bakıldığında istifamın olumsuz bir adım olduğu sanılabilir ancak parti birliği ve partide bu konudaki kaygılar açısından ele aldığımızda belirgin bir olumlu etkisi olmuştur.

Önderliğin iktidar hevesine düştüğünü hisseden yoldaşlarımız rahatladılar. Yanlış anlayışları çözümlendi. Karşı-devrimcilere ve gericilere karşı mücadele etmek ve yabancı lordların emirlerine teslim olmamak için söz vererek istifa ettim. Bu, parti içinde önderliğin devrime doğru, doğru bir çizgide ilerlediği yönünde bir atmosfer oluşturdu. Bunun sonucunda yalnızca parti birliği güçlenmedi, aynı zamanda halkın güveni de arttı. İstifamdan sonra kentli orta sınıf da anladı ki partimiz ulusal çıkarları, egemenliği ve onurunu koruyabilecektir.

- Sizi eleştirenler üs alanlarını dağıttığınızı ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu (PLA) silahsızlandırıldığını söylüyorlar. Bu ne kadar doğrudur?

Bu doğru değildir. Barış sürecinde ve aynı şekilde demokrasi için geldiğimizde başarılı olduğumuz anlaşılacaktır. Monarşiyi yerinden ettik, kurucu meclisi topladık ve en büyük parti olarak meclise girdik. Doğal olarak ben bir zayıflık göre-

GÖÇMEN KİMLİKLERİ DEĞİŞTİRİLMEK İSTENİYOR; BİYOMETRİK KİMLİK

İsviçre'de bu yılbaşında pasaportların biyometrik olarak hazırlanması konusunda ilk girişimleri başlatmak için bir halk oylaması yapıldı ve çok az bir farkla kabul edildi.

Haziran ayı içerisinde İsviçre'de göçmen kimliklerinin biyometrik olarak hazırlanmasına ilişkin bir kararname hükümet tarafından kamuoyuna açıklandı. Hükümet mevcut Schengen Anlaşması çerçevesinde göçmen kimliklerinin bu şekilde hazırlanması gerektiği görüşünde.

Gerçekten de Schengen Anlaş-

ması gerek pasaport gerekse de kimliklerin biyometrik olarak hazırlanmasını öngörmekte. Ancak bugüne kadar hiçbir Schengen ülkesi bu gerekliliği yerine getirebilecek bir hazırlığa başlamadığı gibi pek çok ülke bu konuda oldukça çekimser bir tavır almış durumda.

Ne kadar yararlı?

Bu arada İsviçre'de bu yılbaşında pasaportların biyometrik olarak hazırlanması konusunda ilk girişimleri başlatmak için bir halk oylaması yapıldı ve çok az bir farkla kabul edildi. Buna göre sadece isteyenlere biyometrik pasaport verilmesi söz konusu.

Biyometrik pasaport vize konusunda bir kolaylık getirmesine karşın gerek şahsa ait özel bilgilerin tek bir merkezde toplanması ve bunların amacı dışında kullanılmasının tehlikeli olması açısından gerekse de daha pahalı olması açısından, sadece sınırlı olarak kullanılacak gibi görünmekte.

Benzer şekilde hükümetin tüm kimlikleri biyometrik olarak hazırlama isteği de olduğu ancak bunun gerçekleştirilmesinin mümkün olmadığı da bilinmekte. Parmak izi vb. bilgilerin olduğu elektronik bir çipin olduğu biyometrik kimlikler daha çok ABD tarafından suçluları takip ve kontrol için geliştirilmiş bir yöntem. Ancak bu bilgilerin güvenli bir şekilde bir merkezde toplanması çok büyük yatırımları gerektirmekte, üstelik mevcut verilerin artması yanlış imkanlarını da yükbeltmekte.

Potansiyel suçlu...

Bu anlamda İsviçre hükümetinin tüm göçmenlere biyometrik kimlik taşıma zorunluluğu getirmek istemesi onlara potansiyel bir suçlu gözü ile baktığını göstermekte. Göçmen kurumları hükümetin bu girişimine tepki göstererek hükümetten bu girişiminden vazgeçmesini istediler.

(İsviçre İK okurları)

KRİZ GÖÇMENLERİ VURUYOR

Ekonomik krizin büyümesi ile birlikte göçmenlere yönelik saldırılar da artmakta, göçmenler krizin sorumlusu olarak gösterilmek istenmektedir.

İrkçi, faşist, SVP UDC (Bileşik Demokratik Merkez Partisi'nin) son aylarda göçmenlere yönelik propagandasının artması karşısında İsviçre Sendikalar Birliği (SGB) bir basın toplantısı ile göçmenlerin krizle birlikte artan sorunlarını dile getirdi.

Sendikalar Birliği özellikle göçmen çalışanların çalışma ortamında karşı karşıya oldukları ayrımcılıklara dikkat çekerek, krizin göçmenleri daha çok etkilediğini ifade etti. Amaç göçmenlerin sorunlarını dile getirmek ve bu konuda kamuoyuna gerekli bilgileri sunmak olan toplantı kamuoyunda geniş bir yankı uyandırdı.

Ekonomik krizin büyümesi ile birlikte göçmenlere yönelik saldırılar da artmakta, göçmenler krizin sorumlusu olarak gösterilmek istenmektedir.

Oturum hakkı garantisi

Krizin göçmenleri daha da fazla etkilediği biliniyor. Her şeyden önce işsizlik, göçmenler arasında en az iki misli daha yaygın. Son günlerde göçmen gençler arasında işsizlik bir yığın gibi yaygınlaşmakta, meslek eğitimi, çıraklık imkanları ellerinden alınmakta. İşsizliğin ilk sonuçları, gelir kaybı olurken işsizliğin sürmesi halinde oturma hakkının kaybı da gündeme gelecektir. Özellikle AB ülkeleri dışından gelen göçmenler için bu tehlike giderek büyümekte. Başka bir deyişle krizin ilk faturası göçmen işçilere çıkarılmakta.

(İsviçre İK okurları)

KAMPANYA DEVAM EDİYOR! ÇOCUKLAR KAÇAK OLAMAZ!

İsviçre'de yaşayan ancak oturma izni olmayan göçmen çocukların durumlarını dile getiren göçmen çocuklar ve bazı İsviçreli sanatçıların gerçekleştirdiği sergi Eylül ayında açıldı. Sergilenen eserlerin bir kısmı daha sonra İsviçre'nin değişik bölgelerinde açılacak.

Serginin ilk açılışı 3 Eylül günü Zürih'te yapıldı. 13 Eylül gününe kadar devam eden sergi Backeranlage'de bulunan Quartier-Zentrum Aussersihl'de gerçekleştirildi. Sergilenen eserler bir jüri tarafından değerlendirilip ödüllendirildi.

Sergilenen eserler çocuk, genç ve yetişkin kategorileri ile ayrılmakta. Sergi öncesi ilk ödül İsviçreli grafikçi Michael Allocca'ya verildi ve plaket serginin afişi olarak kullanılmaya başlandı. Gençler kategorisinde ilk ödül ise genç ve oturma izni olmayan Yacine Ben-nafla'ya verildi.

Serginin amacı

Serginin tek bir yerde değil mümkün olduğunca çok bölgede açılması amaçlanmakta. 13 Eylül 2009 tarihinde açıldığı yerde bir etkinlik yapıldı.

Etkinliğe Zürih Belediye Başkanı Corine Mauch ve kimi politikacı ve sanatçılar da katıldı. Oturma izni olmayan göçmen çocukları konu alan Krzytof Wodiczko'nun The kunst-museum Basel-Projection ve Nora Niedere'nin Sans Papiyes (Oturumsuz, Kağıtsızlar) Kinder und jugendliche adlı filmleri de etkinlikte gösterildi.

Kampanyanın amacı?

"Kein Kinde ist illegal" veya "Çocuklar kaçak olamaz" kampanyası Terre des homes, Schweiz, HEKS, Schweiz, Schweizerischer Katholischer Fraunbund, Anlaufstellen für SansPapiere von Basel, Gens, Bern und Zürih, Vpod ve Uniagibi sendika ve sivil toplum kuruluşlarının ortaklaşa başlatıldığı bir kampanya. Amaç öncelikle oturma izni olmayan göçmen çocukların varlığını ve durumunu kamuoyuna aktarmak, bunun sonucunda bu soruna bir çözüm bulmayı amaçlamak. Kampanya ile ilgili diğer bilgileri, www.keinkindistillegal.ch adresinde bulabilirsiniz.

(İsviçre İK okurları)

HİNDİSTAN DEVLETİNDEN SALDIRI HAZIRLIĞI

Hindistan geçtiğimiz ay sonunda yaptığı açıklamalarla, devleti yıllardır zor durumda bırakan Maoistlere karşı büyük bir saldırı hazırlığı içinde olduğunu ifade etti. Bu saldırılara Keşmir eyaletinin sorunlu bölgelerinden geri çekilen güçlerle birlikte 100 binden fazla milis gücünün de katılacağı söyleniyor. Ekim ayı içinde eyaletlerin üst düzey yöneticileriyle birlikte yapılan olağanüstü toplantılar düzenlendiği öğrenilirken eşzamanlı saldırılar gerçekleştirilmesi planlanıyor.

Asia Times'in haberine göre Maoistlerin etkin olduğu Jharkhand, Chhattisgarh ve Orissa, Bihar, Madhya Pra-

desh, Batı Bengal ve Andhra Pradesh eyaletlerinde yapılacak olan saldırılara bizzat koordinatörlüğü İçişleri Bakanı P. Chidambaram yapacak. Aynı kaynağa göre Maoistlere yönelik operasyonlar resmi olarak merkezi milis güçleri tarafından, yerel polis eşliğinde yönetilecek ve olası olumsuzluklara karşı ordu ve hava kuvvetleri de operasyona katılacaklar. Yetkililer bu operasyonların "bitirme savası" olacağını ifade ediyorlar.

Hatırlanacağı gibi 15 Eylül tarihinde yaptığı açıklamayla Hindistan Başbakanı Singh Maoistlere karşı yenildiklerini ifade etmişti.

Hindistan'dan bir diğer haber de tutuklanan iki HKP(Maoist) önderinin (Amit Bagchi ve Kobad Ghandy) için Halk Ordusu gerillalarının Chattisgarh'da yaptığı eylemle ilgili. Gerillalar eyalet yönetiminde olan BJP'nin liderinin oğlu ve parlamento üyesi P. Baliram Kashyap'ı ölüme cezalandırdılar. 8 Ekim'de ise Maharashtra eyaletinde 200 gerillanın katıldığı söylenen saldırıda 17 polis öldürüldü.

Guinea'da devletin saldırı sonucunda 157 kişi öldü

Batı Afrika bölgesinde olan Guinea'da mevcut hükümete karşı yapılan bir yürüyüşte yaklaşık 157 kişi katledildi. Bir insan hakları örgütünün verdiği bilgiye göre 1.253 kişi de yaralandı. Binlerce hükümet muhalifi bir futbol stadyumunda toplanırken polis ve askerler tarafından baskına uğradı. Ordunun kullandığı aşırı şiddet uluslararası kamuoyunda yankı buldu. Birçok kesim ordunun yaptığı katliamı örtbas etmek istediğini söyledi. Cumhuriyetçi Güçler Birliği, ordunun cesetleri kaybettiğini öne sürdü. Yine askerlerin kadınlara tecavüz ettiği söyleniyor, tecavüzler stadyumda başladı ve karakollarda devam etti. Askerler sokaklara çıkıp evleri basıyor. Olaylar, cunta başı Moussa Dadis Camara Ocak ayında yapılacak başkanlık seçimlerinde yer alacağını açıkladıktan sonra hızlandı. Camara, 23 Aralık'ta Lansana Conte'nin ölümünden sonra darbe yaparak iktidarı ele geçirmişti.

Evrensel Bakış

Korkunun ecele faydası yok!

Emperyalist zirveler, emperyalist-kapitalist sistemin derinleşmeyi sürdüren krizine "çare" arayışlarına sahne olmaya devam ediyor.

Bu yönlü çabalar, Eylül ayında ardarda gerçekleştirilen zirvelerde de sürdü. Söz konusu zirvelerin en önemlileri ise kuşkusuz, birbirini izleyen günlerde gerçekleştirilen, önce BM ardından da G20 ce son olarak da IMF-DB toplantıları oldu.

Emperyalizmin dünya çapındaki hakimiyetinin önemli bir aracı olan BM'nin bu son toplantısından da kamuoyuna yansayanlar, kitlelerde bilinç bulanlığı yaratmaya hizmet eden dezenformasyonlardan başka bir şey değildi.

Egemen medya, yine bu kez de misyonunu oynamayı sürdürerek, BM toplantısının emperyalist çıkarlara hizmet eden ve ezilen uluslara-halklara dönük yeni saldırıların masaya yatırıldığı, özünü gizlemek için elinden geleni yaptı. Bunun sonucunda, toplantıdan yansayanlar, Libya lideri Kaddafi'nin "şov"u ve de hedef ülke olmaya devam eden İran'ın cumhurbaşkanı

Ahmedinejat'ın -daha önceki toplantılarda da ortaya çıkan- "meydan okuma" tutumu oldu. Tabi ki bu tutumun mümkün merteye İran hedefini meşurlaştırarak argümanlarla ve üslupla verilmesine "özel önem" gösterildi.

Son dönemde yapılan emperyalist zirvelerden, G20 ise, aynı zamanda bu zirvelerin en önemlisi olma özelliğine sahip. Bu önem, özellikle de emperyalist merkezler açısından oldukça büyük.

Dünyanın büyük emperyalist güçlerinin yanı sıra, bir dizi uşak-ışbirlikçikukla rejimin temsilcisi de, efendilerinin emirlerine amade pozisyonlarını koruyarak, zirveyle birlikte de iyice pekiştiren yer aldılar.

ABD'nin Pittsburgh kentinde, **23-24 Eylül'de toplanan G20 zirvesinin ana gündem maddesi "küresel mali kriz" olarak belirlenmişti.**

Ancak daha zirve devam ederken yansyan tartışmalar -sürpriz olmadığı üzere- krizden çıkış yolunu, ezilenlere dönük çok yönlü saldırıların kapsamını genişletme eğiliminin, giderek güç

kazandığına işaret ediyordu. (Bu eğilim kendini bir kez daha İran özgülünde gösteriyordu.) Bu yılın Nobel "Barış" ödülünün sahibi Obama bizzat, İran'ı ağıttan (aslında sıkça olduğu gibi) tehdit etmekten geri durmuyordu. Bu (son) açık tehdidin son günlerde yaşanan kimi gelişmelerle olan bağıni ise göz ardı etmemek gerekiyor.

Gelişmelerden biri, İran'ın zirvelere denk gelen günlerde "Dolar kullanmama" kararını açıklamasıydı. ABD Dolarının krizle birlikte dünya piyasalarında yaşadığı değer kaybı, Euro ile Dolar arasında süren rekabete, Euro'nun -böylelikle de AB emperyalizminin- giderek daha güçlü bir pozisyona gelmesi, İran'ın bu kararının ABD cephesinde ciddi bir rahatsızlık yaratmasına ya da var olan rahatsızlığın büyümesine neden olmuştu.

Meselenin bu yanını değil, Ahmedinejat'ın BM'de yaptığı konuşmadan hareketle, nükleer silahlanma gerekeçesiyle yapılan tehdit öncesi yaşanan bir başka gelişme ise ABD-Rusya ilişkilerinde ortaya çıkmıştı. ABD emperyalizmi, yine aynı günlerde, doğu Avrupa'ya yerleştirmeyi düşündüğü **Füze Kalkanı** projesinden vazgeçtiğini açıklamıştı. Projenin Türkiye'ye kaydırılması tartışmaları, ayrıca ele alınmayı gerektirirken, bu gelişme ABD ile Rusya arasında -göreceli de olsa- bir "sıcaklık" yaratmıştı. En azın-

dan yansıtılmaya çalışılan buydu.

Rusya, ABD'nin bu kararından duyduğu memnuniyeti, İran'a dönük yaptırımlara yeşil ışık yakacağı yönüde açıklamalarla gösterdi.

Olan aslında şuydu ki; **ortak çıkarlar bu iki emperyalist gücün ortak bir paydada buluşmasını getirmişti!**

Halklara karşı saldırılar söz konusu olduğunda, tüm egemen güçlerin aralarındaki rekabeti bırakarak ya da geçici olarak dondurarak ezilenlere karşı birleşmesi, bu kez de iki gücün İran özgülünde yaptıkları ittifaka ortaya çıkıyordu.

Bu ortaklaşma ise, daha geniş ve genel biçimiyle, zirvenin özünü oluşturuyordu.

Emperyalist zirvelerden buraya kadar özlenen yansımalar, elbette ne şartıcı ne de beklenmedik gelişmelerdir.

Aksine, bu zirvelerin ve de dolayısıyla düzenleyicilerinin-katılımcılarının özünü birbir örtüşmektedir.

G20 zirvesinin ana gündem maddesinin, dünyadaki açların sayısını hızla artırarak, milyarın üzerine çıkararak, yoksul yığınların sefaletini her geçen gün derinleştiren, işçi sınıfına dönük saldırılarla birlikte, işsizler ordusunu dünya ölçeğinde çığ gibi büyüterek, olağanüstü boyutlara ulaştıran küresel mali kriz ve bundan "çıkış yolları" ol-

duğunu, başta da koymuştuk.

Zirvenin bu yakıcı gündemine dâhil olmak üzere zirveye katılanlar ise, sadece emperyalistler ve uzantıları değildi. Sınıf çelişkilerinin iyice keskinleştiği bu süreçte, sınıf güçlerini mücadelede seferber ederek müdahale etmek yerine, "çözümü", işçi sınıfını ve emekçi yığınları ezen-sömüren güçlerle, yani sorunun yaratıcısı-uygulayıcıları ile uzlaşmada arayan, böylelikle de sınıfa ihanet içindeki tutumlarını doruğa taşıyan, sarı-reformist sendikal "önderlikler" de zirvede yerlerini aldılar.

Sınıf "temsil etme" iddiasındaki bu sınıf düşmanları, kitlesel işsizliğe karşı istihdam başta olmak üzere, krizle birlikte artan yağma-talanın işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerinde artarak süren tahribatlarının, bunları yaratılacağı "onarılması" talep ettiler.

Emperyalizmin bilinçli bir politikası olarak, uzunca yıllardan dünya ölçeğinde hayata geçirilen neo-liberal politikaların, özelleştirme, esnek çalışma ve daha bir dizi saldırısına karşı, kılını kıpırdatmayı bırakalım, bunların engelsiz hayata geçirilebilmesi için, işçi sınıfının mücadelesi önünde engel işlevi gören, sarı-reformist sendikal önderlikler, bu işlevlerini emperyalist zirvelerde de, daha etkin biçimde yerine getirme gayretine düşmüşlerdir.

Bunun içindir ki, söz konusu sen-

dikal önderliklerin yer aldığı, **Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu, Sendikal Danışma Komitesi ve Küresel Sendikalar** gibi sendikal oluşumların, zirveye paralel olarak, 56'dan fazla ülkede gerçekleştirilmesi kararı aldıkları, 100'ün üzerindeki eylem ve etkinlik, egemen sınıfların saldırılarını geri püskürtme gücü ve özünden yoksun kalmıştı.

Zirvenin sermayeye teşvik paketlerinin devam edeceğinin altı kalınca çizilmiş olan sonuç bildirgesine bakıldığında da, bu yoksunluk açıkça görülmektedir.

Sınıf düşmanı sendikal önderlikler, bu son pratikleriyle birlikte, egemen sınıfların, yoksul yığınların sisteme karşı giderek artan öfkesi karşısında girdikleri "sosyal-siyasal patlamalar" beklentisinin geçerliliğini artarak koruduğu bir dönemde, sadece ihanetlerini pekiştirmekle kalmayıp, egemen sınıf cephesini rahatlatmayı da düşünmüş olmalıdır.

Diğer yandan da, işçi sınıfının ve de ezilen-sömürülen emekçi yığınların büyüyen öfkesinin sadece emperyalistlerin ve onların uzantısı rejimlerin temsilcilerinin değil, kendi beyinlerinde de patlamasının yakın olduğu bilinci, bu bilincin getirdiği korkuyla, gerçekte ait oldukları sınıfla ittifakı güçlendirdiler. Ancak korkunun ecele faydası yoktur!

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ VE EDEBİYAT

ten herkesin mali yapmak için, milyonlar ve on milyonları karanlığa, ahmaklığa, zorla çalışmaya ve yoksulluğa mahkum eden toplum düzeyine karşı mücadele ve bir kez daha mücadele gerekli-

şeyleri alarak yeni komünist toplumun inşasına yürünebileceğini göstermiştir. Daha 1905 yılında Lenin gelişmekte olan yeni edebiyatın yönergesini temel bir sorun olarak ele alıp "o, özgür bir edebiyat olacaktır; çünkü kâr hırsı ve kariyer değil, bilakis sosyalizm fikri ve emekçilerle dert ortaklığı, onun saflarına yeni güçler katacaktır. O özgür bir edebiyat olacaktır; çünkü o tika basa doymuş bir kadın kahrmana, sıkın ve obez 'tepedeki on bine' değil; bilakis ülkenin yeşeren filizini, gücünü, geleceğini temsil eden milyonlarca ve milyonlarca emekçiye hizmet edecektir. İnsanlığın devrimci düşüncesinin son sözcüğüyle sosyalist proletaryanın deneyimini ve canlı çalışmasını birleştirip geçmişin deneyimi ile, bu günün deneyimi arasında sürekli karşılıklı ilişki kuran özgür bir edebiyat olacaktır" diye yazmıştır.

Ekim Devrimi'nin öncüsünün konuyu bu kadar ciddiyetle ele alması kesinlikle tesadüfî değil tam tersine onun yeni toplumun inşasında oynadığı temel rolü doğrudan ilintilidir. Dolayısıyla Sovyet ülkesinin karanlığının dağıtılmasında bu yönergeyle gelişen işçi ve köylülerin yaşamlarını, kavgalarını, dünyalarını anlatan, alan ve değiştiren bir edebiyat gelişmiştir ve dünyada eş benzeri olmayan bir birikime yol açmıştır.

Sovyet edebiyatının kahramanı sosyalist görev bilinciyle dolu bir kahramandır ve bu temelde Bolşevik kişiliğin, devrim kuşağının edebiyata yansımalarıdır. D. Furmanov'un Çapayev'i sosyalist inşa ve kurtuluşun kahramanı olarak çıkar karşımıza ve unutulmazdır. Yeni sosyalist insan, giderek sosyalist toplum yaratma kavgasının izdüşümü olan Sovyet romanları ve kahramanları dünyanın her yerindeki komünistlere örnek olmuş ve olmaktadır. Serofimoviç'in "Demir Akım"ındaki Kojuh, Şolohov'un Davidov'u, Tiçina'nın Kostovski'si, Ostrovski'nin Pavel Korçağ'in halen birer ışık gibi parlamaktadırlar.

Resmi dili Rusça olan Çarlığın hapsettiği, bırakılmı edebiyatları, konuşma dillerinin bile yok olmakla yüz yüze olduğu, nüfus yoğunluğu bakımında irili ufaklı onlarca milliyetin dillerinin ve edebiyatlarının özgürleşmesini ve serpilip boy vermesini sağlayan Ekim Devrimi bu anlamda da tam bir çığır açmıştır. Bu-

gün halen coğrafyamız dahil dünyanın bir çok kapitalist-sömürge ülkesinde çeşitli ulusların dilleri edebiyatları yok sayılırken Sovyet halkları daha devrimin ilk yirmi yıllık yaşamaında bu anlamda tam bir özgürleşmeyi yaşamışlardır. 110 farklı dilde kitapların çıkması sağlanan bu dönem tamamen bir "halklar bahçesi" olmanın ifadesi olmaktadır.

Maksim Gorki; "Sovyet edebiyatı sadece Rus dilinde bir edebiyat değil; o Birliğin edebiyatını kapsıyor... SSCB'nin tüm geniş yüzeyinde emekçi halkın tüm kitlesinin 'insana yakışır bir insan yaşamı' yönünde, yeni bir tarihi özgürce biçimlendirme, bir sosyalist kültür yaratma yönünde yenilenme sürecinin hızla ilerlemekte olduğu unutulmamalıdır" derken bu gerçeği yalın bir şekilde ifade etmektedir. Ekim Devrimi ile çeşitli ulusların edebiyatının gelişmesi yönünde harcanan emek neredeyse sınırsızdır. 1913'te, devrimden önce Beyaz Rus dilinde toplam 2 adet kitap yayınlanmış. 1936'ya gelindiğinde bu dilde 8 milyon üzerinde tirajı sahip 593 kitap yayınlanmış.

Aynı örnek Kazak dili ve edebiyatı için de çarpıcı; devrimden önceki 600 yıllık zaman diliminde bu dilde çıkan yazı ve kitaplardan kat be kat fazlası devrimden sonraki yıllarda kısa zaman içerisinde çıkarılmıştır. Adları varlıkları unutulmuş küçük kabile topluluklarında bile devrimden sonra büyük ozanlar yazarlar yetişmiştir.

Romanda Gladkovları, şiirde Mayakovskileri yetiştirmiş devrim edebiyatı çeşitli milliyetlerden edebiyatçıların oluşturduğu dünyanın en büyük örgütlü yazarlar topluluğuna sahip olmuştur. Mayakovski'nin şiirleriyle daha o zamandan Sovyet bürokrasisine savaş açma cesareti göstermiş devrim edebiyatını Lenin Mayakovski'nin "Toplantılarda Oturup Kalmışlar" başlıklı şiiriyle selamlamıştır. Kendisinden sonra Sovyet şiirini ve giderek dünya şiirini etkileyen Mayakovski sosyalist insanın da aynı zamanda büyük bir emekçisi olmuş ve partili edebiyatçılara yol göstermiştir. 1932 yılında Gorki'nin evinde Sovyet yazarlarıyla bir araya gelen Stalin, Sovyet edebiyatının esas yönelimini sosyalist gerçekçilik olarak tanımlayarak edebiyatçıları "insan ruhunun mühendisleri" diye adlandırmıştır. İşte bu "insan ruhunun mühendisleri" toplum içinde

Tarihten kısa kısa...

□ 17 Ekim 1889'da "Ne Yapmalı" adlı romanıyla Rus devrimci kültüründe derin izler bırakan Nikolay Gavriloviç Çernişevski yaşamını yitirdi.

□ 23 Ekim 1972'de Zonguldak'ta iki ayrı kömür ocağında grizu patlamasında 20 işçi öldü, 76 işçi yaralandı.

□ 25 Ekim 1917 tarihinde Lenin önderliğindeki Bolşevikler, Rusya'da iktidarı tamamen ele geçirdi. Julian Takvimi ile 25 Ekim günü RSDİP'nin çağrısı ile işçiler, köylüler, askerler ayaklanarak devrimi gerçekleştirdi. Ekim Devrimi ile yeni bir çağın işaret fişekleri de atılmış oldu.

□ 15 Ekim 1878 tarihinde İstanbul'da duvarcılar, kunduracılar ve terzi işçileri greve çıktı.

□ 15 Ekim 1970'de İstanbul'da polis, 12 Ekim 1970'de oturma eylemine başlayan Gisaved Lastik Fabrikası işçilerine saldırdı. 1 işçi öldü, 50 işçi yaralandı.

□ 22 Ekim 1937 tarihinde Dersim bölgesinde 21 Mart gecesi başlayan ayaklanma devletin saldırlarını sonucu bastırıldı. Direniş önderlerini yakalanması ile devlet Dersim'de kıyım, katliam ve sürgüne başladı. Dört yıl için çıkarılan Tunceli'nin İdaresi Hakkında Kanun, çeşitli eklerle 1947'ye kadar sürdü.

□ 21 Ekim 1971 tarihinde Şili halkının dünyaca ünlü sosyalist ozanı, şairi Pablo Neruda, Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

yüklendikleri bu büyük görev karşısında kendi zamanlarının ve koşullarının gereklerini yerine getirmekte de örnek olmuşlardır. Örgütlü sanatçıya ilham olacak Sovyet yazarları gerek sosyalist inşa sürecinde gerekse iç savaşta ve hatta faşist Alman saldırısında önemli görevler üstlenmiş ve ağır bedeller ödemişlerdir. Öyle ki Alman saldırısı karşısında Sovyet Yazarlar Birliği üyelerinin yüzde yirmi beşinden fazla bir oran siyasi işçi, asker, gazeteci, vb görevlerle cephelere koşmuşlar ve aralarında Stalski, Krimov vb. yazarların olduğu 242 yazar savaş meydanlarında can vermiştir.

Dünyayı temellerinden sarsan Ekim Devrimi yarattığı edebi değerlerle de dünyanın her yerinde emekçileri aydınlatmış ve aydınlatmaya devam etmektedir. Bu da oldukça sarsıcı ve yol göstericidir günümüz sosyalist yazarları için! (İzmir'den Bir İK Okuru)

Her toplumsal değişim beraberinde o toplumların duygu, düşünce ve edimlerinde de köklü değişiklikler, yeni yönelimler ortaya çıkarır. Devrimler yalnızca üretim araçları üzerinde bir devir daim olayı olmadıklarından her devrim ve karşı-devrim kendini ideolojik, siyasal, kültürel vb. yaşamsal alanlarda üretmek zorundadır. Bu açıdan bakıldığında derin ve köklü alt üst oluşlara, değişimlere, yenilenmelere kapıları açıp, insanlık ailesinin ufkunu genişleten ve 92. yıldönümüne giren Büyük Ekim Devrimi değişimin diyalektiğini, devrimi kavramada hep olduğu gibi yine öğreticidir.

Edebiyat (ve diğer sanat kolları) Ekim Devrimi'nden beslenmişler, aynı zamanda onu beslemişlerdir. Bu kopmaz bağ Ekim Devrimi'nde o kadar derindir ki, gerek devrim öncesi gerek devrim sonrası yıllarda devrimin edebiyatı yalnızca Sovyet toplumunu değil, dünyanın her yerinde devrim sancısı çeken toplumları etkilemiş ve etkilemeye devam etmektedir.

Devrim öncesinde de güçlü bir Rus edebiyatı vardır elbette. Dekarbitler'e gönderdiği gizli bir notta daha sonraları Bolşeviklerin ünlü parolasına dönüşecek olan "İkivim bir yangını tutuşturacaktır" yazan Puşkin'den Tolstoy'a, Gonçarov'dan Gogol'a, Çernişevski'den Turgenyev'e, Dostoyevski'ye güçlüdür Rus edebiyatı. Ama tüm bu saydıklarımızda da devrim öncesi Rusya'nın arayışları, toplumsal sancıları vardır ve sınıfsal çelişkilerin ürünü olarak çıkmışlardır. Ancak Lenin'in, "Yazar Tolstoy, Rusya'da bile sadece çok küçük bir azınlık tarafından bilinir. Onun büyük yaptıklarını gerçek-

dir; sosyalist bir devrim yapmak gereklidir" derken Çarlık Rusya'sında bu büyük edebiyatın yalnızca egemenlerin tekelinde olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Büyük Ekim Devrimi Lenin'in bahsettiği "milyonlardan on milyonlardan" esirgenen bu değerleri burjuvazinin ve aristokrasinin tekelinden kurtararak karanlığa ve kopkoyu bir "cahilliğe" gark edilen yoksul köylülerin ve işçilerin değeri haline getirmiştir. Bu karşı konulamaz bir akıştı ve devrimden sonra artık sular seller gibi, sanatın birçok dalında olduğu gibi özellikle edebiyatta çağlayan bir akış ortaya çıkmıştır.

Devrimin önünde duran yeni, proleter bir kültür yaratma sorununu Lenin, geçmişin, insanlık ailesinin biriktirdiği ilerici kültür mirasını sahiplenme ve özümlemeyle ele alarak bu konuda ortaya çıkan sağ ve sol sapmalarla mücadele ederek Sovyet edebiyatının gelişmesine büyük katkıda bulunmuş, bu sorunu ele alışıyla edebiyatçıları için bilinç açıcı olmuştur.

Proletkültçülerle girdiği polemiklerde, Lenin geçmişin kültür mirasından en değerli

Kültür-Sanat

GRACIAS A LA VIDA!

"Teşekkürler hayat!"

Şu an benim için çok şey ifade ediyorsun. Bu dünyayı kendi gözlerimle siyah-beyaz görmemi sağlıyorsun. Gözlerimi kaldırdığımda, gökte yıldızlar parlıyor. Sevgilim, onu halkımda gör-düm kendi gözlerimle..."

Arjantinli devrimci sanatçı Hay-dée Mercedes Sosa'nın ölüm haberini duyduğumuz 4 Ekim günü, okuduğumuz bir yazıda gözümüze çarpıyor bu satırlar. Bir rivayete göre

re İspanya'da bir idam mahkûmunun idamından sonra Mercedes Sosa, tutsağın dilinden ifade edilmiş bir halk türküsü haline getirilen bu sözleri besteliyor ve seslendiriyor. Tutsağın son sözü olan "Gracias A La Vida" (Teşekkürler hayat) sözlerini bir kez de kendisi tekrarlıyor ve belki de yaşadığı hayata veda ederken tüm yaşadıklarına uygun düşen en güzel cümleleri kuruyor.

"Latin Amerika'nın Sesi" ya da "Latin Amerika'nın Annesi" olarak tanınan Mercedes Sosa yaşadığı topraklarda güçlü sesi ve yazdığı besteler haricinde verdiği devrimci mücadele ve kişiliği ile de ön planda olan bir isim. Latin Amerika'nın acılarını, mutluluklarını ve direnişlerini, halkının acıları kadar içten, mutlulukları kadar coşkulu, direnişleri kadar güçlü dile getiren bir

isim. Gür bir ses Sosa. Yıllardır Arjantin'de dendiğinde akla düşen, oğulları, kızları kaybedilen Plaza De Mayo anılarının haykırıları kadar gür bir ses. Ve onların umutları kadar umutlu, onların kararlılıkları kadar kararlı tüm yaşamında.

Dünya çapında sesi, besteleri ve tüm bu özellikleri ile tanınan Mercedes Sosa, 9 Temmuz 1935'te Arjantin Tucuman'da dünyaya geldi ve çok genç yaşta profesyonel anlamda şarkı söylemeye başladı. İlk albümünü 1959 yılında çıkartmasının ardından 60'lı yılların ortasında Latin müziğini politika ile harmanlamasıyla birlikte de tüm dünya ülkelerinde yavaş yavaş tanınmaya başlandı. Sosa halkın içinden gelen bir kadındı ve her daim halkın ruhuna sahip oldu.

Latin Amerika o yıllarda acının, zulmün ve ne olursa olsun direnişin diyarıydı. İşkenceler, kayıplar ve ölümler yaşıyordu gün aşırı. 1976 yılında Jorge Videla komutanlığında yapılan ABD patentli faşist cuntanın ardından Arjantin halkı da-

ha zor günler yaşamaya başladı.

Bu dönemde de devrimci duruşundan ve devrimci sanatından ödün vermeyen Sosa, 1979 yılında verdiği bir konserde sahnedeyken gözaltına alınarak tutuklandı ve bu olayın ardından uzun bir süre Arjantin'de şarkı söylemesi yasaklandı. Tüm bu yaşananlardan sonra Paris ve Madrid'de sürgün hayatı yaşayan Sosa, ülkesi Arjantin'e ancak cuntanın düşmesi sürecinde 1982 yılında dönebildi. Ülkesine döndüğü yıldan itibaren sağlığı bozulana kadar da hem müzik çalışmalarına hem de politik mücadelesine devam etti.

Mercedes Sosa'nın şarkılarına

en genel anlamıyla politika hakimdi ve kendine has şiirsel bir tarzı vardı. Tangonun etkilediği kitlenin sayısının giderek arttığı 60'lı yıllarda kendi alternatifini politik bir hatta oluşturan Sosa'nın adı daha çok anılır ve duyulur oldu. Ve "Canciones con Fundamento" ismini verdiği Arjantin halk şarkılarından oluşan ilk albümünü 1965'te yayımladı. Bu yıldan 1970'li yıllara kadar birkaç albümü daha yayımlanan Mercedes Sosa, 1971 yılında bugün hala dinlenen ve Sosa'nın adı ile bir anılan "Gracias A La Vida"yı (Teşekkürler Hayat) şarkısını besteledi.

Şilli şair Violeta Parla'ya ait

bir şiirden bestelenen bu şarkı çok uzun yıllar boyunca devrimciler, emekçiler, gençler, kadınlar ve döneminde tutsak düşenler tarafından alanlarda söylenmiş, slogan haline getirilmiştir.

Yaşamı boyunca yaklaşık 40 albüm ve 6 filme imza atan Sosa müzik alanındaki başarısı ve insan hakları için verdiği mücadele ile 2002'de Arjantin'de Domingo Faustino Sarmiento Ödülü'ne (Yaşam Boyu Başarı Ödülü) layık görüldü.

Böbrek yetmezliği bulunan Mercedes Sosa tedavi amacıyla 18 Eylül tarihinde Buenos Aires Hastanesi'ne yatırıldı ve 4 Ekim günü "hayata teşekkür ederek" veda etti. Mercedes Sosa 74 yaşına kadar birçok ödül aldı. Tüm bu ödüllerden ziyade o, ölümüne yakın bir tarihte kurduğu şu cümlelerdeki gibi düşündü ve düşündüğü doğrultuda üretti.

"Bu ödüller sırf şarkı söylediğim için verilmedi, düşündüğüm için verildi. İnsanları ve adaletsizlikleri düşünüyorum. Düşünüyorum da, düşünmeseydim kaderim böyle olmazdı..."

Şimdi teşekkür sırası bizde. Teşekkürler Mercedes. Ezilenlerin yüreğine sesini ve yüreğini kattığın için...

EMEKLİLERDEN IMF'YE; "BU ÜLKE BU HALK SATILIK DEĞİL!"

Ankara

Alinteri, BDSP, DHF, ESP, Kaldıraç, Partizan, TÜM-İGD ve YDG'nin aralarında bulunduğu kurumlar tarafından hazırlanan eylem takvimi, toplantıların başladığı 1 Ekim tarihinde, Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasıyla başladı. Burada yapılan çağrıda IMF ve Dünya Bankası'na karşı halk, her yerde alanlara çağrıldı.

2 Ekim tarihinde ise Dünya Bankası'nın Ankara Gazi Osman Paşa'da bulunan temsilciliğinin önünde bir eylem gerçekleştirildi. Kitle "IMF defol, bu dünya bizim" sloganlarıyla tepkilerini ifade etti.

3 Ekim Cumartesi Sakarya Caddesi'nde toplanan gruplar, "Emperyalistler ve işbir-

likçilerine karşı emeğin ve geleceğin için ayağa kalk! IMF, Dünya Bankası defol" yazılı pankartla Yüksel Caddesi'nde yürüdü. Burada IMF ve DB'nin emperyalist dünya ekonomisinde rolü anlatıldı.

Basın açıklamasının ardından YDG'nin hazırladığı tiyatro gösterimi sunuldu. Gençlerin hazırlayıp oynadığı bu sokak tiyatrosu ilgiyle izlendi. Emperyalizm ve direnişleri konu alan sinevizyon gösterimiyle, etkinlik sona erdirildi. Ayrıca 1-7 Ekim tarihleri boyunca Konur Sokak'ta stand açılarak bildiri dağıtımı yapıldı. Çevre sokak ve caddelere IMF ve DB karşıtı afişler asıldı.

Bursa

İlk eylemimizi, 3 Ekim günü, "IMF ve DB Karşıtı Birlik" bileşenleri olarak Kent Meydanı'nda toplanıp, Merkez Bankası önüne kadar slogan ve alkışlarla yürüyerek yaptık. Birlik bileşenleri adına yapılan açıklamada, emperyalistler ve yerli işbirlikçilerinin sömürücü politika ve uygulamalarına karşı mücadele kararlılığı ifade edildi.

İkinci eylem, 6 Ekim günü; KESK, DISK, Tabip Odası, TMMOB tarafından organize edilen ve birçok devrimci ve demokratik kurumun katılarak destek verdiği eylemdi. Kızı-

lay önünde toplanıldı ve buradan Orhangazi Parkı'na kadar "IMF defol, bu memleket bizim", "Bu halk, bu ülke satılık değil" vb. sloganlarla yüründü. Kurumlar adına DISK Marmara Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci, ortak metni okumadan önce genel başkanlarına yapılan saldırıyı kınadıklarını söyledi.

Üçüncü eylem de 7 Ekim günü Kestel ilçesinde yapıldı. Eğitim-Sen'in organize ettiği ve birçok devrimci, demokrat ve siyasi partinin de desteklediği protesto eyleminde açıklama yapan Eğitim-Sen Temsilcisi Yüksel Hoş, IMF ve Dünya Bankası'nın uygulamalarına vurgu yaparak "sizlerin alacağınız kararlarınızı kabul etmiyoruz. Kararlarınızı karşı mücadelelemizi yükselterek sürdüreceğiz" dedi.

Dersim

DTP, EMEP, Eğitim-Sen, Halk Cephesi, ESP ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu kurumlar tarafından organize edilen eylemde Sanat Sokağı'nda biraraya gelen kitle Cumhuriyet Caddesi'nden AKP Merkez İlçe Teşkilatı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte, "IMF ve Dünya Bankası defol bu memleket bizim" pankartı açan kitle, sık sık "Katil ABD, işbirlikçi AKP", "Zam, zulüm, işkence; işte AKP", "Baskılar bizi yil-

dıramaz" gibi sloganlar attı.

Burada açıklamayı yapan Eğitim-Sen Tunceli Şubesi Üyesi Yusuf Demir, "Bizler onları iyi tanıyoruz. En son yaşadığımız küresel ekonomik krizin ve yıllarca dünyada yaşanan onlarca krizin sorumlusu onlardır. İşçiyi, memuru, köylüyü yıkım yasalarına maruz bırakan ülkemiz iktidarlarının akıl hocalarıdır onlar" dedi.

Açıklamanın ardından, İstanbul'da Taksim'de polislin göstericilere müdahalesini kınamak için 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirilen kalabalık, daha sonra dağıldı.

Malatya

6 Ekim günü IMF ve DB'nin toplantısını protesto eden, aralarında KESK, DTP, EMEP, ÖDP, ESP, Halk Cephesi ve Partizan'ın da bulunduğu kitle Eğitim-Sen önünden Postane'ye kadar bir yürüyüş yaptı.

Burada yapılan açıklamada öncelikle İstanbul'daki protestolarda gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi ve IMF'nin ekonomik programlar diye yutturmaya çalıştığı sömürgeleştirme politikaları teşhir edildi.

Mersin

26 Eylül'de ESP, EHP, DHF, Halk Cephesi, Partizan ve İHD olarak bir yürüyüş örgütledik. KESK binasının önünden

başlayarak, sloganlarımızla Taş Bina önüne kadar yürüdük. Eylemimize Mersin Emek Platformu ve ÖDP de destek verdi. Eylemimizi bildirilerimizi dağıtarak sonlandırdık.

5 Ekim'deki eylemimiz de üniversitede gerçekleşti. Eylem öncesi bildiri, afiş ve sınıf konuşmalarıyla öğrencileri eyleme çağırdık. Yine "IMF ve DB Defol" yazılı "IMF ve DB karşıtı anti-emperyalist öğrenciler" imzalı pankartla Fen-Edebiyat Fakültesi'nin önünden Meydan'a kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. IMF ve DB'nin yerli uşakları aracılığıyla uygulanan politikalarına ve onlara karşı mücadele içerisinde olunması gerektiğine değinilen bir basın metni okundu.

Sarıgazi YDG

IMF-DB toplantısını protesto etmek ve halk gençliğini 6-7 Ekim'de İstanbul'u IMF-DB'ye dar etme çağrısında bulunmak için Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde yürüyüş ve basın açıklaması düzenledik. Eylem öncesinde okulda, sınıfları geçerek öğrencilere, IMF-DB'ye karşı, geleceğimizi sahiplenmek için örgütlü mücadele çağrısında bulduk. 5 Eylül Pazartesi günü okul çıkışında "Ne IMF Ne DB Gelecek Bizim Ellerimizde-Mehmetçik Lisesi Öğrencileri" yazılı pankartı açarak sloganlar eşliğinde Demokrasi Caddesi'nde yürüdük. Burada bir basın açıklaması yaptık. (Sarıgazi YDG)

3G= PARAYI VEREN, ÇALAR DÜDÜĞÜ

Geçtiğimiz ay emekçi halkımız "yeni" bir teknolojik ürünle daha tanıştı. Tabi zorunlu olarak! GSM operatörlerinin rekabeti sayesinde hayatımıza giren ve insanlara kolaylık getirdiği söylenen bu teknolojik ürün 3G yani 3. Nesil İletişim Teknolojisi olarak adlandırılıyor. Uzun süredir reklamı yapılan uygulama, son bir hafta bütün TV kanallarında, gazete sütunlarında getirdiği yenilikler, kolaylıklar, hizmetlerle ballandırılı ballandırılı anlatıldı. Toplum bu teknolojiyi kullanması için teşvik edildi. Amaç toplumu bu ürüne yönlendirmek, tüketim çılgınlığını körüklemekti diğer bir ifadeyle. Görüntülü iletişim ve hızlı internet olanağı sağlayan bu teknoloji -ki en büyük özelliği bu- günlük yaşamımıza yeniliklerle birlikte yeni problemler de getiriyor.

3G teknolojisi ülkemizde yeni, fakat dünya bu teknolojiyi on yıldır kullanıyor. Japonya, ABD, AB ülkeleri ilk kullanılmaya başladığı ülkeler. Öyle ki uygulama ülkemizde sevinçle karşılanırken ABD'nin birçok kentinde daha gelişkin olan 4G teknolojisi şimdiden kullanılmaya başlanmış durumda. Bu uçurum aynı zamanda bizim gibi yarı-sömürge ülkelerin teknoloji alanında da emperyalistlerin eski teknolojilerinin pazar alanı olduğu gerçekliğini gözler önüne sermeye yetiyor.

3G, teknik olarak hızlı internet erişimi, görüntülü konuşma, internetten dosya yalıtımı, video film indirme, TV izleme gibi birçok pratiği cep telefonuyla yapabilme olanağı sağlıyor. Aslında yeni olan tek özelliği daha önce bilgisayardan yapılabilen işlemleri, daha fazla ödeyerek cep telefonundan yapabilmemizdir.

GSM operatörleri (Avea, Türkcell, Vodafone) 3G teknolojisine geçmek için sadece finans parası olarak 1 milyar Euro ödedi. Frekans ihaleleri, yeni baz istasyonları, alt yapı ve bağlantı çalışmaları için milyarlarca TL yatırım yaptı. Bu yatırımlar emekçi halkımızın yeni teknoloji ile tanışması, hayatında kolaylıklar sağlaması, ülkeye hizmet olmasından ziyade GSM operatörlerinin, ADSL hızı internet hizmeti veren Türk Telekom'un pazar payını kırmak, pazarda söz sahibi olmak için yapıldı. Başka bir deyişle iletişimdeki rekabet "yeni" bir teknoloji ile tanışmamızı sağladı.

Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez sözünün hayata geçtiğini ve doğruluğunu kanıtlayan bu yatırımlar yıllık faturalar, ekstra ödemelerle yeni teknolojinin kullanım bedeli olarak fazlasıyla karşılanacaktır. Nitekim 3G'nin sağladığı kolaylık hizmetleri ekstra ödeme içeriyor. 1GB'lık internet paketi, 2 saatlik bir video filmi indirme veya izleme zamanına eşit. 1GB'lık paketler ise 20 ile 30 TL arasında değişiyor. GB kotası yükseldikçe paket fiyatları da yükseliyor. Web'de yazılım indirme, hızlı internet erişimi ve diğer hizmetler günlük 5 TL, aylık 150 TL'yi buluyor. 3G'ye uyumlu telefon fiyatları (300 TL'den başlıyor 2000 TL'ye kadar çıkıyor) da cabası. Rakamlar fazla söze gerek bırakmıyor. Yani 3G herkese uygun görünmüyor.

GSM operatörlerinin teknolojik hizmetten çok birincil amacı bu teknolojiyi bir kâr alanına dönüştürmek, iletişim pazarındaki paylarını artırmaktır. Reklâmlarda 3G kolaylıklarının, şişkin faturalara neden olacak ödeme tarifelerinden önce gelmesi bu nedenledir. Başlangıç tarifeleri tüketimi özendirir, abone sayısını artırmak için şimdilik düşük denebilecek oran-

da tutulsa da, belli bir sürüm oranı yakalandığında bu durum tersine evrilecektir.

Her yeni teknoloji yeni problemleri de beraberinde getirir demiştik. Ülkenin cüzdanı kabarık kesimi 3G teknolojisini nimetleri ile tanırken, emekçi halkımız 3G'yi çevreye radyasyon yayan baz istasyonları ile tanıdı. Ülkenin dört bir yanına dikilen baz istasyonlarına, 3G için 10 bin yeni baz istasyonu eklenecek. Halkın sağlığını tehdit eden bu istasyonlar güvenlik önlemleri ve hatta kurulma izni alınmadan, baz istasyonlarının etkin faaliyet göstereceği yerlere dikiliyor. Bu yerler kimi zaman mahalle ortası, evin çatısı, caminin minaresi olabilir. Baz istasyonu diken teknik ekiplerin elinde, büyük şehir park ve bahçeler müdürlüğünün izin belgesi yerine, telekomünikasyon güvenlik sertifikası bulunuyor. Halkın sağlığını tehlikeye atan, radyasyona maruz bırakan GSM operatörlerinin bu rahatlığı, elini kolunu sallayarak baz istasyonu dikmesi oldukça düşündürücüdür.

Zülfü Livaneli'nin "Özgürlük" adlı türküsünü eli tuttuğu yapılan 3G teknolojisi (bir dönemin "solcu"su olarak bildiğimiz Z. Livaneli'nin para karşılığında türkülerini "şarkılarını sokağa çıksın istedim" ifadesiyle satması gelmiş olduğu noktayı göstermesi açısından kayda değerdi) bir özgürlük alanı olarak lanse ediliyor. Bu kapitalizmin özgürlük kavramını metaya indirgiyor "bırak ezileni, sömürüleni, ne kadar çok araç, ne kadar çok yeni teknoloji kullanırsan o kadar özgürsün, özgürlüğünü yaşa" anlayışını kitlelere empoze etmesinden başka bir şey değildir. İçinde tamamen bireyciliği taşıyan bu "özgürlük", özgürlük kavramıyla uzaktan yakından ilişkili değildir.

3G teknolojisi egemen sınıflar için sadece kâr alanı ile sınırlı kalmayacaktır. Burjuva-feodal kültürün etkin bir şekilde yayılması için kullanılan kitle iletişim araçlarına dahil olacaktır. Dünyanın tüm nimetlerinin bir tuşa ayağa getirilmesi, beraberinde sosyal, apolitik, bireyci tam da sistemin istediği insan tipinin yaratılmasında önemli ya da etki gücü birazda yüksek rolü olan 3G kendisini icat eden düzene hizmet edecektir pek tabi olarak. Diğer teknolojik gelişmelerde olduğu gibi 3G teknolojisi de kapitalizme ülke özgülünde yeni pazar olanağı, kâr alanları yaratıyor. Nitekim kapitalizm teknolojiyi halkın ihtiyacına göre değil, kendi anarşik üretim yapısına göre kullanıyor/geliştiriyor. 3G örneğinde de görüldüğü gibi.

3G hayatımıza, diğer birçok teknolojiye olduğu gibi cebimizdeki para oranında kolaylık sağlayacaktır. Her zaman olduğu gibi parayı veren çalacaktır düdüğü. (Bir İK okuru)

6 Kasım'da temel taleplerimizi alanlarda haykıralım!

YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan bir 6 Kasım daha yaklaşırken öğrenci gençlik hareketi de hazırlıklarına başladı. Bu sene de YÖK, öğrenciler tarafından protesto edilecek, YÖK'ün kaldırılması talep edilecek.

Devletin önemli kurumlarından biri olan YÖK, 12 Eylül Cuntasından bu yana önemini ve etkinliğini korumayı sürdürmektedir. 12 Eylül'den günümüze öğrenci gençlik içinde devrimci-demokratik hareket ve taleplerin bastırılması, üniversitelerin dikensiz gül bahçesine dönüşmesi yönlü müdahalelerine hiç ara vermedi.

Bu baskı politikaları elbette YÖK'ün yegane amacı değildir. Esasında YÖK kuruluş hedeflerine uygun olarak üniversiteleri yönetebilmek açısından kendisine engel olabilecek muhalefeti yok etmektedir. Bu başarıldığı, öğrenci ve akademisyenlerin muhalefeti zararsız bir düzeye indirebildiğinde asıl projelerine daha rahat hayat vermektedir.

YÖK'ün kuruluşundan bu yana en temel amacı sistemin ihtiyaç duyduğu insan gücüne uygun bir nesil şekillendirmektir. Bu doğrultuda üniversitelerin bilimsel çalışma yapma misyonu arka plana itilmiş, ön plana meslek kazandırma alınmıştır. Üniversitelerin siyasi iktidarlardan görece özerk olması üzerine evrensel ilkeyi reddetmiş, merkezi ve hiyerarşik bir düzen kurmuştur.

YÖK'ün bir diğer misyonu da en başından bu yana eğitimi ticarileştirmek, özel eğitimin önünü açmak, sermaye kesimlerinin isteklerine cevap olabilmektir. Bu, Özal döneminin liberal politikalarında da, ilk özel üniversite olan Bilkent Üniversitesi'nin kuruluşunda da kendisini göstermiştir, 2001'den günümüze AB'ye uyum adı altında Bologna Süreci çerçevesinde attığı adımlarla da hızlanarak süregelmiştir. Günümüzde 40'a yakın özel üniversitenin yanı sıra devlet üniversitelerinin içinde açılan özel bölümler ve devlet üniversitelerinin hem kendi arasında hem de üniversite içindeki fakülteler arasında ticarileşmeye paralel önemli farklar ortaya çıkmıştır.

YÖK'ün eğitimin ticarileşmesi doğrultusundaki uygulamaları sonucunda meslek tanımlarında da değişimler yaşanmaktadır. Emperyalizmin içinde bulunduğu kriz ve neo-liberal uygulamalar sebebiyle Avrupa ve dünya genelinde hayat bulan bu anlayış değişimi ülkemizde de YÖK eliyle uygulanmaktadır. Buna göre çıkarılan yasalarla yetkin mühendis-yetkin olmayan mühendis, ücretli avukatlık/öğretmenlik gibi uygulamalar yaygınlaşmış, daha önceki dönemlerde burjuva sınıflara atılmanın ve orta düzeyde bir yaşam kurmanın güncesi sayılan tıp, hukuk, eğitim, mühendislik fakültelerinin bu özellikleri yok edilerek aynı meslek grubu içinde farklı sınıfsal düzeyler yaratılmıştır. Buna göre bu bölümleri bitiren gençlerin büyük çoğunluğu işsiz kalmakta, iş bulabilenlerin çoğunluğu ise düşük bir maaş karşılığında, iş güvencesiz koşullarda, uzun saatler çalışmaya zorlanmaktadır.

YÖK bugün üniversiteleri sermaye kesimlerinin doğrudan yönetimine açılmak açısından da yeni değişimlerin peşindedir. Buna göre hem Amerikan üniversitelerinde yüzyılı aşkın süredir uygulanan hem de ülkemizdeki özel üniversitelerde oluşturulması zorunlu olan Mütevelli Heyetleri'nin

devlet üniversitelerinde de kurularak yönetim yapısında değişime gidilmesi planlanmaktadır. Rektörün hem üyesi olduğu hem de hesap verdiği Mütevelli Heyetleri'nde ise sermaye çevrelerinde, orduyan, sivil bürokrasiden gelen üyeler yer almakta ve şu ana kadarki örneklerinden de görüleceği üzere üniversiteyi tamamen kâr-zarar hesabına göre, bir market yönetiyormuş gibi yönetmektedirler.

YÖK son dönemde Cumhurbaşkanı Gül'ün atamaları sebebiyle AKP yanlısı kliğin önemli oranda kadrolaştığı bir kurumdur. Bir önceki başkan dönemine kadar Kemalist-bürokratik-"laikçi" kesimin önemli mevzileri arasında yer alan YÖK artık Y. Z. Özcan yönetiminde AKP yanlısı ve "özgürlükçü" olma iddiasıyla öne çıkan bir kuruma dönüşmüştür. YÖK, başörtüsü yasası, katsayı uygulaması gibi çeşitli konular etrafında egemen sınıflar içindeki farklı çıkar gruplarının mücadele üssü haline gelmiş ve bu mücadeleden en büyük zarararı "kendi halindeki" öğrenciler görmüştür.

YÖK'ün son dönemdeki bir diğer "özgürlükçü" çıkışı ise hükümetin önce "Kürt açılımı", sonra "demokratik açılım", sonrasında "Milli Birlik Açılımı" ve en sonunda da "terörü tasfiye" şeklinde adlandırdığı süreçte katkı sunma amacını taşıyordu. YÖK Başkanı Özcan'ın önce "bölüm isteseler biz daha fazlasını veririz" diyerek ne kadar özgürlükçü olduğunu ifade etmesinin ardından toplanan YÖK Genel Kurulu'nda "Yaşayan Diller Enstitüsü" kararı çıktı. Aslında anadilde eğitim herkes için bir hak olduğu teslim edilmesine karşın anayasa sebebiyle Türkçeden başka dilde eğitimin verilemeyeceği ifade edildi. AKP'nin açılımında anayasa değişikliğine, anadilde eğitime yer olamayacağına göre uzun süre böyle bir beklentiye girmememiz gerektiği de anlaşılmalıdır! Buna göre Yaşayan Diller olarak formüle edilmiş ve YÖK sözcüsünün ifadesiyle "şayet bu dillerin (Kürtçe, Süryani vb) edebi zenginlikleri var ise" doktora sonrası düzeyde araştırma yapılmasına izin verilecektir. YÖK o kadar demokrat ki buralı lisansı, yüksek lisans ve doktora düzeyinde dahi araştırma yapılmasına izin vermemektedir.

Onlarca üniversitede yüzde yüz İngilizce eğitim verilirken ve artık Türkçe eğitim dahi talep olma durumuna geliyorken, YÖK'ün ve sistemin geleneksel inkarcı, asimilasyoncu tutumu sürmekte, hiçbir makyaj bu gerçekliği örtmemektedir.

Önümüzdeki 6 Kasım'da bu nedenle öğrenci gençliğin talepleri arasında eğitimin ticarileşmesine karşı parasız, bilimsel eğitim; baskılara karşı demokratik eğitim ve Kürtçe de dahil olmak üzere tüm ulusal azınlıklara yönelik inkar ve asimilasyon politikalarına ve son dönemdeki "açılım" kandırılmalarına karşı anadilde eğitim taleplerimizi yüksek sesle ifade edeceğiz.

Bu talepler yalnızca öğrenci gençliğin talepleri veya sorunları değildir. Tüm halkımızın sahiplenmesi gereken ve tüm halkımızı ilgilendiren taleplerdir. Geline aşamada mesleki hak gaspları sebebiyle öğrencilerle emekçilerin sorun ve talepleri daha da ortaklaşmaktadır. Bunun en önemli göstergesi Fransa'da, Yunanistan'da olduğu gibi öğrencilerle işçilerin ortak mücadelesi sonucunda önemli kazanımlar elde edebilmeleridir. Bu sebeple 6 Kasım eylemlerinde de tüm ilerici, demokratik güçlerin ortak hareket etmesi oldukça önemlidir.

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Ço-bançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silişk Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Halk düşmanı IMF ve DB, "hak ettikleri" gibi karşılandı!

Dünyadaki açlık ve yoksulluğun mimarı olan emperyalist sistemin iki hâkim kurumu IMF ve Dünya Bankası; 1-7 Ekim'de, İstanbul'da, kendi yarattıkları krizi atlatabilmek için toplantılar düzenlediler. Bu toplantılar; dünyanın tüm halkları için daha fazla sömürüyü, daha fazla yokluğu, daha fazla sefaleti ve daha fazla ölümü ifade ediyordu. Zenginlikleri eksilmesin hatta çoğalsın diye milyarlarca insanı yoksulluğa iten emperyalistlerin bu toplantısına, Türkiye'deki devrimci, demo-

krat ve ilerici kurumlar sessiz kalmazlardı/kalmadılar. IMF ve Dünya Bankası'nın toplantıları düzenledikleri her ülkede olduğu gibi burada da ezilenlerin öfkesi sokaklara taşıdı. Devletin kolluk kuvvetlerinin "son teknoloji" azgın saldırılarına karşı Beyoğlu, Taksim, Şişli ve Mecidiyeköy'ün tüm semtlerinde ve ara sokaklarında direnen devrimciler; taşları, sapanları, molotof kokteylleri ve hatta havai fişekleri ile emperyalistlere İstanbul'u dar ettiler.

Her gün-her yerde basın açıklaması, yürüyüş, miting, pankart asma, zincirleme, yol kesme eylemleri düzenlenerek, emperyalistlere; devrimcilerin onlar için kabûs olmaya devam edeceği gösterildi ve halkların sömürüye karşı dinmeyen öfkesi dile getirildi. Toplantıların yoğunlaştığı ve sonuçlandığı 6-7 Ekim ise protestoların da militanlaştığı, emperyalistlere ve yerli uşaklarına devrimciler tarafından daha fazla korku salındığı günler oldu. ❗

"Bizim davetimiz değilsiniz, evinize dönün!"

➔ 29 Eylül günü, Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri IMF ve DB'nin İstanbul'daki toplantılarını protesto etti. ❗

➔ Aynı gün, Taksim Gezi Parkı'nda toplanan, KESK, DİSK, TMMOB ve TTB üyesi yüzlerce kişi de IMF ve DB'yi protesto etti. ❗

➔ Eğitim-Sen üyeleri Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelerek Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş yaptı. "Ücretsiz eğitim, sağlık, barınma, ulaşım hakkı için yürüyoruz" şeklinde kitleye seslenen açıklamada IMF-DB protesto edildi. (İstanbul) ❗

➔ 3 Ekim'de Aka-der, ESP, Halk Cephesi, Partizan ve Mücadele Birliği'nin Sarıgazi'de düzenlediği IMF-DB karşıtı meşaleli yürüyüş saat 19.30'da gerçekleştirildi. Vatan İlköğretim Okulu'ndan başlayarak meydana kadar meşaleler, sloganlar ve alkışlar eşliğinde yürüyen kitle, meydana basın açıklaması yaptı. (Sarıgazi İK okurları) ❗

➔ Aynı gün DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 3 ayrı yerde halk kürsüleri kurdu. Kartal Meydanı'nda basın açıklamasında kurulan halk kürsüsünde IMF ve DB politikalarından en çok zarar gören işçi ve emekçiler konuştu. Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, AYÖP'ten bir temsilci, Sabiha Gökçen Hava Limanı işçileri ve işsiz bir öğrenci söz alarak yaşadıklarını anlattılar. Eylemi DİSK, KESK, TMMOB, TTB, Halkevleri, Devrimci Hareket, Emek Partisi, ÖDP, TKP, BDSK, Tersane İşçiler Birliği, Demireği, HKP, ESP, Partizan, EKD ve Kartal Fikir Kulübü örgütledi. (Kartal) ❗

Devrimciler, İstanbul'u emperyalistlere dar ettiler!

6 Ekim sabahı, Taksim Meydanı'nda; Partizan, Halk Cephesi, ESP, BDSK, DTP, EHP, Alnteri ve birçok devrimci, demokrat ve ilerici kurumun içinde bulunduğu IMF-DB Karşıtı Birlik, TMMOB, KESK, DİSK'in düzenlediği basın açıklamasına katıldılar. İçlerinde yurtdışından gelen birçok insanın bulunduğu Direnistanbul, Anti-kapitalista gibi gruplar ve EMEP-TKP-ÖDP'nin oluşturduğu üçlü birlik de eyleme yerlerini aldı.

Saat 11.00'de başlayan açıklama, okunan basın açıklamasının ardından sona erdirildi. Yaklaşık 5 bin insanın katıldığı eylemin ardından TMMOB, KESK, DİSK, ÖDP, EMEP, TKP'nin

kitlesi çekilirken kalan kitle Kongre Vadisi'ne doğru yürüyüşe geçti. Bunun üzerine kolluk kuvvetleri tarafından hiçbir uyarı dahi yapılmadan kitlenin üstüne "geliştirilmiş" içerikteki gaz bombaları atıldı, tazyikli su ile kitle dağıtıldı. Birkaç dakika içerisinde Taksim Meydanı'nı dumana boğan kolluk kuvvetlerine karşı kısa sürede tekrar toparlanan IMF ve DB Karşıtı Birlik üyesi devrimci ve ilericiler ve Birlik'te yer almayan DHF; Beyoğlu'nun ara sokaklarında direnişe geçtiler.

Emperyalistlerin ve onların uşaklarının rahatı kaçmasın diye saldırıya geçen polis; halk düşmanlarına karşı mücadele eden devrim-

cilere azgınca saldırdı. Slogan duyduğu ve direnişçi gördüğü her sokağı gaza boğup sürü halinde saldıranlar, yer yer faşist unsurları harekete geçirip direnişçileri linç ettirmeye çalışarak acizliklerini ve korkularını bir kez daha gösterdiler.

İstiklal Caddesi, Tarlabası, Top-hane, Cihangir civarında, emperyalistlerin, halkların kanını emerek kurdukları banka ve işyerlerinin direnişçiler tarafından camları yerle bir edildi, her yere yazılmalar yapıldı. Birçok polis aracının da camları kırıldı. "IMF defol, bu dünya bizim" sloganları ile sokaklar çınladı, yollar kesildi. ❗

Kolluk kuvvetleri "sokağın sesine kulak verdi!"

7 Ekim'de de direniş sürdü. Şişli'de direnişi sürdürme kararı alan IMF ve DB Karşıtı Birlik üyeleri ve DHF, sabah saatlerinden itibaren Şişli ve Mecidiyeköy çevresinde toplanarak Kongre Vadisi'ndeki emperyalistlerin rahatını kaçırmaktaki ısrarını gösterdi.

İlk olarak Şişli'deki Ergenekon Caddesi üzerinde toplanan anti-emperyalistlere karşı kolluk kuvvetleri tarafından yapılan saldırının ardından, devrimciler, Mecidiyeköy'den E-5'e çıkarak protestolarına devam ettiler.

Yolu kesen devrimciler, burada da kolluk kuvvetlerine karşı militanca direndi. Hatta devrimcilerin kendi imkanları ile hazırladıkları bir düzenek ile askeri helikoptere havai fişek fırlatıldı.

6-7 Ekim'de saatler süren çatışmaların ardından ortaya çıkan tablo, tam da Erdoğan'ın dediği gibi "sokağın sesine kulak verildiğini" gösteriyordu!

İlk günün sonunda resmi rakamlara göre 96, gerçekte ise 200 kişiden fazla

gözetilmeye alındı. 100'e yakın kişi yaralandı, 2'sinin durumu ağır; yaklaşık 30 kişi ve direnişçiler tarafından dövülen iki polis hastaneye kaldırıldı. İshak Kavlo adlı bir esnaf da polis saldırısı sırasında geçirdiği kalp krizi sonrası hastaneye giderken karşılaştığı polis engeli nedeniyle hayatını kaybetti. İkinci gün ise 25 kişi gözaltına alındı. İki günün sonunda gözaltına alınanlardan Murat Duru ve Emre Genç adlı iki ESP'li tutuklandı. ❗

POLİS TERÖRÜ PROTESTO EDİLDİ!

➔ 6 Ekim'deki çatışmaların ardından polis terörü Okmeydanı'nda yapılan bir yürüyüşle de protesto edildi. Sibel Yalçın Parkı'nda bir araya gelen SODAP, DHF ve Partizan attıkları sloganlarla saldırırları teşhir etti. Okmeydanı çevresini dolaşan kitle yürüyüşü Sağlık Ocağı önünde bitirdi.

➔ Kitleye yönelik kolluk kuvvetlerinin saldırısı, 6 Ekim günü akşam saatlerinde IMF ve DB Karşıtı Birlik tarafından düzenlenen bir basın açıklaması ile kınandı. Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde, kitle adına açıklama yapan ÇHD üyesi Av. Taylan Tanay, "Kentteki polis işgali sonlandırılmalı, haksız ve hukuka aykırı bir şekilde gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır" dedi.

➔ Yine 8 Ekim Perşembe günü, Taksim'deki Hilton Oteli önünde toplanan IMF ve DB Karşıtı Birlik bileşenleri, IMF-DB'nin toplantılarda aldığı kararları ve polis terörünü protesto etti. Açıklamayı okuyan Ayşe Rojda Şendal, "günlerce süren protestoların, yerin yedi kat dibinde toplantı yapanları rahatsız ettiğini" söyledi. ❗

OKMEYDANI

IMF ve Dünya Bankası toplantıları 4 Ekim Pazar günü Okmeydanı ve Sarıgazi'de Partizan tarafından yapılan yürüyüşlerle protesto edildi.

Saat 17.00'de Okmeydanı Sibel Yalçın Parkı'nda bir araya gelen kitle "Zirvelerini kâbusa çevirelim, düzenlerini başlarına yıkalım-Partizan" yazılı pankart açarak yürüyüşe geçti. Okmeydanı Caddesi'ne barikat kuran polis karşısında kitle "Direne direne kazanacağız", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını attı.

Burada yapılan açıklamada, kitle 6-

7 Ekim'de IMF ve DB'yi layık olduğu gibi alanlarda karşılamaya çağırıldı.

SARIGAZI

Aynı saatte, Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanıp Demokrasi Caddesi meydana kadar yürüyen Partizan kitlesi "Zirvelerini kâbusa çevirelim, düzenlerini başlarına yıkalım" yazılı pankart açtı. Sloganlar atarak ve marşlarla meydana kadar yürüyen kitleye hitaben yapılan açıklamada yapılan açıklamada emekçiler alanlara çağırıldı. (İstanbul) ❗

Gün yan yana, omuz omuza örülecek mücadele günüdür

➔ 3 Ekim Cumartesi günü AKP İl Binası önünde bir araya gelen BDSK, ESP, DHF, Halk Cephesi ve Partizan kitlesi, yaptıkları bir basın açıklaması ile IMF ve DB toplantısını protesto etti. Kitle adına yapılan açıklamada, gerçekleştirilen bu toplantının, ekonomik krizin bedelini işçi ve emekçilere kesmek adına yapıldığına dikkat çekildi ve emperyalistlerin dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar; işçi, emekçi, öğrenci, kadın tüm ezilen ve sömürülenlerin öfkesinden asla kurtulamayacaklarının altı çizildi. (İstanbul)

➔ KESK, DİSK ve TMMOB İzmir'de 6 Ekim günü Konak Sümerbank önünde gerçekleştirdikleri ve devrimci, demokrat kurumların da katıldığı kitlesel bir basın açıklaması ile IMF ve DB'ye olan tepkilerini dile getirdiler. Kitle adına konuşma yapan Ramis Sağlam, "Sokaklarda, alanlarda krizden dolayı işsizliğe,

geleceksizliğe mahkum edilen bir halk var ve bu halk emperyalizmden hesap soruyor. Bizler bugün işimizi kaybediyorsak, eğitimimiz, sağlığımız bu sisteme kurban ediliyorsa, bunlar IMF ve DB gibi emperyalist kuruluşların yüzündendir. Bu sebepten gün yan yana, omuz omuza örülecek mücadele günüdür" şeklinde konuştu.

➔ 7 Ekim günü ise ikisi Partizan okuru biri DHF üyesi olan 3 kişi "eylem yapacakları iddiası ile" yaka paça gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar dışında görevini yapmakta olan Atılım muhabiri de polisin şiddetine maruz kaldı. Keyfi bir şekilde yaşanan gözaltılara yönelik yazılı bir açıklama yapan Partizan, DHF ve ESP yaşanan polis terörünün nedeninin emperyalist efendilerinin korkularından ileri geldiğini belirterek gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi. (İzmir İK Okurları) ❗